

PHỤ NỮ

Ngày Mai

1954

XUÂN KỸ-HỘI

Asia Aux
+ HQ
1104
P57

Phụ Nữ

Năm Mới

Phụ Nữ Ngày Mai Xuân Kỷ - Hội 1959

★ Một kỳ công của toàn bộ biên tập P.N.N.M., một thành tích của trên 35 văn nghệ-sĩ thi đua sáng tác những văn phẩm Xuân đặc sắc như dưới đây :

10 TIÊU THUYẾT XUÂN

★ Thuyền tình lạo bến
một chiều Xuân
Trọng-Nguyên	★ Ánh huy chiếu Xuân
Bà Tùng Long
★ Lá thư vịnh biệt
Cỏ Kim-Lệ	★ Âm ảnh Chàng Phá
Vũ án mạng đêm 29
Tết
★ Anh ở giữa nắng
mùa Xuân
Ngọc Minh-Châu	★ Hoàng Kiều Giang
★ Xuân ở trong mắt em
Dạ Vũ	★ Vầng trăng sáng chiếu
ngày xưa
Vũ Bình Thư
★ Hình ảnh một người
đàn bà
Cỏ Kim-Phượng	★ Hãy trả cho tôi một
mùa Xuân Phóng bút
của Dương Hà

NHỮNG TÀI LIỆU ĐẶC BIỆT XUÂN

★ Ngày Xuân sôi sục
đẹp của bạn
Cỏ Thanh Hà	★ Xã giao trong dịp
Tết
Cỏ T. Thảo
★ Nhân mùa hoa nở
tìm hiểu về nghệ thuật
chơi hoa
Cỏ Liên-Hương	★ Một tình kiêu thắm nhất
ở mỗi tình tốt đẹp
nhất năm 1958
Cỏ Thu Dung
	★ Nhìn lại 1 năm qua
P.N.N.M

NHỮNG VĂN THƠ XUÂN

★ Kính mừng Ngô Tổng
Thống Trọng Nghiệp	★ Văng một mùa Xuân
Khang-Lang
★ Khi em khóc áo mùa
Xuân Viên Phương	★ Em khóc cho đời thắm
sắc hoa
Huyền-thanh-Huyền
★ Mùa Xuân ước vọng
Vân-Son P.M.T.	★ Hoa nở vườn Xuân
Vũ-Bình-Thư
★ Lá thư cuối mùa
Hoàng-việt-Phượng	★ Tao đàn : Xuân ở
nơi chuyện yêu đương
Cỏ Liên-Hương

NHỮNG TRÒ CHƠI XUÂN

★ Ngày Xuân đó bạn. Mấy lời cò bình dân
Toàn Ảnh
— Cuộc đua hào hứng sông Cộng hòa
Thanh Tùng

Bản tử vi suốt năm Kỷ Hợi của bạn do
Lương-Quốc-Nhơn soạn thảo

NHỮNG LÁ THƠ XUÂN

★ Đôi lời cùng bạn đọc
Cỏ Kim-Châu | ★ Thư gửi các em nữ-
sinh Bà Tùng-Long |
|---------------------------------------|---|

MÀN ẢNH — KỊCH TRƯỜNG

★ Nhìn qua chân trời
điện ảnh Việt - Nam
và Quốc-lê trong năm
1958-1959 Thương
Hoài Nguyên | ★ Một năm qua làng sân
nhạc Phong trần Vũ
Bước sang năm 1959
sân khấu kịch trường
đi về đâu
Vũ trần Phong |
|--|--|

VIỆT-NAM CỘNG-HÒA NĂM THỨ V

Đôi lời cùng bạn đọc

LUỒNG GIÓ heo may đã tắt dễ nhường cho luồng gió đông nhẹ nhàng mát mẻ thổi từ cả trăm hoa. Xuân về trên mặt đất, Xuân cũng về trong lòng người. Cùng một lúc với trăm hoa đua nở, hoa lòng của muôn người cũng dậy cả sắc, cả hương. Xuân về, trẻ em mừng rỡ, Xuân về, cảnh vật khoe tươi thì dễ thường trước cái Xuân quang âm cũng ấy, chị em chúng ta không nhích một nụ cười tươi vui sau bao ngày vất vả. Lấy lòng chúng tôi suy lòng quý bạn, chúng tôi biết quý bạn cũng như chúng tôi, vui cái vui chung và mừng cái mừng chung ấy. Con bao nhiêu đứa, quần áo Tết của chúng, may sắm đã xong, trà mứt bao nhiêu cân, bánh trái, chả, giò bao nhiêu thứ, mua sắm đã đủ thì lòng quý bạn âu cũng tự thấy nhẹ lâng lâng, vui thơ thớt. Trong 365 ngày, chị em ta chỉ thấy rời rảnh tay chân, nhẹ nhàng tâm trí trong vòng năm bảy ngày, thì trong năm bảy ngày ấy, chị em ta có phung phí thời gian hay tiền của chút ít cũng không sao mà ! Huống chi bà con độc thuộc từ xa về, bạn bè, chòm xóm từ gần lại, trên con đường giao tế, chúng ta cũng phải có bồn phận của chúng ta chứ.

Nghỉ cho khỏe, chơi cho vui để rồi chúng ta cũng đứng dậy lo gánh cái công việc ngày mai của chúng ta bạn nhá. NGÀY MAI ! Nhắc tới hai tiếng đó, bạn có thấy viễn ảnh của nó như thế nào không ?

NGÀY MAI phải chăng là chuỗi ngày chứa chan hy vọng và hy vọng ? Năm sản một chương trình đã hoạch định trong tay với sức tiến không ngừng, với cách làm việc không biết mệt, chúng ta cũng mạnh dạn bước lên cái khoảng đường NGÀY MAI ấy. Bạn ơi ! Ta đừng bảo : một con én không làm nổi mùa Xuân mà ta phải hiểu rằng : Biết có mùa Xuân chính là nhờ một con chim én ấy.

Tạo hóa đã đặt cho chúng ta trên đôn cân bình đẳng mà việc gia đình, xã hội đều cần phải có bàn tay của chúng ta thì dễ thường thiên chức của chúng ta há không trọng đại ?

Một ngọn đèn, dù là đèn dầu phụng, cũng đủ soi sáng cho cả một căn nhà thì một lời nói hay một việc làm của bạn, tất nhiên phải có ảnh hưởng từ gần ra xa tùy theo tính chất của lời nói ấy, việc làm ấy. Trời đất và người hợp lại thành ra ba ngôi và tiếng người ấy đâu có chỉ riêng vào bạn đàn ông, nếu tất cả chị em chúng ta mà cùng nhận chân được địa vị và thiên chức của mình thì cái NGÀY MAI của quốc gia phải ở trên vai chúng ta một phần chớ không riêng gì là cái ngày mai của gia đình.

Gió mùa cuốn sạch lớp tàn đông,
Nắng rọi Xuân về ướt nức sống.

NGÀY MAI tươi sáng đương chờ chị em mình. Vậy chúng tôi xin mừng bạn trong dịp Tân Xuân và xin hẹn quý bạn ở PHỤ NỮ NGÀY MAI năm tới vậy.

Cỏ Kim-Châu

ĐỌC PHỤ-NỮ NGÀY MAI XUÂN KỶ-HỘI, BẠN CÒN CÓ:

3

tặng phẩm

XUÂN

quí giá

- ★ Bản đồ VIỆT-NAM THẮNG CẢNH ghi lại những danh lam và di tích lịch sử Việt - Nam.
- ★ Bức tranh PHƯỚC-LỘC-THỌ tượng trưng ý nghĩa lời cầu chúc của PHỤ NỮ NGÀY MAI nhưn ngày Xuân gởi đến mọi gia đình bạn đọc.
- ★ Cỏ BẠCH-KIM, nữ sinh, với nụ cười đầy hoa nở đem đến cho quý bạn một mùa Xuân lòng lấy vui tươi.

Giá : 28\$

NHÌN LẠI MỘT NĂM QUA

NĂM THỨ BA của nền Cộng Hòa trẻ trung đã trôi qua với biết bao nhiêu thăng lợi.

Nhờ sự lãnh đạo anh minh của Ngô Tổng Thống trong năm vừa qua, Chính-phủ Cộng Hòa đã thực hiện được nhiều công cuộc vĩ đại nhất là công cuộc kiện toàn dân chủ và khuếch trương kinh tế để nâng cao mức sống vật chất và tinh thần của nhân dân.

A.— Về mặt kinh tế

Mặc dầu bị ảnh hưởng chung của sự ngưng trệ trên thế giới và nạn hạn hán gây ra ở trong nước, trong năm 1958, nền kinh tế quốc gia vẫn tiến triển đúng mức với chương trình hoạch định và đã bước sang một giai đoạn mới: giai đoạn kinh tế thời bình.

Chính phủ vượt qua mọi khó khăn, cải tổ hệ thống phân phối và chỉnh đốn hệ thống sản xuất, loại trừ nạn đầu cơ, chặn đứng nạn lạm phát tiền tệ v.v...

Nhờ những kết quả rực rỡ đó, đồng thời với việc khuếch trương và cơ giới hóa nông nghiệp, chánh sách nông tín để nâng đỡ nông dân nghèo, kế hoạch khai thác doanh điền, công cuộc cải cách điền địa v.v... nền nông nghiệp nước nhà đã phục hồi như thời tiền chiến và đạt được mức sản xuất rất cao. Chính phủ rất chú trọng đến việc thành lập cái hợp tác xã, để nâng đỡ nông dân và tiêu công nghệ, bãi trừ nạn cho vay nặng lãi hoặc đầu cơ trục lợi để đồng bào cần lao được tận hưởng những huê lợi do mình làm ra.

Để khuyến khích nền công kỹ nghệ trong nước, một mặt Chính phủ phát động phong trào dùng nội hóa, một mặt tìm thị trường cho sản phẩm Việt Nam ở ngoại quốc. Từ năm 1954 đến nay, Việt Nam đã tham dự nhiều hội chợ và triển lãm quốc tế. Riêng 1958, V.N đã trưng bày sản phẩm ở hội chợ quốc tế Ba Lê, hội chợ Nữ Ước và tham dự những hội nghị kinh tế quốc tế như: ủy hội kinh tế Á-Châu và Viễn Đông, Ủy ban Thương mại và Tài nguyên v.v...

B.— Về mặt chánh trị

CHÁNH TRỊ ĐỐI NỘI.— Vấn đề Chánh trị đối nội đề ra nhiệm vụ rất phức tạp. Nhưng với sự lãnh đạo sáng suốt của Ngô Tổng Thống, Chính phủ đã khắc phục được mọi trở ngại để tiến tới trên con đường kiến thiết và canh tân xứ sở.

Trong năm vừa qua, Chính phủ đã lưu tâm rất nhiều đến việc cải tổ các cơ cấu nền hành chánh quốc gia cho phù hợp với chế độ dân chủ hiện tại, và cải thiện tình trạng an ninh trong nước để đem lại cho đồng bào một bảo đảm xứng đáng của công dân một nước độc lập.

Nhờ sự tích cực hoạt động của ngành Thông Tin, chánh nghĩa Quốc gia ngày một sáng tỏ và thấm nhuần sâu rộng trong nhân dân. Do đó, những phần tử phiến loạn và Việt-Cộng trước kia vẫn lẫn lút ở những vùng thôn quê hẻo lánh, dần dần trở về phụng sự chánh nghĩa Quốc gia.

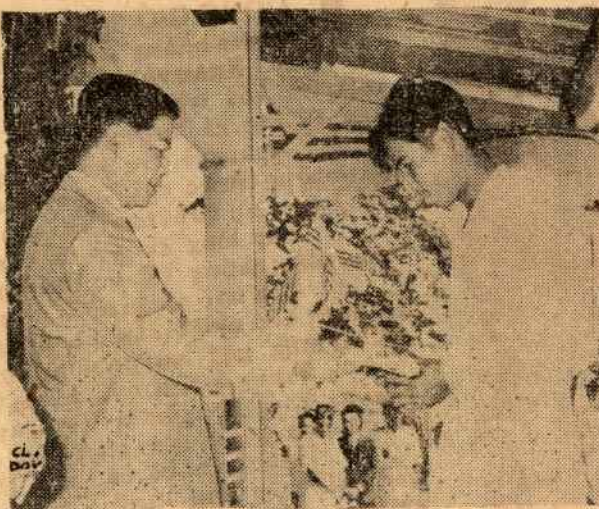
CHÁNH TRỊ ĐỐI NGOẠI.— Nhờ uy tín của Ngô Tổng Thống và tinh thần anh dũng của toàn dân, từ một quốc gia lệ thuộc, Việt Nam đã chiếm được địa vị khả quan trên chánh trường quốc tế.

Các liên lạc ngoại giao của Cộng Hòa V.N ngày một mở rộng và được duy trì trong tình hữu nghị và tôn trọng chủ quyền đối nội của nhau. Trong những cuộc du hành của Tổng Thống qua các nước bạn như Thái Lan, Ấn Độ, Úc, Phi, Đại Hàn, Hoa Kỳ v.v... các nhà lãnh đạo và nhân dân các nước tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ vị lãnh tụ tối cao của dân tộc Việt Nam và hiểu biết nhân dân Việt-Nam hơn. Do đó, đối với quốc tế, Chính phủ Việt Nam Cộng Hòa được coi là một chánh phủ duy nhất hợp pháp ở Việt Nam và được 48 quốc gia thừa nhận. Tại thủ đô Saigon, hiện đã có 25 Tòa Đại Diện ngoại gia của các nước bạn. Chính phủ cũng đã thiết lập ở ngoại quốc 21 tòa Đại Diện ngoại giao, ngoài ra, chánh phủ còn trao đổi nhiều phái đoàn thương mại, kinh tế, văn hóa, quân sự với các nước bạn và đã cử đại diện tham dự nhiều hội nghị quốc tế. Đồng thời cũng có nhiều nhà lãnh đạo các nước bạn tới viếng thăm Việt Nam.

Đến nay, mặc dầu chưa được gia nhập Liên Hiệp Quốc (vì sự lạm dụng quá đáng quyền phủ quyết của Nga Sô) Việt Nam Cộng Hòa cũng đã chánh thức là hội viên của nhiều tổ chức quốc tế bên cạnh Liên Hiệp Quốc như:

- Tổ chức giáo dục, khoa học và văn hóa (U.N.E.S.C.O)
- Tổ chức Lương nông quốc tế (F.A.O)
- Tổ chức Lao động quốc tế (I.L.O)
- Tổ chức Hàng không dân sự quốc tế (I.C.A.O)
- Tổ chức Y tế quốc tế (W.H.O)
- Liên Hiệp Bưu điện thế giới (U.P.U) v.v...

Trong các kỳ đại hội của các tổ chức Quốc tế nói trên, phái đoàn Việt Nam đã nhiều lần được bầu vào các cấp lãnh đạo đại hội. Riêng năm 1958 vừa qua, Việt Nam đã tổ chức Hội nghị Khuyến nông cải thiện sinh hoạt gia đình tại Saigon với 8 quốc gia tham dự: Cao Miên, Trung Hoa quốc gia, Nam Dương, Nhật Bản, Đại Hàn dân quốc, Phi Luật Tân, Thái Lan và Việt Nam. Trong kỳ Đại hội này, Trưởng phái đoàn Việt Nam đã được bầu làm Chủ tịch ủy ban điều khiển hội nghị.

Tổng-Thống V.N.C.H. chủ tọa lễ cấp phát Trát-phiếu và Chứng-nhận cấp ruộng về Dự 57 tại tỉnh Vĩnh-Bình. Ngày 29-11-58, Tổng-thống trao tặng Trát-phiếu cho một Chủ Điền.

KÍNH MỪNG NGÔ TỔNG-THỐNG

(NHÂN DỊP XUÂN VẸ)

MƯỜU:

Đức tài để có mấy ai,
Non sông nung đúc nên người kính yêu,
Ân sâu, Đức rộng, Công nhiều,
Mong Người trường thọ, dật-dieu Quốc-dân.

NÓI:

Công ơn Ngô Tổng-Thống,
Một Vi-nhân, của dòng giống Lạc-Hùng,
Đem Đức-tài nguyên giữ vững non sông.
Đưa Dân-tộc ngang hàng cùng thế-giới.
Xích-hoa tiêu trừ, Hưng Quốc-thất;
Thanh bình xuất hiện, Thịnh Dân-an.
Thành-công, rực rỡ uy-vang,
Trăm hồng nghìn tia, đượm tràn Quốc-gia.
Muôn năm chế-độ Cộng-hòa.

TRỌNG-NGHIỆP
(Xuân Kỷ-Hợi)

C — Về mặt Văn hóa

Nhờ ở tình hình chính trị và kinh tế nước nhà ngày một sáng sủa, nền văn hóa dân tộc bị chế ngự từ một thế kỷ nay, được dịp phát triển mạnh mẽ theo đà tiến của nhân dân. Ngoài Đại hội Văn hóa toàn quốc do Bộ Thông Tin tổ chức năm 1957, nhiều tổ chức văn hóa trong nước thì nhau thành lập như: Ủy hội Văn hóa quốc gia U.N.E.S.C.O. Hội Không học Việt Nam, Hội Việt Nam liên lạc và nghiên cứu văn hóa Á Châu v.v... Các bộ môn văn hóa cũng tiến bộ dần dần và đã có một sắc thái mới mẻ.

Về phương diện giáo dục, Chính phủ rất chú trọng đến việc mở mang nền Đại học, thì lập các trường Cao Đẳng kỹ thuật và mỹ thuật để đào tạo chuyên viên, phát triển và cải tổ chương trình bậc Trung-học, mở rộng nền tiểu học và Bình Dân giáo dục.

Ngoài ra, chánh phủ còn khuyến khích và cho phép nhiều viên chức và tư nhân xuất ngoại du học. Đồng thời với sự viện trợ của kế hoạch Colombo, một số chuyên viên ngoại quốc cũng đã được phái tới để giúp đỡ cho nền giáo dục kỹ thuật tại Việt Nam.

D.— Về mặt Xã hội và Lao động

Theo đúng chánh sách « thăng tiến cần lao, đồng tiến xã hội » do Ngô Tổng Thống đề ra phẩm mục đích kiến lập một nền công bình xã hội, mang lại cho nhân dân một đời sống sung túc lành mạnh, tránh mọi hình thức áp bức, bóc lột, trong năm vừa qua, Chính phủ đã thực hiện được những công cuộc quan trọng.

— **VẤN ĐỀ CẢI TIẾN DÂN SINH.**— Công cuộc « phát triển cộng đồng, cải tiến dân sinh » mới được phát động từ đầu năm 1957, đến nay đã tiến triển một cách rất mau lẹ, và thu được nhiều kết quả rực rỡ. Do đó, trong năm vừa qua, mức sống của đại chúng nhân dân đã có phần khởi sắc.

Những vùng thôn quê hẻo lánh, xưa kia đời sống của nhân dân hầu như bị quên lãng, thì nay đã được cải thiện dần dần với các chương trình y tế hương thôn, kế hoạch cải cách điền địa và sự hoạt động tích cực của ngành Công dân vụ.

Ở những nơi đô thị, những tổ chức xã hội và từ thiện được thành lập khắp ngang cùng ngõ hẻm để cải thiện mức sống của đồng bào lao động. Người ta nhận thấy đâu đâu cũng có những ủy ban xã hội, các phòng đọc sách công cộng, những quán cơm xã hội, những lớp học xã hội, những cô nhi viện, ấu trĩ viện và nhà dưỡng lão. Ngoài ra, Chính Phủ còn tổ chức một Trung tâm hướng nghiệp cho những thiếu nữ xưa kia bị sn ngã vào vòng trụy lạc, được dịp hoàn lương.

— **VẤN ĐỀ THĂNG TIẾN CẦN LAO.**— Trong năm đầu của nền Cộng Hòa, vấn đề lao động đã vấp phải nhiều trở lực. Nhưng với chánh sách sáng suốt của Ngô Tổng Thống, ngành lao động đã khắc phục được hoàn cảnh và đạt được nhiều thành tích đáng kể như thực hiện vấn đề điều tra nhân công, hòa giải những cuộc phân tranh lao động, lập các quỹ bù trừ trả phụ cấp gia đình cho vợ con công nhân, mở những lớp dạy nghề cho con em các đồng bào lao động, v.v...

E.— Về mặt Quân sự.

Thoát sinh từ một hành phần phụ thuộc quân đội Liên Hiệp Pháp, từ ngày Ngô Tổng Thống về nước chấp chánh, quân đội Việt Nam dần dần trở thành một quân đội độc lập, thống nhất và hùng mạnh.

Sau sự mệnh bình định lãnh thổ, trong năm vừa qua, quân đội Việt Nam Cộng Hòa đã tiến b mau lẹ trên đường canh tân cả về phương diện kiện toàn tổ chức và kỹ thuật chiến đấu.

Hiện nay, quân đội V.N đã có đủ năng lực tham dự những chiến trường đại qui mô với sự phối hợp chặt chẽ của thủy lục không quân.

Chánh phủ lại rất quan tâm đến vấn đề đào tạo quân đội. Trong năm vừa qua, các trường vũ bị, các trung tâm huấn luyện quân đội đều được cải tổ và mở rộng để kịp thời thỏa mãn nhu cầu về quốc phòng. Ngoài ra Chánh-sách quân-dịch của Chánh-phủ nhằm mục đích huấn luyện toàn thể thanh niên thành những chiến binh anh dũng cũng là một yếu tố quan trọng giúp cho quân đội Việt-Nam Cộng-Hòa trở thành một đoàn quân hùng cường xứng đáng là quân đội của một quốc-gia tiên tiến chống Cộng.

*

So sánh với những năm đầu của nền Cộng-Hòa năm 1958 đã biểu dương sự nỗ lực vượt mức của Chánh-phủ và toàn dân trên đường phục hưng xứ sở.

Cần cứ vào những sự kiện kể trên, chúng ta có thể vững tin ở tiền đồ rực rỡ của tổ-quốc. Cuộc Cách-mạng quốc-gia do Ngô Tổng-Thống lãnh đạo nhất định thành công và một ngày gần đây, đất nước thân yêu của chúng ta sẽ thống nhất trong ĐỘC-LẬP, HÒA-BÌNH và THỊNH-VƯỢNG...

Tòa-soạn:
39, Phạm-ngũ-Lão — SAIGON
Điện-thoại: 22.449

PHỤ-NỮ NGÀY MAI

Tuần-San nhiều độc-giả nhất ở Việt-Nam

Thư từ và bài vở xin gửi: CÔ KIM-CHÂU

Bưu-phiếu, ngân-phiếu xin gửi: Ông NGUYỄN-ĐỨC-KHIẾT

GIÁ BÁN: Mỗi số thường 6\$ — Ngoài Nam-phần 7\$ — Ngoài-quốc giá gấp đôi
Một tháng 24\$ — Ba tháng 70\$ — Sáu tháng 140\$ — Một năm 280\$

Xuất-bán
mỗi ngày Thứ Năm
Số Xuân năm Kỷ-Hợi

Mùa Xuân với sắc đẹp của bạn

NGÀY XUÂN, SẮC ĐẸP

của bạn cũng phải tươi thắm,
phong nhã như hoa Xuân

★ Bạn hãy
làm nổi bật
lên những
nét duyên-
dáng.

Nếu MẮT SÂU,
bạn dùng phấn mắt
cả. Tô hai vệt phấn, một
đi về phía thái dương,
một đi về phía mũi, cả
hai vệt đều phải lướt dần
đi, cho lẫn với lượt phấn
tô ở mắt. Để trắng phần
gọn nhút của lông mày.

Có thể vẽ kéo dài lông mày ra về phía ngoài một chút.
NHỎ MỘT THỨ THUỐC ĐAU MẮT NHẸ
MAU XANH vào hai mắt. Cái nhìn của bạn sẽ trẻ hơn và
phần trắng của con ngươi sẽ trắng thêm.

Nếu MẮT BI QUẩNG THÂM, chà xát nhẹ cái
quặng với kem, bắt đầu từ mũi đi về phía thái dương. Sau
đó, dùng kem lột da thoa lên đều. Đánh phấn thật kỹ.

Miệng của bạn cần phải
thắm tươi

RĂNG phải trắng bóng như ngọc. Sau khi đã xúc miệng
rồi, bạn chà răng với một thứ thuốc đỏ để nhuộm lại rồi
đỏ lên.

LẤY BÔNG GÒN TÂM VỚI NƯỚC ỐC XY
GIÀ (eau oxygénée) xát vào răng sẽ làm cho răng trắng
thêm, nếu trước ngày đó, vì m.c bạn công chuyện lo sầm
Tết, bạn không có thì giờ nhờ một bác sĩ nha khoa đánh
răng.

HAI LÀN MÔI lúc nào cũng phải tươi tắn, dù bạn
không cười. Muốn thế cũng không khó gì. Khi thoa kem
lót mặt và đánh phấn, bạn nhớ thoa và đánh cả lên môi, rồi
hãy tô son lên. Son sẽ được bền lâu và nét vẽ môi của bạn
sẽ đẹp lắm.

Môi trên tô hẹp và không cần dày lắm. Nhưng môi
dưới phải tô rất dày và vẽ cho tới hai mép.
Nên chọn son bóng mờ màu sáng tươi.

Nữ trang của bạn cần phải
được đánh bóng nếu bạn đeo
vòng hoặc kiềng ở cổ thì khỏi đeo
bông tai cũng được
Nếu bạn có nữ trang thiết,

Lấy CỒN rửa thật sạch rồi lấy vải mềm đánh thật kỹ,
nữ trang sẽ bóng lên.

BAN ĐÊM, bạn nên đeo đồ nữ trang óng ánh. (nếu
có hạt xoà, thì như) kiểu lạ để tôn thêm vẻ đẹp. Giành
những nữ trang nhỏ, dần dần, kín đáo để đeo ban ngày.

Phong nhã tức là sắc hương, âm
thanh phải hòa hợp

Phong nhã là do những cái nhỏ nhặt, cần thiết cho sự
hoàn mỹ, tạo nên.

Trong ngày Tết, bạn đã lo sao cho có một sắc đẹp long
lầy. Quần áo, nữ trang, sắc diện, đầu tóc, cái gì cũng đã được
sửa sang tỉ mỉ. Bạn ngắm trong gương, từ đầu tới chân, đều
hoàn toàn cả. Bạn tự lấy làm vừa lòng lắm.

Nhưng bạn hãy xích lại gần gương, mở cửa hoặc bật
đèn cho thật sáng tự ngắm một lần nữa rất kỹ càng, như
nhìn qua một ống kính vậy.

MÁI TÓC MÂY EEN NHANH của bạn có bị bụi
hoặc gàu làm nổi lên những chấm trắng không? Nếu có bạn
hãy lấy bàn chải mềm chải đi.

CÁI CỖ của bạn cũng cần được thoa kem, đánh phấn
như trên mặt vậy. Sau khi đã tô điểm xong, bao giờ bạn cũng
nên lấy một bàn chải mềm, nhỏ chải lông mày một lượt.

SON MÓNG TAY cần phải được vẽ cho thật gọn
gàng. Muốn thế, móng tay, trước khi sơn, phải khô ráo và
không có một vết mờ nào hết và sơn ở trên bàn chải đừng có
nổi bật lên.

Nhớ bơm nước bông (hoặc nếu cần thì thuốc trị hôi nách)
vào hai bên nách, vì nhiều bạn thường quên điểm này lắm.

Bạn hãy mở ví tay ra để tỏ mình
là người phong nhã

Nếu bạn là người phong nhã thì trong ví tay, ngoài hộp
phấn và thỏi son ra, còn phải có những vật sau đây:

- Một bàn chải chải tóc.
- Một bàn chải đánh răng gấp lại được, và một ống
thuốc đánh răng nhỏ, hai thứ để trong một túi con.
- Một hộp đựng lọ nước bông phần nhiều kèm theo
cả thỏi son.
- Một thứ thuốc trị các mùi hôi.
- Một khăn tay đỏ để khăn tay trắng khỏi bị son làm đen.

Nước bông, điểm chính của sự
phong nhã

Cần nhứt là nước bông phải có một hương vị kín đáo.
Chọn một thứ nước bông cho hợp không phải truyền để.
Cần phải thời gian và tính ý lắm.

Không những bạn bơm nước bông, vào người, quần áo,
trong ngày Tết, bạn còn nên bơm nước bông trong phòng
riêng nữa. Chỉ cần bơm một lần mà cả trong mấy ngày Tết,
phòng bạn sẽ thơm ngát.

Đã dùng mỹ phẩm nào, bạn chỉ nên dùng của một hiệu
thôi. Không nên dùng nước bông của hiệu này, kem của hiệu
nọ, phấn của hiệu kia. Vì nhà chế tạo mỹ phẩm nào họ cũng
chế cho các sản phẩm của họ hòa hợp với nhau.

Đề kết luận

Việc trang điểm trong ngày Tết của bạn như thế là ổn
lắm rồi. Giờ đây, bạn đã đẹp từ đầu tới chân. Tự ngắm trong
gương, bạn thấy mình tươi rói, trẻ ra, xứng đáng với ngày
Xuân thắm.

THANH HÀ Cầu chúc các bạn xuất năm được
tươi đẹp như buổi đầu Xuân.

Cô Thanh-Hà

- Năm Kỷ-Hợi toàn dân tích cực tham gia
chiến-dịch Tổ-Cộng.
- Năm mới, cố gắng mới, thắng lợi mới!
- Mừng Xuân thanh-bình, toàn dân ghi ơn
Ngô Tông-Thống.
- Đón Xuân thanh-bình ghi công các chiến-sĩ
đã hy-sinh tranh đấu cho Chánh-thể Cộng-Hòa.
- Năm Kỷ-Hợi là năm tranh đấu thực-hiện
thống-nhất lãnh thổ trong tự-do, hòa-bình.

MÙA XUÂN là mùa của cái đẹp. Trời trong xanh ngắt
một màu. Cây cỏ tốt tươi, đâm chồi nảy lộc. Những
sắc bông long lầy chan hòa dưới ánh nắng Xuân
tươi.

Trước cảnh thiên nhiên tươi đẹp, bạn tự nhiên cũng
thấy có bồn phần tìm đủ mọi cách tô thêm vẻ đẹp riêng của
mình để hòa điệu với Chứa Xuân.

Nào, chúng ta hãy cùng nhau sửa soạn đón chào ngày
Xuân tươi thắm.

Màu da của bạn cần phải
tươi sáng

Với năm mới, vẻ đẹp mơ mộng với nước da xanh xao
phải biến đi nhường chỗ cho màu da tươi sáng.

Bạn nên dùng kem lót mặt màu và loãng, dễ thoa, phần
màu hồng, vàng.

Mấy ngày trước Tết, bạn hãy thử cách thoa phấn sáng
đều sau đây dưới ánh đèn điện: sau khi đã thoa kem lót mặt
rồi, bạn đánh hai lượt phấn. Đánh kem và phấn xong, dùng
một lọ có bơm (pulvérisateur), dễ thật xa, bơm sao cho nước
lầy bay như sương lên khắp mặt. Đứng im một hai phút cho
nước khô đi. Như thế, bộ mặt phấn của bạn sẽ sáng tươi
hơn và bền hơn.

Đúng ngày Tết, trước khi thoa kem và phấn như trên,
bạn hãy tắm nước nóng, nếu không thể có được nước nóng
thì nước lá cũng được, nhưng tắm dưới bông sen, và nằm
ngủ một vài phút trong phòng ánh sáng mờ mờ.

Nên dùng một tấm gương ba mặt để nhìn cho rõ và chắc
chắn được rằng soi cạnh nào mình cũng đã được sửa sang
thật đẹp.

Bộ tóc mây của bạn cần
phải có một vẻ đẹp tự nhiên

Muốn bộ tóc mây có một vẻ đẹp tự nhiên và sáng, trước
liết hãy phải gội thật sạch sẽ đã.

Trong ngày Tết tô điểm thêm bộ tóc bằng một cái « nơ »
nhung đen hoặc màu, một cái kẹp tóc có đính thủy tinh óng
ánh. Nếu tóc bạn đen mượt như nhung thì gài lên trên một
bông hoa sắc thắm, vẻ đẹp sẽ tăng lên nhiều lắm.

Hai mắt của bạn cần phải
sáng long lánh

Nếu LÔNG MÀY HÌNH BÀN NGUYỆT và rậm,
bạn tỉa ở phía dưới.

Chuyện tình tạo Bến một

Chiều Xuân

Giữa Trạng nguyên

THƯA Bà Ngọc-Hạnh,

Từ khi chia tay nhau ở tiệm khiêu-vũ Mộng Vàng, tôi trở về căn nhà lá xiêu vẹo nằm tận ngoài-ô thành phố với một nỗi đau vọt. Tự nhiên, tôi thấy lòng tôi chất chứa một cái gì băng khuỷu, rười rượi và tôi lẻ từng lúc.

Tôi cũng không hiểu vì sao tôi lại buồn! Tôi thăm bảo thiên-hạ-sự nào có ảnh hưởng gì đến đời mình, nhưng hốt nhiên, lòng tôi vốn là một cái quán gió đầu hiu và giác quan tôi vẫn là những sợi tơ đồng hay xúc cảm.

Đã biết lòng mình mang nhiều vết thương đau, hay thương vay khóc mướn vì chuyện của người đời, cho nên từ lâu tôi đã khép cánh cửa sổ của cõi lòng tôi lại.

Tôi muốn sống một cuộc đời như nhà tu, rất sợ bụi trần làm hoen-ô thêm cái tuổi thanh xuân của mình, và muốn là đi để không còn thấy bao nhiêu phù trầm của kiếp nhân sinh ngoài ngưỡng cửa nhà tôi nữa. Tôi cũng sợ bao nhiêu kỷ niệm của ngày xưa hiện về hành hạ, dày vò tim tôi trong những đêm dài hao thức.

Nhưng, chiều nay đột nhiên tôi cảm thấy buồn! Bao nhiêu kỷ niệm của ngày xưa lại hiện về, gõ cửa lòng tôi một cách quá đột ngột, để cho nghìn nỗi sầu đau gập nhúm... Thì ra, tôi đã đốt lòng tôi để khô sâu, khô khát, khô lại nguồn thương nhớ người xưa, nhưng tôi nào đốt được lòng tôi!

Tôi thấp lên một ngọn đèn dầu, để ánh sáng xé đuôi bớt cái lạnh lẽo mỏng lung ra ngoài kia sương gió, nhưng ánh sáng hắt hiu kia rọi bóng tôi run run trên vách lá tôi mòn, càng nhắc tôi nhớ lại một thời dĩ vãng đã qua... Tôi biết, tôi gọi lại đây chẳng khác nào gây thêm cho bà một sự xối xang, bức rức và có thể làm cho bà nổi lên một cơn phẫn uất tột cùng mà xé tan nát lá thư này ra làm trăm mảnh lắm.

Nhưng, tôi không hiểu vì sao tôi thấy cần phải nhắc lại làm gì nữa. Và lòng tôi đã muốn thế thì thôi, tôi cũng cố mà viết thư này gửi đến bà. Dầu bà có xem hay không cũng mặc, vì chỉ có viết ra, lòng tôi mới vơi được phần nào nỗi chán chường và thắc mắc mà thôi.

Thưa bà,

Tôi còn nhớ một buổi chiều kia, cách đây đã mười mấy năm về trước, nhân lúc thấy lòng quá trống trải, tôi thì bộ một vòng quanh thành phố.

Hôm ấy hình như là một chiều 30 Tết. Tôi còn nhớ quang cảnh chợ chiều lúc bấy giờ đông đảo và rộn rịp lạ thường. Rất nhiều tà áo màu phất phơ bay trong gió lộng từng cơn, lũ diêm cho vườn hoa thiên hạ thêm phần khời vức.

Tôi cũng bắt chước một số đồng người dừng chân trước một gian hàng, để xem các món đồ quý giá được trưng bày la liệt. Giữa lúc tôi đang say sưa ngắm, bỗng tôi cảm thấy có một bàn tay chạm vào miệng túi quần tôi. Rồi bàn tay ấy từ từ rút nhẹ cái bóp phốt của tôi, cái bóp phốt chỉ đựng những giấy tờ cần thiết và hơn 1 trăm bạc.

Phối, tôi chỉ còn có ngàn ấy tiền trong cái chiều 30 Tết năm đó vì đời tôi chỉ giàu tình cảm hơn là đồng tiền, bà ạ! Bởi thế, tôi vẫn đứng yên, chờ xem kẻ móc túi tôi sẽ tiếp tục làm gì nữa.

Trong khi ấy, hình như chẳng ngờ đã bị động, tên móc túi vẫn từ từ rút thêm cái bóp phốt của tôi cho lọt ra ngoài. Đến lúc thấy hắn đã lấy gần được cái bóp phốt, tôi liền quay phắt lại, chụp ngay lấy tay hắn và siết mạnh. Đồng thời, tôi quát to:

— À, móc túi hả?

Tôi chỉ nói được bấy nhiêu rồi thôi, vì trước mắt tôi, kẻ cắp chỉ là một đứa trẻ độ chừng 15 tuổi. Nó mặc một bộ quần áo bẩn tũn và rách rưới khắp nơi, chẳng khác một kẻ ăn mày khốn khổ. Tóc nó đã ra dài đến mép tai và thân hình nó khẳng khiu, gầy guột, chỉ còn da bọc lấy xương.

Bị tôi nắm lấy tay, đứa bé run lên bầy bầy và miệng nó mếu sếch vì quá sợ hãi. Tôi đoán biết lúc ấy lòng nó đã chết điếng thật rồi, nhưng tôi cũng cố lấy giọng hân học hỏi:

— Tại sao em dám móc túi? Ai đã dạy em làm cái nghề này?

Đứa bé khốn nạn tái cả mặt vì nó không nên lời nữa. Tôi cảm thấy bàn tay nó run lẩy bẩy trong lòng bàn tay của tôi.

Nhiều người đứng gần đấy trông thấy thế liền ð xô lại đứng xem mặt mũi đứa bé bất lương và xôn xao bàn tán:

— Cái thằng khốn nạn đó đáng đánh cho vạt tát tai và tống cù vào bót cho rồi!

— Con nít ngày nay thật là quá lắm! Ai đi một ngón ấy tuổi lại làm nghề móc túi!

Đứa bé khốn nạn mặt xanh không còn chút máu và nhìn tôi với đôi mắt van lơn:

— Lay thầy, xin thầy buông tôi ra! Tôi lỡ dạy lần này... thầy đừng dẫn tôi về bót tội nghiệp!...

Tôi thấy gương mặt đứa bé hẳn nhỏ, sợ hãi, tôi thương hại buông tay nó ra để rồi sẽ dạy cho nó một bài học. Nhưng, vừa được tự do, đứa bé khốn nạn chẳng đợi một giây phút nào, lập tức phóng ra đường để sang bên kia để chạy trốn.

Bóng nó chạy thoăn thoắt như một con thú rừng bị đuổi nà đến nơi. Nhưng, khốn nạn thay, nó ða băng qua được nửa đường thì một chiếc ô tô tình cờ chạy tới. Vì tốc lực quá nhanh, người tài xế lách không kịp, nên đầu xe húc ngay vào người đứa bé, hất nó ngã lăn mấy vòng trên mặt đường trơn nhợt.

Bấy giờ, người tài xế mới thắng xe kịp, một tiếng "két" rít lên rộn rã ngời! Chiếc xe lết đi một khoảng ngắn mới dừng phắt lại.

Sau lưng tôi, có nhiều tiếng rú thất thanh vang lên:

— Chết!... Thằng bé khốn nạn đã chết rồi!...

Vừa rồi trông thấy cảnh tượng hãi hùng ấy, lại nghe đến tiếng "chết" lặp đi lặp lại hai lần, tôi cảm thấy tôi tắm cả mảy mẩy. Đồng thời, như có một bàn tay vô hình bóp lấy quả tim tôi đau nhói đến thành tê dại.

Tôi phóng nhanh ra đường như một cái máy và ðm xóc đứa bé khốn nạn ấy lên. Đột mắt nó đã nhắm nghiền, cánh tay mặt của nó đã gãy lìa và máu trên đầu nó vọt ra, nhều từng giọt xuống đất.

Anh tài xế cũng cuống c ðng và hốt hã gục tôi:

— Thầy hãy bế nó lên xe! Tôi sẽ chạy đến đường đường...

Tôi chẳng biết làm gì hơn là vâng lời anh tài xế.

Một tiếng đồng hồ sau, được các bác sĩ tận tâm săn sóc, đứa bé ấy mới từ từ mở mắt. Nó nhìn tôi một lúc khá lâu, rồi bỗng dưng khóc ða.

Xúc động mạnh, tôi hỏi:

— Này, em! Em thấy trong người em ra thế nào?

Đứa bé phều phào đáp:

— Em mệt lắm và... chắc là... không sống nổi nữa, thầy ạ!

— Không, thế nào em cũng sống! Vết thương chẳng đến đời nào!...

Chừng như biết đó là một câu an ủi, đứa bé lắc đầu, nói qua hơi thở mệt nhọc:

— Không, thầy chớ an-ủi em!... Thế nào em cũng chết... Nhưng mà...

— Sao?

— Thầy ơi... em chẳng yên tâm! Chết thế này thì... Chẳng yên tâm! Em muốn xin thầy hai điều...

— Em cứ nói.

— Điều thứ nhất là... thầy hãy tha lỗi cho em! Chỉ vì hoàn cảnh... Điều thứ nhì là... thầy nên nuôi giùm em gái tôi!... Nó mồ côi cha, mồ côi mẹ... và sắp mồ côi cả anh nữa!... Nó đang ở sau hè chùa Long Phước và đang đợi em mang thức ăn về... Thầy có vui lòng không? Thầy có sẵn sàng hứa một lời cho em yên dạ?...
Tôi không cầm được giọt lệ và gột đầu như cái máy:

— Anh bằng lòng. Em cứ yên tâm. Nhưng... em bé gái ấy tên gì?

— Ngọc-Hạnh!

Đứa bé chỉ đáp được hai tiếng ấy rồi nấc lên một cái, đoạn trút hơi thở cuối cùng.

Tôi lặng lẽ nghiêng mình, tiễn đưa một linh hồn xấu số sang bên kia thế giữa lúc tiếng pháo đầu tiên đã nổ.

Thưa bà Ngọc-Hạnh!

Câu chuyện này còn dài nữa, nhưng tôi tin rằng bà đã biết đoạn kế tiếp rồi. Và lại, lòng tôi cũng đã đau khổ lắm, không sao cầm bút viết thêm được nữa.

Trước mặt tôi, ngọn đèn dầu cũng sắp lụn, chỉ còn nuôi lại chút ánh sáng lơ mơ, nhợt nhạt.

(XEM TIẾP TRANG 2)

NHÂN MÙA HOA NỞ, TÌM HIỂU VỀ... NGHỆ THUẬT CHƠI HOA (BÔNG)

MÙA XUÂN là mùa của yêu đương, của màu sắc, là mùa của hoa đua nở. Trước vẻ muôn hồng ngàn tía của hoa, ai là người khởi động lòng say đắm? Nhưng... «Chơi hoa hồ hồ mấy người biết hoa». Vậy, chơi hoa cho sành, cho đúng điệu cũng là cả một công trình, một nghệ thuật. Nếu cầu thả hoặc hiểu sai ý nghĩa của hoa, ta có thể bị liệt vào hạng người phàm phu tục tử.

Đối với tao nhân, mặc khách, chơi hoa là một cái thú rất thanh lịch, tao nhã. Trong văn chương Kiều, có đoạn cụ Tiên Điền Nguyễn-Du đã nhắc đến thú chơi hoa:

*Khi chén rượu lúc cuộc cờ,
Khi xem hoa nở, lúc chờ trăng lên.*

Tong những buổi bình thời có những cụ già đã từng thức trắng đêm, gặt gù bên ly rượu để chờ xem hoa nở hoặc có cụ lại câu kỳ đến nấu kẹo mạch nha đồ xuống gốc cây quỳnh để ấp hương hoa, kẻ cũng là «nhất tuế hi thần tiên» vậy.

I. — Nghệ thuật chơi hoa của tiên nhân

Trong những thú đặc biệt của các cụ ngày xưa, có lẽ việc chơi Thủy tiên trong dịp Xuân về là một cái thú tuyệt đích. Chơi Thủy tiên đòi hỏi một nghệ thuật rất tinh vi và phải từ cội gốc phu chăm nom nom tía sẽ, hoa mới nở được.

Nhưng Thủy tiên là một thứ hoa rất đáng quý. Nó chỉ nở trong dịp đầu Xuân và lại có một nếp sống rất đặc biệt khác hẳn các loại hoa mọc trên trái đất.

Lá xanh ngắt và dài như lưỡi dao, hoa trắng muốt như ngà ở giữa điểm một chút nhụy vàng, rực rỡ rất muốt và mọc cụm lại ở phía dưới, nếu thả Thủy tiên vào trong một bình nước bằng pha lê mà ngắm, nó sẽ giống như một nàng tiên tuyệt sắc đang lơ lửng dưới làn nước ngọc tuyết. Có lẽ vì thế mà người ta đặt tên cho nó là Thủy tiên, tức là nàng tiên ở dưới nước. Thủy tiên còn có một mỹ hiệu nữa là «Vương giả chi hoa» vì nó chỉ sống ở trong những gia đình vương giả và cũng chỉ nhưn gia đình này mới có đủ điều kiện để chơi nó.

Thủy tiên không những đẹp về hình thức mà còn có một hương thơm rất quyến rũ. Ngày Tết, đặt một chậu Thủy tiên bên cạnh bàn, thì trầm hương nghi ngút, thủy tiên sẽ tỏa ra một hương thơm đặc biệt phảng phất trong không khí làm cho người ngồi thấy có một cảm tưởng đến ngây ngất mê ly. Lại một điều, nếu ta ghé mũi vào sát hoa mà ngửi thì sẽ chẳng thấy gì, nhưng nếu bỗng nhiên thoảng thấy chút hương Thủy tiên xen lẫn trong hương trầm ngào ngạt thì thực vô cùng khoái cảm.

Nguồn gốc hoa Thủy-tiên

Theo cổ tích, Thủy tiên là hậu thân của một nàng tiên tuyệt sắc ở cung Dao Trì của bà Tây Vương mẫu. Vì một lời nguyên nên nàng đã thác sinh làm kiếp Thủy tiên để được người đời nâng niu trong dịp Xuân về. Nhưng đó là một

Cô LIÊN-HƯƠNG sưu tầm

truyền thuyết đã được thi vị hóa theo óc tưởng tượng của người ta, sự thật thủy tiên gốc ở vùng biên huyện Ngọc Điều thuộc tỉnh Phúc Kiến bên Tàu. Mỗi năm, cứ vào tiết mùa Đông dân chúng địa phương lại tìm thấy trên mặt ruộng nảy ra những củ to hơn củ hành, bề ngoài trông không có gì là đặc biệt cả. Nhưng sau, do một sự tình cờ, người ta tìm thấy rằng nếu đem củ củ ấy mà gọt vỏ đi rồi thả vào nước hoặc trồng xuống đất, củ ấy sẽ nở ra một thứ hoa rất thanh quý. Từ đó, Thủy tiên trở thành một nguồn lợi của dân địa phương và cũng bắt đầu từ đó, một nghệ thuật chơi Thủy tiên bắt đầu. Người ta đặt ra nhiều kiểu với những tên gọi rất mỹ miều tùy theo sự uốn nắn của người chơi hoa: nào kiểu «Vũ kiếm» (lá mọc thẳng và mạnh như thanh kiếm múa) kiểu «Thủy ba» (lá uốn cong như làn sóng) kiểu «Phượng vĩ» lá mọc vừa thẳng vừa cong như đuôi con chim Phượng).

Cách lựa chọn Thủy-tiên

Theo kinh nghiệm của những người sành điệu thì chơi Thủy tiên nên chọn những củ nhẹ, bề dài vì loại này sẽ nở ra một thứ hoa đơn trông thanh tao, óng chuốt và hương thơm ngát hơn. Những củ nặng, bề ngắn thường nở ra loại hoa kép có nhiều cánh, nhĩ ở giữa kém gọn và hương cũng không được ngát mấy.

Ngày xưa, các cụ hay chọn loại Thủy tiên mang nhãn hiệu Nghi Xuân. Khi mua, các cụ cũng cần thận chọn đúng nếp gấp nào (mỗi nếp có chừng hơn hai chục củ) còn nguyên dấu ghi từ ở Phước-kiến nghĩa là những nếp chưa bị bàn tay con buôn sáo trộn, dôi chác.

Nghệ thuật gọt và chăm hoa

Thủy tiên cần phải gọt thực khéo tay và chăm nom rất chu đáo hoa mới nở được. Trái lại, hoa sẽ bị chột mà nếu có mọc thì cuống hoa cũng sẽ dài ngắn, lệch lạc, lá kém xanh, rễ câu bẩn v.v.

Đối với thời tiết ở ngoài Bắc thì thời gian từ lúc gọt đến lúc hoa nở tính ra mất chừng hai chục ngày. Gặp lúc thời tiết thay đổi bất thường, hoa sẽ nở chậm lại có khi tới 25, 27 ngày cũng nên. Đó là Thủy tiên thả nước còn nếu trồng vào chậu phủ cát có khi tới hơn một tháng là thường.

Đề hoa nở trúng vào dịp Tết Nguyên Đán, các cụ thường gọt vào khoảng từ mồng 5 đến mồng 10 tháng Chạp.

Gọt Thủy tiên cần phải thận trọng ngay từ nhất đầu. Dao gọt phải thật sắc, một đầu nhọn, một đầu hình lòng máng. Như thế đầu nhọn sẽ dùng để gọt rễ, đầu lòng máng để lùa vào cạo bề cho nhẵn và gọn. Người ta thường dùng lưỡi dao trở của hàng mã (họa man).

Bắt đầu gọt, phải theo những phương pháp sau đây:

— Trước hết phải cầm củ Thủy tiên lên xem mặt nào phẳng mặt nào lõm. Mặt phẳng sẽ để ngâm xuống nước cho mọc rễ còn mặt lõm thì sẽ gọt để cho hoa lá mọc. Như thế khi thả vào bình hoa sẽ cân đối trông rất đẹp mắt.

— Bắt đầu gọt bỏ rễ ngoài cho tới rễ hoa. Cầm gọt thông thả, dần dần chớ để dao chạm vào rễ mà rễ hoa bị thối.

— Khi gọt tới rễ, lấy dao cạo khô phần ngoài để sửa cho rễ hoa mọc cong lên. Phần trong là bầu hoa phải để nguyên không đụng chạm tới.

— Gọt xong, ngâm vào nước thật trong hai ba hôm rồi lấy ra gọt ở bầu hoa cho rễ nảy mạnh. Lấy vải hay bông bịt vào mặt phẳng để sau rễ mọc mạnh hơn.

— Mỗi ngày phải thay nước một lần mà cũng phải dùng nước thật trong, nếu không Thủy tiên sẽ bị thối. Một điều cần nhớ là nếp ngâm thủy tiên trong chậu sứ hoặc sành, không nên ngâm vào chậu đồng hoặc nhôm, rễ hoa sẽ bị xám đi. Nửa hôm sau là bắt đầu mọc. Bây giờ là thời kỳ chăm lá. Phải tỉa bớt những lá thừa đi để những lá còn lại được đẹp và chuốt hơn. Muốn uốn theo kiểu nào cũng được (vũ kiếm, thủy ba hay phượng vĩ). Khi uốn, người ta vót những que tre kèm theo lá cho nó mọc đúng chiều. Rồi cứ vài ngày lại tỉa xén một lần.

— Chừng hơn chục ngày thì hoa nứt màng. Khi thấy nứt, người ta phải tự tay bóc thêm để hoa được trở mạnh. đoạn nhắc lên bày ở trong bát cổ, bình pha lê hay chậu sứ v.v. Chừng một tuần sau hoa sẽ nở.

II. — Nghệ thuật chơi hoa theo kiểu Tây-phương

Vì lối chơi hoa của các cụ câu kỳ, công phu quá nên không hợp với thể hệ hiện tại. Ngày nay, phần nhiều người ta chơi hoa theo kiểu Tây phương. Lối chơi này dân dị hơn nhưng cũng cần phải hiểu rõ ý nghĩa của hoa nếu ta sơ xuất về vấn đề này sẽ bị coi là người không sành điệu.

Theo các nhà chơi hoa bên Tây phương, mỗi thứ hoa đều có một ngôn ngữ riêng biệt.

— HOA MAI: biểu dương một tính tình thanh khiết, ít rung động. Tính yêu không được đến bờ.

HOA HUỆ: Một tình yêu băng tuyết.

(XEM TIẾP TRANG 23)

Lá Thư Vĩnh Biệt

của cô
KIM-LÊ

chiến tranh lại lan tới gan, gia đình nàng lại
bồng bềnh trôi đi. Kim không may bị ốm
thương hàn nặng. Nàng tưởng nàng sẽ chết
và trước mắt Kim hiện ra cái cảnh các em nàng
ôm nhau chết đói khiến Kim vô cùng tuyệt
vọng.

Giữa lúc ấy thì Kim gặp Tuấn. Tuấn là
một sinh viên trường thuốc bấy giờ đang học
đến năm thứ hai thì đất nước chiến tranh
chàng phải bỏ học và đi buôn. Thấy hoàn
cảnh của Kim như vậy, Tuấn hết lòng giúp
đỡ. Chàng coi sóc cho Kim, khiêng chêng bao
lâu nàng khỏi bệnh. Tuấn lại giới thiệu cho
nàng một nơi làm việc xứng đáng và nhiều
lương hơn. Nhờ thế gia đình Kim bớt vất
và sống cuộc đời dễ chịu hơn.

Từ đây Kim bắt đầu yêu Tuấn.
Song cuộc đời này đây mai đó chưa cho
phép Tuấn đứng chân để lập gia đình.
Chàng yêu Kim tha thiết song chàng vẫn
chờ đợi...

Rồi gia đình Kim hồi cư. Hai năm sau
cha Kim cũng qua đời, Kim lại thấy những
ngày đen tối bắt đầu. Kim sống một cuộc đời
như những người hành khất. Nhan sắc của
nàng tưởng đã rụng theo với những ngày
khốn cùng này.

Giữa lúc đó thì Tuấn lại hiện ra. Chàng
như hình bóng của một thiên thần bảo vệ
cho những người hèn yếu như Kim. Chứng
kiến những ngày u ám đó, Tuấn hết lòng ra
tay giúp đỡ nàng.

Tuấn lo cho các em Kim được đi học
và một chiều Tuấn mời Kim đi ăn rồi chàng
ngó ý.

— Kim chẳng biết ó lòng anh đối
với Kim như thế nào. Chàng nói ra thì Kim
cũng đã biết. Từ lâu anh vẫn yêu Kim và
muốn chung sống với Kim. Anh thì không
còn ai là thân thích. Gia đình anh, người thì
phiêu bạt ở xa, kẻ thì đã chết. Anh biết
Kim cũng chẳng còn ai thân thích trên đời.
Chúng ta là hai kẻ cô đơn ở trên đời, phải
nên nương tựa với nhau mà sống.

Kim gục đầu vào vai Tuấn, nước mắt
ràn rụa:

— Anh làm em sung sướng và cảm
động quá. Em không còn ước mong gì hơn
nữa là kẻ hầu hạ anh suốt đời. Ông anh đã
ban cho em như trời biển, em không bao
giờ đền đáp lại được.

Tuấn nghiêm sắc mặt đáp:

— Anh mong em quên nhớ điều này:
liên hôn không nên gây dựng trên sự gia ơn,
anh không muốn vì anh giúp em mà em đã bằng
đồng kẻ duyên với anh. Không, anh mong
chúng ta yêu nhau mà ta lấy nhau thôi.
Như thế hạnh phúc mới lâu bền.

Kim nắm lấy tay Tuấn:

— Anh không biết là em đã yêu anh từ
bao lâu năm rồi sao?

— Em đừng nhắc đến ân huệ nữa
nhé?

— Vâng em sẽ không nói đến ân huệ
anh đã ban cho em nữa.

Tuấn ôm Kim vào lòng và
đặt lên môi nàng một cái hôn nồng cháy.

Ba tháng sau hôn lễ cử hành.

Kim bước về nhà chồng với một nỗi vui
khó tả. Nàng cứ tưởng rằng từ nay ngày
hình như một giấc mơ. Kim sợ có ngày
nàng tỉnh dậy thì hạnh phúc sẽ tan biến như
làn khói bốc mong manh...

Năm đầu tiên thật là hạnh phúc. Tuấn
cố làm việc nhiều để nuôi nấng em Kim và
tạo cho cái gia đình nhỏ ấy một nguồn
an vui, bình tĩnh.

Song không may sau cuộc hôn nhân ấy
14 tháng thì một biến cố lớn xảy ra. Một
hôm, nhân vụ nã hĩ hĩ, ba em trai của Kim

được đi ghê ở Dalat. Nửa đường chuyển
xe cò sa vào núi, rơi xuống vực sâu và chỉ ba
đứa em của Kim đều bị chết.

Cái tang ghê gớm này làm Kim như điên
cuồng vì đau đớn. Suốt hai tháng trời, nàng
sống như người bị bệnh tởn. Tuấn ở
bên cạnh nàng săn sóc và an ủi cho nàng quên
cái hình ảnh đen tối ấy đi.

Sau lần khủng hoảng ấy, tâm hồn Kim
thay đổi hẳn. Đôi khi Tuấn thấy Kim vui
quá độ, có khi nàng lại âu sầu ra mặt.

Cuối năm ấy, Kim sanh hạ một cậu con
trai, đặt tên là Hoàng. Nhưng hình như Kim
bị ám ảnh nên nàng thờ ơ cả với Hoàng
không săn sóc gì đến.

Tuấn thường khuyên nhủ:

— Em nên bình tĩnh lại. Sự đau đớn đã
qua lâu rồi. Bây giờ em đã là mẹ, em có
nhiệm vụ nghĩ đến con hơn là nghĩ đến mình,
em hãy nghĩ đến tương lai của Hoàng mà
bình tĩnh lại.

Kim lắc đầu:

— Không anh ạ. Bây giờ các người
họ hàng thân thích đã hết, em chỉ còn em
vậy em tự do, anh đừng dạy em đạo đức nữa
vì cuộc đời đã đủ tàn ác với em lắm rồi,
anh ạ.

Tuấn vô cùng thất vọng.

Từ buổi đó, Kim lao mình vào những
cuộc ăn chơi. Kim lang thang các nhà bạn
bè suốt ngày, khi thì cờ bạc, lúc thì đi coi
chiếu bóng bô mặc Hoàng ở nhà...

Tuấn thấy đó là biểu hiện của tâm hồn

(XEM TIẾP TRANG 29)

ĐÔI MẮT ĐẦY LỆ, hai bàn tay
run run Kim dở lá thư của
Tuấn ra đọc lại một lần nữa:

Chiều ba mươi Tết, năm...

Kim thân mến,

Anh suy nghĩ đã mấy đêm nay. Anh
nghĩ đã chín chắn lắm rồi vì thế mới có lá thư
này. Kim hãy để anh xưng hô với Kim như
thể này như xưa vì dù sao Kim cũng biết đây,
anh vẫn yêu Kim như lúc đầu và anh sẽ còn
yêu Kim mãi cho đến những ngày cuối của
cuộc đời.

Kim cũng đã rõ, anh đã sống với Kim
được bốn năm trời. Nhưng thật ra chỉ có hai
năm đầu là sung sướng thôi. Còn hai năm
sau thì là một chuỗi thời gian đầy những ngày
âm u buồn thảm. Bóng tối đã bao phủ lên
hạnh phúc của chúng ta. Vì ai? Chính là
vì Kim. Kim muốn phá cái hạnh phúc tuyệt
vời của hiện tại này để tìm một cuộc phiêu
lưu cho tâm hồn. Cuộc phiêu lưu nào mà
chẳng quyến rũ, chẳng lạ và vui song cuộc
phiêu lưu nào cũng chôn chôn những hiểm
nguy hiểm dọa.

Anh cũng chẳng phải dằn lòng với Kim
làm gì. Bởi vì Kim đã biết rõ tất cả đầu đuôi
câu chuyện: từ ngày anh gặp Kim, yêu Kim
và tới bây giờ đây, sau bao nhiêu ngày u ám,
đêm trắng trọc suy nghĩ, anh phải bỏ Kim ra
đi. Anh tự nghĩ anh không còn lý do gì mà
làm khổ Kim nữa. Anh trả lại tự do cho Kim.
Kim có thể yên vui với tình yêu mới với
Vinh. Vinh cũng là một người tốt và dễ chịu.
Song anh cần cho Kim biết một điều này để
làm kinh nghiệm: người đàn ông thường thì
có một tâm hồn bệch bội bên cạnh một tâm
lòng khoan dung. Lúc nào sự bệch bội cũng có
thể xâm lấn tâm lòng khoan dung nếu người
đàn bà không biết cư xử cho khéo và tế nhị.

Nhưng ở người đàn bà thì đối với anh
chỉ nhận có một điều: đàn bà thì phải chung
thủy. Chung thủy cho đến chết.

Nói thế anh không phải là anh ích kỷ
đàn. Bởi vì điều kiện chung thủy của người

đàn bà tạo ra hạnh phúc gia đình, nó khiến
sự khoan dung chiến thắng tâm lòng bội bạc
của người đàn ông.

Cuộc đời bố Kim này làm anh đau lòng.
Đau lòng hết sức vì anh nghĩ đến tương
lai của Hoàng, con của chúng ta. Hoàng sẽ
lớn lên như thế nào. Ai biết được. Song anh
sẽ cố gắng nuôi Hoàng, giáo dục cho Hoàng
trở nên người đứng đắn. Anh biết mang
Hoàng theo sẽ làm em đau khổ lắm. Song tha
đỡ em khổ còn hơn để Hoàng sau này không
trở được lên người. Em cũng biết, em đã là n
mất lòng tin của anh rồi. Hoàng không thể
trưởng thành trong một gia đình có người mẹ
tội lỗi như em được.

Anh là người khoan dung song khi đã
làm việc gì thì việc ấy là nhất định. Anh
mong Kim hiểu và đừng biện bạch gì hay
tìm đến anh nữa, vì như thế hèn lắm, không
đúng với tư cách của Kim. Và lại anh không
bao giờ ngoảnh mặt lại đâu.

Tuy nhiên Kim hãy nhớ rõ điều này:
trước anh đã yêu Kim, ngày nay anh vẫn còn
yêu Kim mãi.

Chúc em may mắn Kim ơi. Anh từ biệt.

TUẤN

Kim ấp lá thư của chồng vào ngực và nức
nở khóc. Thế là Tuấn đã ra đi. Thật một
giấc mộng chưa xót và hài hùng. Bấy giờ
nghĩ lại Kim mới thấy nàng đại độ và liễu
lĩnh. Nàng đã bắt tay với tội lỗi. Bấy giờ
nàng phải tự mình hoàn toàn chịu những hậu
quả của nó gây ra.

Kim gặp Tuấn cách đây đã mười năm trời
trong một hoàn cảnh bi đát. Hồi ấy gia đình
nàng đang bồng bềnh trôi trên cơn lũ. Một buổi
tháng mười đang khi gia đình Kim trú ngụ ở
một làng nhỏ miền thượng du thì bom giặc tàn
phá. Mẹ Kim qua đời. Kim phải thay mẹ
trông nom các em.

Rồi từ đây là những ngày đen tối khổ sở.
Ba Kim đã già. Ông không còn là việc được.
Kim phải đi dạy học với một số lương nhỏ,
em trai nàng phải đi bán bún. Chàng bao lâu

Tuấn sung sướng ôm Kim vào lòng
và đặt lên môi nàng một cái hôn nồng
cháy.

NHÌN QUA CHÂN TRỜI ĐIỆN - ẢNH

VIỆT - NAM VÀ QUỐC - TẾ TRONG NĂM 1958-1959

Bài của **THƯƠNG HOÀI NGUYỄN**

TRÊN các màn ảnh Việt-Nam trong 12 tháng vừa qua, người ta thấy xuất hiện 2 sự việc đáng kể. Đó là sự hành công của phim ảnh Ấn-độ nhập cảng đối với lớp khán giả đại-chúng bình-dân Việt-Đ m, và sự lũng đoạn màn ảnh của Tài Tử Yul Brynner.

Nhưng B.B. (tức Brigitte Bardot) thì ăn khách suốt năm

Yul Brynner — anh chàng tài tử trực đầu — có thể được kể là tài-tử điện-ảnh được nhiều khán-giả Việt-Nam đi coi nhất trong năm 1958 vừa qua, và cũng là người đã lấy được nhiều bạc đồng nhất của khán-giả Việt-Nam cũng tro g 12 tháng vừa qua ấy. Sau phim Vua Xiêm và Tôi (The King and I) chiếu vào khoảng đầu năm, với nữ tài tử Deborah Kerr, liên tiếp sau đó 2 cuốn phim mới có Yul Brynner trong vai chánh được ra trình-diễn anh em nhà Karamajov (The Brothers Karamajov) và Anastasia. Cả hai phim, đều được kể là thuộc loại xuất-phẩm. Phim Anastasia đánh dấu ngày trở lại với Hoa-lệ-ước của cô đào Ingrid Bergmann sau một khoảng thời gian xa cách khá lâu là mười năm trời. Phim Anh em nhà Karamajov giới-thiệu với khán-giả điện-ảnh Việt-Nam một nữ minh-tinh có thiên-tài sáng ngời. Người đó là Maria Schell.

*** CUỐN PHIM ĐƯỢC QUẢNG-CÁO** rầm rộ nhất trong 12 tháng năm 1958 vừa qua là phim Cầu Sông Kwai (Le Pont de la Rivière Kwai). Một phim chiến tranh nêu cao lòng can đảm bất khuất trước trở lực của con người của điện-ảnh Anh-Cát lợi, với tài-tử cử khôi nhất Âu-châu A'ec Guinep trong vai chánh. Với 7 giải Tượng Vàng Oscar, phim Cầu Sông Kwai được hàng Columbia tung ra chiếu cùng một lúc trên 7 rạp ở Saigon, với hy-vọng đề bẹp phim Anh em nhà Karamajov (cùng chiếu trong tuần đó trên màn ảnh 3 rạp) nhưng kết quả thu lượm được cũng không lấy gì làm rực rỡ lắm. Có lẽ vì sau 10 năm chiến-tranh dài đằng đặc, khán-giả Việt-Nam đã chán ngấy với không khí chiến tranh bom rơi, đạn nổ quá mất rồi. Tâm-lý khán giả điện-ảnh Việt-Nam khi bước chân vào một rạp hát b'ng đã là tâm-lý của một kẻ đi thưởng-ngoạn thích được giải-trí một cách nhẹ nhàng, được c ời một cách dễ dàng hoặc là được ừa nước mắt sơ sơ với người t ền màn bạc trong những đoạn phim mùi tình tứ, hơn là đề cho trí não mình bị căng thẳng về những phim hồi hộp bắt người ta suy nghĩ quá nhiều.

*** VỀ LOẠI PHIM LY KỶ, GIẬT GÂN...** mà người ta thường gọi chung là loại phim Suspense, trong năm 1958 vừa qua, người ta thấy Alfred Hitchcock, ông vua Suspense của Điện-Ảnh Thế-Giới, trình diễn tại Việt-Nam 3 cuốn phim mới: Le Faux Coupable, L'homme qui en savait trop và La Loi du Silence.

Trong 3 cuốn phim trên đây, phim La Loi du Silence, với 3 tài-tử Montgomery Clif, Anne Baxter và Karl Malden, là phim cũ hơn hết, nhưng lại là phim có giá-trị hơn cả. Phim L'homme qui en savait trop

(Người biết quá nhiều) với Doris Day, James Stewart ăn khách nhất là nhờ ở bản nhạc Qui Sera, Sera...! Còn cuốn phim Le Faux Coupable, một phim mới nhất của Alfred Hitchcock mà cũng là phim được quảng cáo một cách kèn kệu, hợp hình nhất thì lại nhạt nhẽo, tầm thường đến cái độ xoàng xĩnh nhất.

*** GREGORY PECK GIỮ MỤC TẦM THƯỜNG** bậc rung với 3 cuốn phim không hay lắm, mà cũng không dở lắm: Núi Tuyết Kilimandjaro, Lửa Tình và Mảnh Lụa Kim Tiền (Les Neiges du Kilimandjaro, La Flamme Pourpre và L'homme aux Millions). Núi Tuyết là một phim tình thơ-mộng được khán giả trẻ tuổi hoan-nghehnh nhất với những cảnh yêu-đương chảy lòng, đứt ruột giữa Gregory Peck và người đẹp Ava Gardner. Lửa Tình không ăn khách mấy vì chỉ có một mình Peck căng đáng hết mọi chuyện. Nữ tài tử Win Min Than, Hoa khôi Miền Điện, xuất hiện trên màn bạc lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng với phim Lửa Tình. Tài nghệ của Win Min Than tầm thường dưới cả mức tưởng tượng của mọi người. Mảnh lụa Kim Tiền là một phim vui nhẹ nhàng, một phim mà người ta thực-hiện riêng cho Peck.

*** ÔNG VUA KHÔNG NGAI VÀNG** CLARK GABLE trong năm 1958, đã xuất-hiện trên màn bạc Việt-Nam một cách rất mơ hồ và trầm lặng. Người ta thấy Clark Gable trong 3 phim Le Roi et Quatre Reine, Le Chou Chou du Professeur và L'odyssée du Sous-Marin Nerka. Phim mẫu Le Roi et Quatre Reines xếp đặt cho Clark Gable một mình gặp 4 cô đào trẻ đẹp, nhưng tâm thần già của Clark Gable không còn thích hợp với những vai trò khách giang hồ ngổ ngáo mà phong-lưu đa tình như kiểu phim San Francisco năm xưa nữa. Qua đến phim Le Chou Chou du Professeur, người ta lại càng thấy Clark Gable nhạt nhẽo hơn. Trong phim L'odyssée du Sous Marin Nerka chiếu vào dịp cuối năm, người ta được thấy lại một Clark Gable già dặn, điêu-luyện, tu-cách, đóng trò đầu ra đây, nhưng rất tiếc phim này cũng không được hoan-nghehnh mấy vì là một phim trắng đen hoàn toàn về chiến-tran, không có bóng một người đàn-bà đẹp nào cả.

*** THANH TOÁN TẠI OK CORRAL** là cuốn phim Cao-Bồi bắn súng hấp-dẫn được một số đông khán-giả nhất trong năm 1958 vừa qua. Cả đến những khán-giả từ trước vẫn ghét phim Cao Bồi nhất cũng phải hài lòng vì phim này, với những tình tiết ly-ký, sôi nổi và lối đóng trò dữ dội của 2 tài-tử đang ăn khách nhất năm Kirk Douglas và Burt Lancaster. Trong năm 1958, Phim Thanh Toán tại Ok Corral cũng được nhiều người nhắc nhở tới ngay với phim Vera Cruz (Gary Cooper và Burt Lancaster) đã chiếu trong khoảng năm 1951, 1952.

*** CÔ ĐÀO MARILYN MONROE** chuyên hướng dẫn dần trên màn bạc Việt-Nam trong năm qua với 4'phim: Niagara, Les hommes préfèrent les blonde, Bus Stop và Le Prince et la Danseuse (Tình bên thác nước, Đàn ông thích gái tóc vàng, Bên Xe Ti h Ái và Mối tình Vương Giả). Trong 2 phim đầu: Niagara và Bus Stop, người ta vẫn thấy một Marilyn Monroe quyền rú,

TÀI TỬ TYRONE POWER ĐẢ RA NGƯỜI THIÊN CỒ

lãng lơ, kêu gọi theo kiểu Marilyn Monroe ngày xưa, tức là hở ngực, hở đùi, miệng tròn xoe nói lấy điệu v. v. Qua phim Bus Stop, người ta đã thấy Nàng biêu lộ ý định muốn tỏ ra mình là Nữ Kịch sĩ, nhưng cũng không hấp dẫn mấy. Đến phim Le Prince et la Danseuse thì Marilyn đã khá hơn nhiều. Người ta hy-vọng tài-nghệ của nàng sẽ còn tiến triển nữa tro g năm 1959.

*** CUỐN PHIM RẺ TIỀN NHẤT,** ít tài-tử nhất, và nói ít nhất nhưng cũng hốt bạc dữ nhất trong năm 1958 là phim Adam et Eve. Thật không còn một phim nào thực-hiện dễ dàng, mau chóng, đỡ tốn kém và ăn tiền dễ như phim này. Chỉ cần 2 người đóng trò giữa một cảnh vườn Eden nghèo nàn, xác xơ còn bẩn hơn cả Sở Thú...! Vậy mà...! Than ôi...!

(Xem tiếp trang 22)

Trong năm 1958, Ông Vua không Ngai vàng Clark Gable không được hoan nghênh mấy

PHIM BONJOUR TRISTESSE VỚI CÔ ĐÀO TRẺ ĐẸP JEAN SEBERG TRÊN ĐÂY. BỊ CẤM CHIẾU!

«Cố Bạch-Yến trong vũ điệu Rocken Roll»

GIO chuông đã bay về! Muôn hoa đua nở. Năm mới đến trên quê hương gấm vóc một sắc thái thanh bình. Tất cả sinh hoạt đều thay chiếc áo cũ kỹ để khoác lên màu sắc trẻ trung tươi đẹp của một mùa Xuân an-lạc, thái-hòa...

Nhân dịp này, nhìn lại một năm qua, thử kiểm-điểm những bước thăng, trầm của nền Tân-Nhạc nước nhà ở quá trình phát-triển của nó đã đóng góp những gì cho toàn-diện Văn-Nghệ trong nước nói chung?

Sau đó — sau khi điểm lại những thành công làm kinh nghiệm, diệt bỏ những thất bại, ở lâm, chúng ta cùng siết chặt tay nhau với tất cả thiện chí tiên đồ tốt đẹp, nguyện bước sang năm mới sẽ nỗ lực hoạt động cho nền Tân-nhạc ngày càng trưởng thành.

CÔ KIM-VUI

trong vũ điệu Tabou tuyệt vời

Đầu năm vươn mình với gió Xuân

Mới bước sang năm 1958 các Tổ-chức Đại-Nhạc-Hội đã khởi màn vươn lên trong gió mới. Nào Nhạc-sĩ Hồng-Phúc nỗ lực ở Thanh Bình, thêm vào Hoàn; Thi Thơ công phu trong « Máu Hồng Sĩ Xanh », sôi nổi, hào-hùng trong làng. Rồi Ban Dân Nam kéo toàn đội Văn-nghệ mở mùa tháng lợi ở Nam Quang. Trần văn Trạch hô-hào, gặt kết quả ở Thống Nhất.

Theo đà thăng tiến, tự dấy các Đ.N.H. tung ra như năm. Hết Thanh-Bình tới Thống Nhất rồi Nam Quang. Đ.N.H. lại bắt đầu tràn sang vị trí trung-tâm Kim-Chung, chuyển mình qua rạp Nguyễn văn Hảo, cứ thi nhau tổ chức không ngừng.

Thời kỳ đang lên này, người ta nhận được đủ mặt anh hào, tài tử trong nước: Trần văn Trạch, Bảy Xé, Tùng Lâm, Châu Kỳ, Anh Ngọc, Vũ Huyền; các cô Kim Cương, Túy Phượng, Kiều Hạnh, Túy Hoa, Khánh Ngọc v.v...

Ngành Vũ đã đến lúc thịnh vượng. Các Vũ Đoàn lớn như Vũ Đoàn Dân Sinh, Vũ Bộ Nguyễn Thống, Nguyễn Tình, Vũ Bộ Hoa Phượng, Vũ Bộ Hoa Lư; các song vũ Bạch Yến, Mỹ Dung; các đơn vũ Kim Vui,

MỘT NĂM QUA LÀNG TÂN - NHẠC

✧ Đầu Xuân, rạt rào, phấn khởi, vươn trong nắng ấm thanh bình ✧ Đến mùa Thu, ào ạt, rầm rộ như gió lốc, mưa rơi...

✧ Nhưng cuối năm tẻ buồn với tiết đông lạnh lẽo, âm thầm...

Bài của
Phong Trần Vũ

Mộng Trinh trong đại khái các điệu vũ « Cha cha, Mambo, Tabou, Rock en Roll v.v... ».

Lần đầu tiên, nhạc sĩ Hiền Lương đã bạo dạn phần Vũ đóng vai trò chính ở kỳ Đại Nhạc Hội rạp Khải Hoàn, tuy chưa mang lại kết quả rực rỡ, nhưng đã có tiếng dội qua làng.

Chỉ trong mấy tháng đầu năm mà không khí Tân nhạc sôi nổi, tung bùng tới một cao độ không kém thời Đ.N.H. phồn thịnh nhất ở Thủ Đức. Người ta có cảm tưởng trên đã phấn khởi ấy nền Tân nhạc sẽ trưởng thành mau chóng với thời gian...

Đại Nhạc Hội tung bùng, sôi nổi ở giữa năm

Thời kỳ này là thời kỳ thịnh-vượng nhất trong làng. Ngoài những nhà tổ chức quen thuộc, tên tuổi, còn có những người cũng đứng ra xúng khởi, khi vì tiền đồ nghệ thuật, khi lại vì lợi ích cá nhân. Thành công lẫn cả thất bại cũng không làm họ chán nản.

« Ván này thua mua ván khác ». Qua các đêm Đ.N.H. có ít kẻ vui cười, hớn hở, nhưng cũng lắm người ủ mặt, phờ rầu. Họ chạy bao quanh từ rạp này đến rạp nọ một cách khẩn thiết và tin tưởng. Thôi thì, từ hình thức quảng cáo thật kêu như: « Đại hội Tài danh Quốc Tế; Đại hội Quái kiệt Minh Tinh; Đại Hội Thần Đồng Kỳ nữ ». Tất cả những tên mới nhất, giật gân nhất đều được triệt để áp dụng. Hàng vạn cánh bướm « quảng cáo » bay đi như lá mùa thu rụng. Hàng ngàn « áp phích » san sát bên đường. Đây là giai đoạn quảng cáo rầm rộ nhất của lịch sử Tân nhạc.

Có lẽ nhờ thế mà, Anh Lâm thành công rực rỡ trong vở « Nghịch Cảnh », Hoàng thi Thơ hát khúc Khải hoàn ở nhạc phẩm Trường Ca « Triền vui Thế hệ », và các Tổ chức lẻ tẻ khác cũng tung bùng rạt rào khắp Thủ Đức.

Trong các đêm mưa tầm tã Đ.N.H. vẫn mở màn, ở những ngày nắng khô ráo thì không khi nào vắng. Không khí Đại Hội âm áp lạ thường.

Đồng thời, các nhà tổ chức sành tâm lý lại mở màn mấy chuyến Trung-du: Đà-Lạt, Phan-Thiết, Nha-Trang đều thành công tương đối. Ở miền Nam, các tỉnh Biên-Hòa,

ANH THƯ, LAN HƯƠNG và BĂNG TÂM trong vũ khúc Cảnh Hồng Trung-quốc

BAN NHẠC KỊCH « DÂN NAM » trong một vở kịch « AI ĐIÊN AI TÍNH » trình diễn tại rạp Thanh Bình do Văn Hùng, Túy Hoa và Tùng Lâm

Tân-An, Định-Tường là mục tiêu hoạt động, khi thất bại, có lúc thành công; lần sóng tổ chức này lại chạy tràn đến Hậu-Giang: Sóc-Trăng, Cần-Thơ, Long-Xuyên đều có mặt. Giữa lúc ấy, người ta thấy trong giới nghệ sĩ có cả Ba-Vân, Bích-Sơn từ cổ nhạc bước sang, họ đã đóng góp rất nhiều cho Đại-hội.

Trên mặt báo hằng tuần đặc biệt dành cả trang nói về Tân nhạc, gây niềm tin tưởng không bến bờ cho viên ảnh huy hoàng bên chân trời nghệ thuật.

Nhưng đến cuối năm Đ. N. H. lâm nguy

Mãi đến cuối năm, thỉnh thoảng Đ. N. H. im hơi, lắng tiếng Trữ các buổi Tổ-chức lễ tế thừa găng ở Thống-Nhất, Aristo chỉ còn rạp Thanh-Bình pháp phòng đường cụt với mùa Đ. H. đang rụng lá rơi. Có lẽ, nhờ lấy giá bình dân mà Thanh-Bình đã trải qua cuộc khủng hoảng tinh thần nghệ giới.

Đề thử thách và tìm lối thoát sớm. Ban Dân-Nam kéo xuống Định-Tường mong gặt mùa kết quả, nhưng ngược lại đã thất bại đau thương. Tiếp đến Đ. H. Quái-kiệt, Minh-tinh lơ lửng ở Thống-Nhất, gây tình rạn hoang mang cho các nhà tổ chức.

Họ đã chuyển sang hình thức hoạt động khác, hoặc âm thầm gây dựng những đồ vở đã qua để chờ cơ hội vùng lên!

Có nhà tổ chức có gan, tập hợp hàng trăm nghệ sĩ, gồm có minh tinh, kỳ nữ, quái

kiệt v. v., nhưng cũng không tài nào kéo nổi thời kỳ đang đồ dốc.

Mặc dù vậy, trong khi đó cũng có một vài Đ. N. H. thành công. Người ta thấy sự thành công đó là cả công trình nghiên cứu, chuẩn bị trước mùa Đ. N. H. chứ không hấp tấp tự nhiên mà có.

Những người nhiều thiện chí đã nhận thấy rằng: trong các Đ. N. H. thất bại, dĩ độc phần lớn do quá ham thích hình thức quảng cáo, làm mất rất nhiều niềm tin yêu thành nhiệt của khán giả, bởi vì khán giả rất phân nản với chương trình giật gân, hấp

Cô Túy-Hồng, nữ ca sĩ Đai Phát Thanh

Cô Mỹ-A-Lan trong vũ-điệu Tabou (Xem tiếp trang 25)

BƯỚC SANG NĂM 1959

SÂN KHẤU KỊCH TRƯỜNG ĐI VỀ ĐÂU ???

Nghệ sĩ sân khấu kịch trường 1958 lo hành nghề vì
sanh kế, chớ không ý thức được vai trò văn nghệ, văn
hóa của họ...

Bài của
VÚ-TRẦN-PHONG

là mùa mà cái lương rất « ngán sợ ! » thì sân khấu cải lương
được báo nguy liên tiếp.

Mùa nắng đến, các đoàn cải lương từ Đại Ban như
Thanh Minh, Việt Hùng—Minh Chí, Kim Chương —
Thanh Hương, đến Kim Chung... kéo màn gắng gượng chứ
không hân hoan như dạo nào.

BẠN VIỆT-HÙNG VÀ CÔ NGỌC NUÔI

(Trong các vai đường rừng của Đoàn Minh-Chí Việt Hùng)

MÙA XUÂN năm Mậu Tuất, có người nhìn trở lại
năm Đinh Dậu phê bình sân khấu cải lương
kịch trường:

— Sân khấu kịch trường như con ngựa chỉ hí mà không chạy!

Tuy nhiên, bước sang năm Mậu Tuất, sân khấu cải
lương không tiến mạnh, nhưng phải nhận rằng: Nó vẫn còn
phong độ của thời kỳ « ăn khách » trong vài tháng sau Tết,
đề rồi từ đó đến cuối năm, nó lâm vào tình trạng đổ dốc,
khiến cho có người kêu SOS cho kịch trường, người thì
báo động: CẢI LƯƠNG LÂM NGUY!

Sự thật, sân khấu cải lương đã cho chúng ta thấy thời
kỳ buồn tẻ và viễn ảnh mờ mịt của nó.

Đành rằng: chúng ta không nên béc lộ thái độ bi quan,
dự đoán sai lầm theo chủ quan nhận xét, gây ấn tượng không
tốt đẹp cho nghệ sĩ và khán giả nói chung.

Ài cũng nhận rằng: Sân khấu cải lương bị những tay
đầu cơ nghệ thuật, trục lợi vì quan niệm nó là « thị trường
văn nghệ » nên cạnh tranh bất chánh, chỉ phối đủ mọi mặt,
và đi lần đến chỗ tiêu diệt lẫn nhau, gây nên một tình trạng
hỗn độn, khiến cho những người có trách nhiệm với văn hóa
phải đặt thành vấn đề giải cứu, nhưng cũng chưa đem lại
mùa xuân cho sân khấu cải lương.

Trong khi bên sân khấu Tân ca vũ kịch đang thời kỳ
phục hồi thanh thế, hoạt động ráo riết ngay trong mùa mưa

CÔ ÚT BẠCH LAN

một nữ kịch sĩ có giọng ca tro ngăm

Kể như Đoàn Thanh Minh độc chiếm sân khấu Nguyễn
văn Hào, năm thường trực suốt năm, cũng không ngờ rằng:
Mùa nắng năm nay, đoàn trải qua những đêm hát lạnh nhạt,
miễn cưỡng, đề phải tìm cách thay đổi không khí bằng
chuyến đi Hậu giang, nhường « mẫu hạm » lại cho Thúy
Nga một tuần lễ.

Một Út trà Ôn đã « hết linh » Một số soạn giả thường
trực bất lực? Tuồng tích không có gì lạ, giá vé vẫn không
hạ, thì làm sao tránh được cảnh... bẽ bàng?!

Các soạn giả nổi tiếng gây hào hứng và « xôm tụ » cho
sân khấu như Lê Khanh, Thu An, Linh Thành trong năm
qua cũng đã... suy nghĩ nhiều nhưng vẫn chưa cải biến được
hiện trạng suy vi của ngành nghệ thuật này!

Các Báu gánh bắt đầu lâm nguy và hoang mang không
biết phải đối phó thế nào với hoàn cảnh. Sự xung đột, mất
đoàn kết trong giới bầu bì, cho ta thấy như đoàn « Kim-
Chương — Thanh Hương », đoàn « Hoa Sen » v.v...

Các nghệ sĩ công nhân đời sống tinh thần cũng như vật
chất khoắc khoải, cách biệt xa vời với những hạt gạo cội kép
chánh ca mùi. Nhưng đến lúc các « kép chánh » cũng không
kéo lại được mùa xuân cho đoàn hát, mà bắt đầu sợ nạn
« mất giá » nếu Bầu Bì bắt đầu xuống dốc.

Những khuynh hướng, nghệ thuật chạy đua gần như đã
mệt mỏi.

Loại « hương xa » đã qua thời vang bóng vì nó thiếu
tác phẩm giá trị đảm bảo! Tuồng Nhật, Tuồng La Mã, Tây
Tạng, Tây ban Nha, Ấn Độ thuộc loại diêm huyền cũng đã
nghèo nàn và không hơn, không kém.

Loại tuồng tích, tuồng đã sử thi.. « vô thường vô phạt »,
mặt cầu trước đây không lâu, khuynh hướng này đã oanh
liệt chiếm đoạt ảnh hưởng trội hẳn các loại tuồng khác.

Khuynh hướng tuồng xã hội không thể thực hiện được.
Nguyên nhân: Một phần do soạn giả chưa nắm vững « văn
đề », khó sáng tác, dập dậm thì không ăn khách, viết bạo thì
ngại.

Loại tuồng diêm huyền không phát huy mạnh mẽ mặc
dù nó là biểu hiệu của « tính chất cải lương ». Tiếc rằng, viết
loại tuồng này, ít thấy có soạn giả nào nắm vững trên căn bản
lý luận đề sáng tác không dẫm phải những sai lầm căn bản
vấn đề xây dựng nội dung.

Gần đến cuối năm mậu tuất, sân khấu cải lương ở thủ
đô cũng như các tỉnh, lâm vào tình trạng buồn tẻ, đống chua
xót.

Người ta lo ngại khi bước qua năm Kỷ-Hợi (1959)
có nhiều đoàn hát tan rã và Bầu gánh phá sản. Bởi vì, khi
ngồi bình tĩnh nhận xét, lý trí họ có thể nhận thấy khả năng
yếu kém của họ; nhưng khi tình cảm « lên » rồi thì, có ai
hỏi: Sân khấu kịch trường sẽ đi về đâu?

Họ bắt cần, chỉ nghĩ rằng: Đời nghệ sĩ thì lo hát. Bầu
gánh lo tổ chức buôn bán nghệ thuật tới đâu hay tới đó.

Nói chung, phần đông hành nghề vì sinh kế, chớ có mấy

Nữ kịch sĩ Bích-Hợp, cô đào thương bậc nhất đất Bắc
(XEM TIẾP 1 TRANG 25)

Nữ kịch sĩ Bích-Hợp, cô đào thương bậc nhất đất Bắc
(XEM TIẾP 1 TRANG 25)

Anh ở Giữa hàng Mùa Xuân

Của Ngọc Minh Châu

Hoàng Lũng

Dù nàng đã phụ chàng, nhưng tấm lòng yêu của người đàn ông ấy vẫn không làm sao xóa được mối tình đầu. Chàng cứ chờ đợi và hi-vọng...

NGỌC đi vừa đến bến đò thì trời sụp đổ mưa lớn. Từng cơn gió lướt rào rào trên ngọn tràm.

Những sợi mưa căm xiêng xiêng trên sông dày đặc cả mặt nước đang nhuộm màu xám hoàng hôn.

Chuyến đò chiều dịu hiu bập bềnh trên làn nước.

Không một bóng người, ngoài ra chiếc mái lá xiêu vẹo đứng trơ vơ dưới hàng tràm xanh ngắt.

Ngọc chạy thẳng vào cửa ngôi nhà ấy. Bên trong, tối thui không phân biệt được vật gì cho rõ nữa, ngoài chiếc chông tre nghèo nàn cũ kỹ và một bóng người mặc đồ đen ngồi quay lưng ra cửa. Nghe động, bóng ấy đứng lên, quay lại nhìn. Nhưng chưa kịp nói thì Ngọc đã lên tiếng:

— Tôi muốn qua sông.

— Giữa mưa gió này sao ông?

Nghe tiếng quen quen của người thiếu nữ, Ngọc lặng thinh để tìm lại trong dĩ vãng tiếng nói kia.

Lúc bấy giờ người thiếu nữ đã hỏi « ông cúi » mỗi ngọn đèn dầu lửa sáng lên lần lần. Đôi bóng nháy nhót trên vách lá. Ánh lửa lần lần soi tỏ nét mặt của thiếu nữ.

Ngọc bỗng run run rồi như có một vật gì nghiền nghẹn chặn ở cổ. Chợt một làn gió lùa vào thổi tắt ngấm ngọn đèn.

Trong đêm lạnh, có tiếng Ngọc khe nôi lên:

— Em Lan!...

Lan đứng yên lặng, người con gái đứng yên như thế không động đậy, không đáp, có lẽ vì nàng bàng hoàng trước một sự thật quá bất ngờ.

Lan lắp bắp trong cổ họng:

— Trời ơi anh...! Anh Ngọc...

Rồi Lan run tay cầm đèn đưa vào đầu « ông cúi » thổi lửa. Ngọn đèn cháy trở lại và không tắt nữa.

Mặt Lan xanh lè, nhiều đau khổ nhuộm trên nét mặt khải ái của nàng, ở nàng con gái bị dấn xé lòng mình rất nhiều trong tội lỗi. Những nếp nhăn trên trán người con gái nói lên đời nàng đã nặng phong trần.

Cặp mắt Lan vẫn long lanh như thuở nào, nước mắt doanh tròng nhìn sững Ngọc.

— Em Lan của anh... Em về đây từ bao giờ? Tại sao em không đi kiếm anh? Tại sao... tại sao vậy hả Lan?!!

Ngọc nói bằng một giọng tha thiết, cái giọng của gã đàn ông sau những năm dài cách biệt, sau những năm kể từ ngày Ngọc rời bỏ bộ quần áo thị thành để đi về một miền quê heo lánh. Vậy mà đã hơn tám năm rồi, đã tám năm, hôm nay tình cờ Ngọc lại

gặp Lan, gặp lại người vợ của Ngọc khi này còn làm con thiêu thân ở nơi thị thành.

Tay Ngọc nắm chặt bàn tay thon bé của Lan. Hai người im lặng để tìm chút hơi ấm của lòng đời, để tìm những nỗi buồn xa xưa. Vụt, Lan rút mạnh tay lại, tự nhiên nàng khóc nức nở. Lan khóc trong hai lòng bàn tay, mớ tóc uốn quăn nay đã dài chấm lưng lòa xòa phủ kín lấy gương mặt đau khổ của Lan.

— Không... Kh... ông thế thế được, gặp gỡ nhau chỉ ở nơi đây. Em không là Lan của anh nữa rồi anh Ngọc... Và... Em van lạy anh. Anh hãy quên và xa ngay em đi... Buông tha cho em... Em không thể là vợ của anh được nữa!...

Lời nói đầy tức tưởi nghẹn ngào của Lan làm Ngọc bối rối.

Ngọc đứng lặng người với những cảm giác đau buồn, sâu khổ.

Lan vẫn khóc.

Ngọc biết Lan đã hối hận lắm rồi, Lan đã trở về với bản năng thuần lý của con người đã xa lánh được những cảm dờ hờ đời.

— Dù sao, Lan cũng là vợ anh. Lan vẫn là của anh. Có lẽ Lan vẫn còn nhớ là khi gần em, tình anh đậm đà là bao nhiêu! Anh sẽ tha thứ cho em mọi tội lỗi khi nào Lan trở về với anh. Lan có biết là đã tám năm hơn rồi, anh vẫn sống cô độc chờ Lan, chờ Lan với tất cả lòng thương của anh đối với Lan, đối với người vợ đã phụ anh vì màu son, sắc áo, bạc tiền.

Lan vẫn không đáp. Đôi vai nàng vẫn run động dưới ánh đèn vàng vọt. Ngoài kia mưa đều đều không ngừng ngớt hột. Gió vẫn lộng vào ngọn tràm vu vu.

Thình thoảng Lan ngược lên nhìn Ngọc với đôi mắt cầu khẩn xin chàng đừng nhắc lại những gì dờ vờ của ngày xưa.

— Lan ơi, tại sao em về đây? Và những năm qua em ở đâu?

Lan thôi khóc ôm chặt lấy cánh tay Ngọc thôn thức, không đáp.

Mưa gió vẫn loạn cuồng bên ngoài. Sấm chớp nổ ầm ầm như dấn xé thêm lòng tái tê của người con gái lạc lối đi ở ngày nào.

Ngọc thoáng nghe tiếng nói của Lan thốt ra lạc lõng trong cái mông mênh lạnh rét ngoài trời, một giọng nói đầy nước mắt:

— Anh Ngọc! Xin anh đừng bao giờ hỏi đến làm gì những ngày qua.

— Vì sao vậy em?

— Nó nhớ nhớt lắm.

Lan khóc lớn lên bỏ chạy ra ngoài trời đen tối. Nàng chạy như lẩn trốn, như cố tránh những lời hỏi tọc mạch của Ngọc.

(XEM TIẾP TRANG 26)

Khi em khoác áo mùa Xuân

Duyên dáng làm sao, em của tôi,
Nụ cười e thẹn nở trên môi.
Mắt nhung huyền biếc, hồ thu gọn,
Nghe đến tên ai, phụng phịu rồi.

Ừ nhí, chị quên — em đã van,
— Chị ơi, đừng nhắc chuyện sang ngang.

Xe hoa — se sắt — giờ đưa tiễn,
Bướm lạc vườn hoang, mộng vô vàng.

Chị biết lòng em khổ hận nhiều,
Bên bờ Bến-Hải đón cô liêu,
Ngó ngang sông nước cau mày giận,
Em nở hoài công rỏ lệ kiêu.

Em hời, ngày xuân dẹt tuổi xanh,
Tình uơm ý thắm kết duyên lành.
Xóa hình ảnh cũ, xưa sâu nào,
Dựng lại mùa hoa giữa thị thành.

Non nước Miền Nam, lòng sắc hương
Sóng Xuân vui ngập rộn phố phường
Em ơi, khoác áo cô dâu mới,
Cho rượu phùng lên ứng má hường

Xuân Kỷ-Hợi 1959

Viên-Phương — Đà-Nẵng

Mùa Xuân ước vọng...

Vân-Sơn P.M.T.

Một mùa Xuân đẹp ý dâng hương
Tôi bước chân lên lối cỏ mòn
Nắng phủ đồi sim vàng nhạt nhạt
Mây hồng lơ lửng gió vương vương

Bên tôi hoa cỏ hé môi cười
Tôi cảm thấy lòng rào rạt vui
Thiếu nữ nghiêng nghiêng cười e lệ
Mơ màng tôi nghĩ chuyện xa xôi...

Mai đây sẽ có một mùa Xuân
Thế giới thương nhau mở rộng lòng.
Nắng đỏ chan hòa trong ngõ hẹp
Người người vui đón vạn mùa Xuân!

Tôi sẽ làm thơ em dẹt lụa
Chiều chiều nghe tiếng hát đồng quê
Nghe tiếng chim kêu tha thiết gọi...
Nghe bày trầu rộn bước chân về

Và những đêm trăng hò già gạo
Nhịp nhàng chinh chịch tiếng chày
khua

Tôi sẽ cùng em hòa tiếng hát
Và cùng em dẹt những bài thơ

Xuân này rộn những ước mơ...
Chờ mùa Xuân tới là thơ sẽ thành...

Sài-gòn mùa Xuân ước vọng

VÂN SƠN P.M.T.

Lá thư cuối mùa

Chị ơi! Đã mấy lần hoa bướm
Mở hội mà vui dưới nắng đào,
Pháo đỏ rung đây muôn lối ngõ;
Rượu hồng ngây ngất cả trăng sao?
Mấy lần cô gái khoe duyên mới.
Em chẳng về thăm chị buổi nào!
Mây tím giăng nhiều trên bốn lối
Mười năm mà vẫn cứ lao đao!
Mười năm rồi vẫn còn sương gió,
Tay trắng thì thôi, biết nói sao?
Gác hẹp chữ đầy buồn tím lạng,
Cuối mùa tâm sự thấy nao nao.
Ngồi đây em viết thư cho chị,
Mực thấm rồi, sao cứ nghẹn ngào?
Đã mấy lần tay khẽ bắc lặn.
Mà đành gát bút! (viết làm sao?)
Đêm nay là cuối mùa đông lạnh,
Gió bắc ngoài kia vẫn thổi gào!
Xứ chị chắc chữ vui lắm nhí,
Nhà nhà hương khói ngút đêm giao...?

Ở đây tuy cũng người ta cá,
Cũng một nguồn vui sống rạt rào!
Mà chị ơi! Sao em vẫn thấy
Tâm hồn nặng trĩu những buồn đau?
Ngày mai đời sẽ tràn hoa mới,
Ngập cả đường đi cả lối vào.
Thiên hạ sẽ cười nghiêng trái đất,
Mừng nhau một nở vạn lời trao.
Còn em thì chắc không ai viếng,
Không chúc mừng như những độ nào!
Ly chẳng rượu cay đành để lạnh
Gác nghề hương vắng thấy buồn nao.
Tàn năm mà vẫn còn nồng nôi,
Mà vẫn chưa may được áo màu!
Mai đón xuân, làm sao hủ chị?
Hay là cứ lặng lẽ mà đau?

Nhớ nhung chữ lên vào tâm sự,
Xuân cũ! làm cho em ước ao,
Xuân cũ! làm em thương xứ cũ,
Thương mình chữ vẫn kiếp lao đao.
Thư đến, chị xem buồn lắm nhí?
(Đầu năm đã gặp chuyện thương đau)
Chị ơi! Đừng trách thằng em dại,
Vô ý làm cho chị tủi sầu
Chữ đây pháo nổ lung bùng quá!
Em bỗng ngậm ngùi thấy khát khao.

Mùa hoa pháo

Hoàng-Việt-Phương

Hoa nở vườn Xuân

Xuân về, lòng anh trôi...bơ vơ...
Hồn bay lên mây, tan thành thơ...

V. B. T.

Ngày trước anh thương đến viếng em
Nhưng chiều dột bóng, tóc u huyền!
Dáng gầy là lướt, bay tà áo...
Đôi mắt thăm mơ, gợn sóng hiền...

Anh ngó tình em chớm nở hoa!
Dòng sông man mác, ánh trăng ngà..
Qua cầu, em dẹt lời mong ước,
Hương thoang đi rồi...dề xót xa...

Buổi ấy, hoàng hôn tối mãi về!
Chập chờn hoang lạnh, xóa hồn quê.
Một lời em nói, không còn nữa!
Im lặng anh đi... tất nguyện thề...

Anh chỉ buồn cho chút nỗi đời
Sầu tình nhân thế mãi không thôi!
Hồn anh muốn được tan thành khói,
Bay quyen ngàn mây...chốc tuyệt vời.

Quay gót về đây cuối một chiều,
Còn đâu hình ảnh chốn thân yêu!
Còn đâu con bướm vườn xuân nữa!
Mà lòng bên sông một dáng Kiều?

Bến sông, một chiều Xuân hoa nở

Vũ-Bình-Thư

Vắng một mùa Xuân

Sầu đông trơ lại năm xương gãy,
Có tiếng lòng ai trong gió bay?
Nước cuốn về đâu đàn kiến nhỏ?
Buồn chi dẹt lại giữa bao ngày!
Ngón ngang xác lá phôi bờ cỏ,
Lạnh lùng giải gió mấy hàng cây,
Non nước mộng mênh ôm vạn nhớ
Trời sâu nặng áp một vùng mây;
Mẹ đi buổi ấy xuân đành vắng
Nước mắt trong mơ vẫn nhỏ đầy.
Đâu những ngày xưa sân nhện nắng
Chiều lên tan tác khóm hoa lay.

KHANG-LANG

Em khóc cho đời thắm sắc hoa

Trao về : THÙY DƯƠNG

Mai một Xuân về hoa nhạt thắm
Người em đã nát mộng ngày xanh
Em ơi! Đốt ngã đời cô lệ
Lá thắm từ nay đã phụ cành.

Gặp gỡ chi sâu dằng mắt lệ
Một mùa Xuân hạ mấy ngày đau
Ra đi, có biết bao tan tác
Đò xuống hồn anh những vết sâu
Mai một đường hoa, em trở bước
Anh nhìn theo hút dáng em đi
Tóc nghiêng rồi nắng sau bờ phố
Thôi nhé! Còn đâu buổi hẹn thề.
Anh biết, lòng em đang bão tố
Cho anh là kẻ phụ nguyện xưa
Nhưng thôi, biết nói sao hơn nữa
Mai một xe hoa, trước ngõ chờ!

Mai một thôi, anh người bội ước
Yêu nhau rồi lại p. ư phàng nhau
Chuyện lòng vất bỏ bên hè phố
Gối trọn tâm tình trong khổ đau.

Ngày cũ đi về năm tháng cũ
Bàn tay lại nhớ đến bàn tay
Em ơi! Tha thứ cho anh nhé!
Sầu đã qua tìm, chước đạo đây.

Mai một con đường xa lạ lắm
Anh về trong nắng, dằng xa xôi
Nhìn qua song cửa, em thầm nói:
Người ấy giờ đây, có về rồi!

Rồi buổi Xuân về hong tóc rối
Thăm mơ cho mãi mắt em trong
Hư ng Xuân mãi thăm vảnh một mộng
Gió lạnh không gieo xuống cõi lòng

Mai một, anh đi trên hạnh phúc
Bên người vợ đẹp dáng ngây thơ
Cố tìm trong ấy bao lưu luyến
Sao thấy tìm anh quá hững hờ.

Ngày ấy, em buồn hơn đáng lẽ
Thả hồn trôi nổi tận phương xa
Chiều Xuân lịm tắt sau đường nắng
Em khóc cho đời thắm sắc hoa!

HUYỀN THANH HUYỀN

Trong « Hương cau quê ngoại »

Hình phụ
bản bìa :
CÔ
Bạch-Kim
nữ sinh

LÁ THƯ BẠN GÁI

Các em thân mến,

HÀM NAY Xuân lại về trên đất nước, cảnh vật tung bừng nào nức, bông hoa muôn màu, muôn sắc khoe đẹp, khoe xinh.

Hoa Xuân tuy tươi thắm cũng không tươi thắm bằng nụ cười ngây thơ của các em giữa giòòng đời phẳng lặng yên ả. Màu Xuân tuy rực rỡ cũng không rực rỡ bằng những tà áo đỏ xanh của các em giữa ngọn gió Xuân êm đềm mát mẻ.

Cảnh vật tuy tung bừng nhưng làm sao tung bừng bằng nỗi vui hồn nhiên, trẻ trung của các em, những thiếu nữ còn ở ngưỡng cửa đời, chưa chan hy vọng, đôi dào nguồn sống.

Mùa Xuân khoát cho đất nước cảnh huy hoàng rực rỡ, đem đến cho toàn dân một nguồn sống tươi vui thì các em, những bông hoa của vườn đời, các em đem lại cho gia đình, xã hội những nét vui tươi, đầm ấm như thế nào?

Trong gia đình không có các em sẽ không có những tiếng cười hả á, ngoài xã hội không có các em sẽ không có những màu sắc nết thơ.

Các em thấy đó sự có mặt của các em ở gia đình cũng như ở xã hội là một sự cần thiết. Cái sân khấu đời thiếu các em có khác nào một cái vườn rộng mà không một bông hoa tô điểm, không một tiếng chim ca hát, không một tia nắng ấm áp.

Sự có mặt của các em nó đã cần thiết như thế thì các em phải nhận thức cái nhiệm vụ thiêng liêng và cao cả của các em ở gia đình và xã hội.

Các em chớ lầm tưởng rằng các em sinh ra đời là để vùi dập mẹ cha, nhõng nhẽo với anh chị và mọi người phải có cái bổn phận lo cho các em, còn các em, các em không có cái bổn phận nào khác cả.

Các em chớ lầm tưởng rằng cái giường máy xã hội phải quay đều và không ngừng để phục vụ cho những sự ham muốn và đòi hỏi của các em.

Là phải đẹp các em chỉ học cách làm đẹp, là con người của thời đại mới các em chỉ biết chạy theo những cái gì mới. Không đâu, các em của chị không đến nỗi có những ý thức hẹp hòi nông nổi như thế.

Trước thềm năm mới, khi mà trăm hoa cùng nở, trăm lòng cùng vui, các em của chị cũng khôn hơn mọi năm và hiểu hơn mọi năm cái nhiệm vụ của một nữ sinh, cái sứ mạng của người thiếu nữ.

Hơn ai hết các em hiểu rõ cái nhiệm vụ của một nữ sinh và hơn bao giờ hết, cái thế hệ của các em đang lên, các em phải luôn luôn tỏ ra mình là những nữ sinh kiểu mẫu : y phục phải trang nghiêm, cử chỉ phải đứng đắn, nói năng phải lịch sự, học hành phải giỏi giang.

Nhìn vào các đoá hoa đầu sắc khoe hương giữa lòng Xuân các em hẳn cũng thấy đoá hoa nào là đoá hoa được người đời yêu quý nhất. Một đoá hoa có sắc mà không hương làm sao quý bằng một đoá hoa có cả hương lẫn sắc phải không các em?

Là nữ sinh của học đường, các em cũng là thiếu nữ của thời đại, nay như lúc Xuân về trên đất nước, chị muốn nhắc các em thân yêu của chị cái sứ mạng của người thiếu nữ, cái sứ mạng ấy nó cũng thiêng liêng và cao cả lắm đó.

Người thiếu nữ luôn luôn vui vẻ nhưng không lả lơi, giản dị nhưng không cầu thả, dịu dàng nhưng không hèn yếu, nghiêm trang nhưng không lạnh lùng thì mới có thể gây được mỹ cảm với mọi người và mới có thể giúp đỡ được người trên, đù dắt được kẻ dưới.

Ở gia đình ư? Việc săn sóc đàn em, giúp đỡ cha mẹ là phận sự của các em.

Ở xã hội ư? Các em phải tùy theo năng lực của mình mà giúp tay và các công tác từ thiện.

Một nụ cười tươi tắn hay một câu nói dịu hiền của các em biết đâu không là một thanh thuốc công hiệu cho các linh hồn đau khổ, lạc loài.

Cố gắng lên, các em hãy làm sao tạo ra cho đời một mùa Xuân vĩnh viễn chứ không phải một mùa Xuân chỉ ba tháng của Tạo hóa các em nhé.

Thân ái chào các em,
Chị
TÙNG LONG

Xã giao trong dịp Lễ, Tết TIẾP KHÁCH LÀ CẢ MỘT NGHỆ-THUẬT TINH VI

Cô C. T. THẢO

Tinh bìa : CÔ KIỀU CHU
nữ tài tử được nhiều cảm
trong phim Hồi chuông Thiếp

TRONG dịp Tết Nguyên Đán, phần lớn gia đình nào cũng mời khách tới uống rượu, ăn tiệc thường xuân, gọi là mua vui cùng nhau trong những ngày đầu năm mới. Để phòng ngừa những sơ xuất trong những buổi tiếp khách ấy và để những vị khách của quý bạn khỏi bị phạt ý trong dịp năm mới — sự rỗi rảnh cả năm — chúng tôi xin trình bày dưới đây nghệ thuật tiếp khách.

Tiếp khách không có nghĩa là làm cho choáng mắt

Trong một buổi tiếp tân, điều cần để ý đến nhất là bầu không khí. Bạn hãy cố tạo nên một khung cảnh thân mật, làm cho khách đến chơi được vui vẻ, hơn là làm những bữa tiệc thật linh đình làm choáng mắt người ta, với cố ý để cho người ta phải phục về mình khá giả n n mới ăn tể lớn thế.

Sự hi sinh, thường khi quá sức, để bày ra những bữa tiệc lớn cho « đẹp mắt », thế nào cũng không khỏi có kết quả là vợ chồng bạn khó chịu về sự tốn phí. Sự khó chịu này (đù ra mặt hay ngầm ngầm) cũng sẽ có những ảnh hưởng không hay cho bầu không khí tươi vui của bữa tiệc.

Bạn còn nên nhớ bữa tiệc chỉ là phương tiện chứ không phải cứu cánh cho một cuộc tiếp khách. Bạn hữu đến chơi với bạn là để chia vui cùng bạn trong ngày Tết, nói chuyện thường Xuân với nhau, chứ không phải để « nhồi

Tiết kiệm nghĩa là, trước khi viết thiệp mời khách, hãy tính toán sao cho số đồ ăn vừa với số khách mời đến dự, không được thiếu, tất nhiên, nhưng cũng đừng để thừa phí phao quá.

Ví dụ, bạn mời khách ăn món gà theo kiểu Âu tây thì cứ bốn người khách một con gà là vừa đủ lắm. Nếu có thêm hai người, thì đành phải thêm một con gà nữa, chứ không thể một con gà chặt làm sáu miếng, coi nó nhỏ quá.

Mời khách ăn, bạn nên để ý đến điều lệ chung. Lịch sự lại lý thú sau : ăn ít món, nhưng món nào cho ra món ấy, mà làm thật ngon, còn hơn ăn nhiều món, mỗi món chưa định răng, làm lại không ra gì cả.

Rượu cũng vậy. Một thứ thôi, nhưng thật ngon, rót ly nào cũng đầy, còn hơn nhiều thứ nhưng khi rót phải nhìn lại chai và rót ly nào cũng chỉ định đầy ly.

Bạn nên nghiên cứu thực đơn cho thật kỹ để có thể dùng những cái thừa của đồ ăn này (ví dụ lòng trắng trứng gà) làm vào một món ăn khác.

Có những trường hợp bạn mời hai đám khách hai bữa liên hoặc hai ngày liên lý lắm. Bạn có thể đề giành những món kho mặn, những món chiên, những đồ ăn nguội, hoặc dùng những món dư để làm một món ăn khác (tạp pí lù chẳng hạn). Đồng thời những chi phí và công sức về phương diện khác cũng đỡ (bóng hãy còn tư-ti đẹp, bàn ghế chời phải kê đi dịch lại, những đồ dùng bằng bạc phải phải đánh bóng lần nữa v.v...)

Nhưng, gạt phách này đòi bạn phải có khảm ăn, khảm bàn cho đầy đủ, phải có chỗ để trà để ăn và rượu dư, và phải có đủ thứ gì dư để có thể giành cho hai ngày liên cào việc bếp núc và sửa soạn nhà cửa.

Nhưng, nếu tiếp khách đòi hỏi ở bạn, bà chủ nhà, những cố gắng thêm thì bạn đã được đền bù bởi những sự vui vẻ mà chính bạn tạo cho chồng và cho khách, những người thân yêu của bạn.

Cô C. T. THẢO

nhét» những món ăn quý giá và mắc tiền. Những khách đến chơi cần phải được thoải mái, tự nhiên. Như thế thì hỏi làm sao họ cảm giác đó được, nếu chính bạn là chủ nhà, bạn lại kiểu cách, vế vớ, cố ý trưng bày thật sa hoa?

Dẫn dụ không có nghĩa là thiếu phong nhã

Một gia đình « gia cư cũng thường thường bậc trung » mà bày về cái Tết thật linh đình, bữa tiệc đãi khách nào cũng rất thịnh soạn để bao nhiêu tiền dành dụm phải tiêu tan, thì tất nhiên là một sự vô ý thức và một điều tức cười rồi. Nhưng không phải vì thế mà bạn được phép suồng sã, cầu thả quá trong khi tiếp khách. Bạn vẫn có thể với những món ăn thường thôi, nhưng trình bày một cách thật khéo léo và ngon lành thì cũng lý-h sự lắm. Trí tưởng tượng, sự khéo chân khéo tay, sự phong nhã của bạn là những yếu tố giúp bạn thành công trong một buổi tiếp khách.

Sự trang của, dù dưới hình thức nào, sự khoe khoang giá cả một đồ vật với khách đến chơi nhà là điều bất lịch sự vô cùng. Sự dẫn dụ nhưng trình bày với những tiêu tiệt phong nhã tỏ rõ chủ nhà thuộc hạng người bất thiệp.

Biết tiên liệu và tiết kiệm không có nghĩa là bủn xỉn, keo cú

Tiết kiệm tức là biết chọn lọc, biết tính toán chứ không phải keo cú, bủn xỉn.

Giải đáp tranh Ngày Xuân đổ bạn nơi trang 19

PHỤ NỮ NGÀY MAI
rất hoan nghinh ý kiến
của bạn đọc

NHÀ TUỞNG SỐ ĐỒNG-THÁI

Coi chỉ tay — Số Tứ-Vi — Không Minh Triết Tự

Quyết đoán các việc đã qua và tương lai :
Bản mạng — Tình duyên — Gia đạo — Đời
chở ở — Thi cử — Công danh — Sự nghiệp —
Làm ăn — Buồn bán — Xuất hành — Bệnh tật —
Thừa kiện — Tìm người nhà — Tìm của mất v.v...
Địa chỉ : Số 390/664A
Phan-đình-Phùng — SAIGON
(gần chợ Vườn Chuối)

Xuân về trong Mắt em

Của Dạ Vũ

Đưa em nhỏ
của Huân nghe
rõ tiếng chân
người đi trên sân
sỏi vội hấp tấp
chạy sấn ra, reo
lên mừng rỡ :
— Má ơi !
Anh Huân về
rồi má ơi.

Buồng va-ly
trên thềm nhà,
Huân âu yếm
vuốt tóc đứa em
nhỏ, chàng tặc
lười nói nựng.

— Em ăn cơm
chưa ? Ba má
dân em, vào đây
anh lấy quả cho,
nhanh lên. Hiên.

Ngoan ngoãn
nhảy qua ngưỡng
cửa bước theo
Huân, thàng
Hiên vỗ tay reo
cười rồi rít, nó
tung tăng chạy
xuống bếp.

— Má ơi ! Má.

Hai tay run rẩy tất vội mấy món đồ ăn vào trong cây
măng, bà mẹ Huân chạy ra, đứng sững nhìn Huân, đôi mắt
già nua của bà đã mờ tối từ lâu, chợt ánh lên những tia sáng
tươi vui, hòa nhịp với nụ cười nhăn nheo.

— Con đã về.

Sung sướng khi thấy mẹ mình vẫn hồng hào khỏe mạnh,
Huân lễ phép hỏi mẹ :

— Ba con đi đâu vắng thừa mẹ.

Bà cụ giờ tay cái sang nhà bên cạnh và nheo mắt nói
với Huân.

— Ông đang nhậu với bác Tư bên ấy.

Lúi húi mở chiếc va-ly ra, Huân cầm một tấm lụa và
mấy gói kẹo bánh trao cho mẹ.

— Con biểu má... Đây có gói kẹo cam, má lấy ra cho
em mấy chiếc... Con xin phép má, con sang thăm bác Tư.
Chạy nhanh qua sân sỏi, Huân mỉm cười vui vẻ khi nghĩ
đến những giờ phút thân tiên chàng được ngồi nói chuyện với
Loan. Từ lâu, chàng vẫn ao ước những cảnh sống êm đềm
đó.

Bưng rổ thức ăn ở ngoài giếng vào, Loan trông thấy
Huân đang lúng túng mở cửa, vội lên tiếng :

— Anh sang chơi.

Bên lên đưa tay lên mở chốt cửa, Loan lùi sang một bên
nhường lối cho Huân vào trước, nàng vuốt lại mái tóc rối
và run run nói nhỏ.

— Bác hai đang uống rượu với ba em.

Âu yếm nhìn Loan e ấp che mái tóc lên ngang mắt, Huân
ngập ngừng quay đi, chàng bước lên thềm cửa, lễ phép chào
bác Tư và bố.

— Lấy bác... Thưa ba con mới về.

Giương to đôi mắt đỏ sọc vì hơi rượu, ông Hai Đột
nhìn Huân cười khoái trá.

— Ừ, con về... Có quà gì cho ba không con. Ngồi xuống
đây cha hỏi.

Sau một hồi chuyện vãn, Huân bước xuống nhà dúi
tìm Loan, lòng chàng bỗng nao nao xúc động trước khung cảnh
vui rộn của gia đình Loan trong buổi chiều tắt niên.

Thoáng trông thấy Huân đi xuống, Loan đứng dậy tìm
ghế mời Huân ngồi, bên ánh lửa từ bếp phản chiếu ra, mặt
Loan ửng hồng duyên dáng. Huân say sưa nhìn vào đôi mắt
đen long lánh của Loan, tâm hồn chàng ngây ngất rung động
khi chàng thấy rõ hình ảnh chàng trong đôi mắt hân hoan của
Loan, đương run run suy nghĩ sau lớp lệ mờ.

Sung sướng quay nhìn ra vườn hoa sau nhà, Loan vô
dị mắt.

— Tệ quá ! Em bị hạt bụi.

Đặt nhẹ tay lên khung cửa sổ, Huân ân cần hỏi Loan
giọng chàng dịu ăm và ngọt ngào.

— Đau lắm không Loan, quay ra đây anh thổi dùm cho.
Ngoài ngõ ngoảnh đầu lại, Loan ngược đôi mắt nhắm
ngheên lên nói nhỏ.

— Anh giúp em.

Vai áo lụa mịn màng của Loan chạm nhẹ vào ngực Huân
lưu luyến, Huân say sưa nhìn vầng trán trắng ngần của Loan,
tâm thần bị phân tán, chàng lúng túng vuốt lại những sợi tóc
rối và âu yếm hỏi Loan :

— Mắt bên nào, em...

Đầu Loan vùng vằng lắc lư. Hai hàng mi đen dài cong
vuốt trên mắt nàng vẫn êm đềm khép kín, Huân e dè đặt tay
lên gò má ửng hồng của Loan :

— Em, mắt bên nào.

Mím cười nũng nịu, Loan duyên dáng kéo lộn tóc đặt
lên ngực áo.

— Ca hai... Nhưng em khỏi rồi. Cảm ơn anh.

Ngoài vườn, những con chim vành khuyên vẫn tung tăng
nhảy múa dưới nắng vàng tươi rọi, hoa lá nghiêng ngả
cười đùa trong gió mát êm nhẹ, nổi bật giữa nền trời xanh
thăm thẳm. Huân âm thầm nghĩ đến những ngày vui của thời
thơ ấu.

Có một đêm giao thừa của bảy tám năm về trước, chàng
và Loan ngồi co ro bên bếp lửa để canh chừng nồi bánh tét.
Xa vắng vong giữa không gian khuya vắng tiếng còi tàu
rít lên Huân và Loan mãi mê hình dung đến những chuyện
đi.

Ngày nay Huân đã là một trong các người khách đó.
Sau mỗi năm lần lộn với cuộc sống điên đảo của kinh thành
Huân lại lên đường trở về vùng quê heo lánh bằng một chuyến
tàu đêm. Qua nhiều ga xếp hoang vắng, Huân trở về nhà
giữa lúc mọi người đang sửa soạn đi ngủ.

Lâu dần Huân chán cảnh xóm đêm heo hút, nằm im lìm
trong ánh đèn dầu hoe vàng leo lét cháy giữa gió lửa da diết
chàng không trở về bằng tàu đêm nữa, chàng muốn được
hưởng những cảm giác vui êm đềm, bên bữa cơm gia đình
ấm cúng trong buổi chiều cuối năm mát dịu.

Thẹn thùng trao cho Huân một ly nước trà nóng, Loan
nheo mắt tránh ánh nhìn mờ mờ dương nghi ngút tỏa lên trên
vầng trán phẳng mịn của nàng.

— Anh sợi nước.

(XEM TIẾP TRANG 23)

Đầu Loan vùng vằng lắc lư. Hai hàng mi đen
dài cong vuốt trên mắt nàng vẫn êm đềm khép kín,
Huân e dè đặt tay lên gò má ửng hồng của Loan :

CHIỀU buông chầm chầm, nắng ửng hếu ủa vương
vất trên các ngọn cây thưa lá. Gió lạnh thổi lửa da
diết, bụi đường tung lên từng đợt dài, phủ mờ
những giăng tre xanh bao bọc chung quanh mấy làng mạc
nghèo nàn.

Ven theo con đường mòn trắng xóa, nằm êm đềm giữa
hai bên đồng cỏ xanh mượt, Huân thất thểu bước qua góc bờ
hồ nuôi cá, chàng đi thẳng về phía cổng làng. Trog vườn dừa
tổ ôm, bóng dáng cao lớn của Huân khuất dần sau những
hàng cây mờ nắng.

Chăm chú nhìn mọi người đương nói cười vui vẻ bên
bờ giếng, Huân khoan khoái reo lên mừng rỡ :

— A, cô Loan chăm làm việc quá, cô sửa soạn làm cỗ
cúng giao thừa đây phải không ?

Bên lên cúi đầu xuống, ha hơ má Loan đỏ hồng, nàng
áp úng nói nhỏ :

— Dạ, chào anh, anh mới về ?

Đặt va-ly lên một tảng đá lớn, Huân thả gàu xuống
giếng vớt nước, kéo lên, chàng sung sướng uống từng ngụm
nhỏ, nước mát dịu gây cho Huân một cảm giác thoải mái,
chàng đắm đắm nhìn làn tóc óng ả của Loan đương rẽ rẽ
sõa xuống ngang bờ vai nõn nà, buồng phũ kín cả một bên
mặt. Huân cố ý nghiêng đầu để nhìn rõ Loan.

Lá vàng bay tơi ả giữa không gian sấm nhạt, tóc Loan
chợt đu đưa theo gió, Huân say sưa ngắm đôi mắt đen long
lánh của Loan đương run run khép nhẹ... Đột nhiên nàng chỉ
tay bên ngọn dừa cười khúc khích.

— Kìa, hay không ? Có con chim khuyên đậu ở giữa
nụm trái dừa trông xinh lạ.

Loan cười rất tự nhiên, vầng trán phẳng mịn và da mặt
trắng hồng của nàng, tươi lên dưới bóng mát của những chùm
cây. Huân đứng dậy xách va-ly quay đi, chàng dịu dàng nói
với Loan :

— Xin phép Loan, tôi vào nhà cất va-ly đã, lát nữa
tôi sẽ sang thăm hai bác. Cả nhà vẫn mạnh chứ Loan ?

Ngượng ngùng ngược mắt nhìn Huân trìu mến, Loan
lúng túng trả lời, giọng nàng thanh và ăm...

— Mời anh đến chơi. Cảm ơn anh, ba má em vẫn mạnh
khỏe.

Nắng vằng lung lỉnh đùa rón trên vạn vật, Huân đứng
lặng yên nhìn quang cảnh nhà chàng vẫn chưa có nét gì thay
đổi. Trên khung cửa lớn, những giỏ hoa màu tím rực rỡ
giăng kín cả mặt hàng rào và quần lên ngọn dừa, chiếu nặng
những trái xanh non bầu bĩnh.

Bước nhanh đến bên cửa, Huân tần ngần đưa tay mân
mê những cánh hoa màu đơn, chàng say sưa ngấm châu hoa
cúc vàng chói bầy trên sân sỏi, nổi bật giữa các cây cảnh tươi
tốt. Thấp thoáng một vài ánh bướm màu dương chập chờn
bay lượn đi tìm nụy hoa.

Hình phụ
bản bìa :
CÔ
Bạch-Kim
nữ sinh

LÁ THƯ BẠN GÁI

Các em thân mến,

HÀM NAY Xuân lại về trên đất nước, cảnh vật tung bừng nao nức, bông hoa muôn màu, muôn sắc khoe đẹp, khoe xinh.

Hoa Xuân tuy tươi thắm cũng không tươi thắm bằng nụ cười ngây thơ của các em giữa giòòng đời phẳng lặng yên ả. Màu Xuân tuy rực rỡ cũng không rực rỡ bằng những lá đỏ đỏ xanh của các em giữa ngọn gió Xuân êm đềm mát mẻ.

Cảnh vật tuy tung bừng nhưng làm sao tung bừng bằng nỗi vui hồn nhiên, trẻ trung của các em, những thiếu nữ còn ở ngưỡng cửa đời, chưa chan hy vọng, đôi dào nguồn sống.

Mùa Xuân khoáng cho đất nước cảnh huy hoàng rực rỡ, đem đến cho toàn dân một nguồn sống tươi vui thì các em, những bông hoa của vườn đời, các em đem lại cho gia đình, xã hội những nét vui tươi, đầm ấm như thế nào?

Trong gia đình không có các em sẽ không có những tiếng cười khúc khích, ngoài xã hội không có các em sẽ không có những màu sắc nức nở.

Các em thấy đó sự có mặt của các em ở gia đình cũng như ở xã hội là một sự cần thiết. Cái sản phẩm đời thiếu các em có khác nào một cái vườn rộng mà không một bông hoa tô điểm, không một tiếng chim ca hót, không một tia nắng ấm áp.

Sự có mặt của các em nó đã cần thiết như thế thì các em phải nhận thức cái nhiệm vụ thiêng liêng và cao cả của các em ở gia đình và xã hội.

Các em chớ lầm tưởng rằng các em sinh ra đời là để vùi vùi mẹ cha, nhõng nhẽo với anh chị và mọi người phải có cái bồn phiền lo cho các em, còn các em, các em không có cái bồn phiền nào khác cả.

Các em chớ lầm tưởng rằng cái giường máy xã hội phải quay đều và không ngừng để phục vụ cho những sự ham muốn và đòi hỏi của các em.

Là phái đẹp các em chỉ học cách làm đẹp, là con người của thời đại mới các em chỉ biết chạy theo những cái gì mới.

Không đâu, các em của chị không đến nỗi có những ý thức hẹp hòi nóng nảy như thế.

Trước thêm năm mới, khi mà trăm hoa cùng nở, trăm lời cùng vút, các em của chị cũng khôn hơn mọi năm và hiểu hơn mọi năm cái nhiệm vụ của một nữ sinh, cái sứ mạng của người thiếu nữ.

Hơn ai hết các em hiểu rõ cái nhiệm vụ của một nữ sinh và hơn bao giờ hết, cái thế hệ của các em đang lên, các em phải luôn luôn tỏ ra mình là những nữ sinh kiểu mẫu : y phục phải trang nghiêm, cử chỉ phải đứng đắn, nói năng phải lịch sự, học hành phải giỏi giang.

Nhìn vào các đóa hoa đầu sắc khoe hương giữa lòng Xuân các em hẳn cũng thấy đóa hoa nào là đóa hoa được người đời yêu quý nhất. Một đóa hoa có sắc mà không hương làm sao quý bằng một đóa hoa có cả hương lẫn sắc phải không các em?

Là nữ sinh của học đường, các em cũng là thiếu nữ của thời đại, nay như lúc Xuân về trên đất nước, chị muốn nhắc các em thân yêu của chị cái sứ mạng của người thiếu nữ, cái sứ mạng ấy nó cũng thiêng liêng và cao cả lắm đó.

Người thiếu nữ luôn luôn vui vẻ nhưng không lá loi, giản dị nhưng không cầu thả, dịu dàng nhưng không hèn yếu, nghiêm trang nhưng không lạnh lùng thì mới có thể gây được mỹ cảm với mọi người và mới có thể giúp đỡ được người trên, dìu dắt được kẻ dưới.

Ở gia đình ư? Việc săn sóc đàn em, giúp đỡ cha mẹ là phận sự của các em.

Ở xã hội ư? Các em phải tùy theo năng lực của mình mà giúp tay vào các công tác từ thiện.

Một nụ cười tươi tắn hay một câu nói dịu hiền của các em biết đâu không là một thanh thuốc công hiệu cho các linh hồn đau khổ, lạc loài.

Cố gắng lên, các em hãy làm sao tạo ra cho đời một mùa Xuân vĩnh viễn chứ không phải một mùa Xuân chỉ ba tháng của Tạo hóa các em nhé.

Thân ái chào các em,
Chị
TÙNG LONG

Xã giao trong dịp Lễ, Tết TIẾP KHÁCH LÀ CẢ MỘT NGHỆ-THUẬT TINH VI

Cô C. T. THẢO

Tinh bìa : Cô KIỀU CHU
nữ tài tử được nhiều cảm
trong phim Hồi chuông Thiệt

TRONG dịp Tết Nguyên Đán, phần lớn gia đình nào cũng mời khách tới uống rượu, ăn tiệc thường xuân, gọi là mua vui cùng nhau trong những ngày đầu năm mới. Để phòng ngừa những sơ xuất trong những buổi tiếp khách ấy và để những vị khách của quý bạn khỏi bị phạt ý trong dịp năm mới — sợ rồi rùng cả năm — chúng tôi xin trình bày dưới đây nghệ thuật tiếp khách.

Tiếp khách không có nghĩa là làm cho choáng mắt

Trong một buổi tiếp tân, điều cần để ý đến nhất là bầu không khí. Bạn hãy cố tạo nên một khung cảnh thân mật, làm cho khách đến chơi được vui vẻ, hơn là làm những bữa tiệc thật linh đình làm choáng mắt người ta, với cố ý để cho người ta phải phục về mình khá giá n n mới ăn tết lớn thế.

Sự hi sinh, thường khi quá sức, để bày ra những bữa tiệc lớn cho « đẹp mặt », thế nào cũng không khỏi có kết quả là vợ chồng bạn khó chịu về sự tốn phí. Sự khó chịu này (dù ra mặt hay ngầm ngầm) cũng sẽ có những ảnh hưởng không hay cho bầu không khí tươi vui của bữa tiệc.

Bạn còn nên nhớ bữa tiệc chỉ là phương tiện chứ không phải cứu cánh cho một cuộc tiếp khách. Bạn hữu đến chơi với bạn là để chia vui cùng bạn trong ngày Tết, nói chuyện thường Xuân với nhau, chứ không phải để « nhồi

Tiết kiệm nghĩa là, trước khi viết thiệp mời khách, hãy tính toán sao cho số đồ ăn vừa với số khách mời đến dự, không được thiếu, tất nhiên, nhưng cũng đừng để thừa phí phao quá.

Vì dụ, bạn mời khách ăn món gà theo kiểu Âu tây thì cứ bốn người khách một con gà là vừa đủ lắm. Nếu có thêm hai người, thì đành phải thêm một con gà nữa, chứ không thể một con gà chặt làm sáu miếng, coi nó nhỏ quá.

Mời khách ăn, bạn nên để ý đến điều lệ chung, lịch sự lại lý thú sau : ăn ít món, nhưng món nào cho ra món ấy, mà làm thật ngon, còn hơn ăn nhiều món, mỗi món chưa định răng, làm lại không ra gì cả.

Rượu cũng vậy. Một thứ thôi, nhưng thật ngon, rót ly nào cũng đầy, còn hơn nhiều thứ nhưng khi rót phải nhìn lại chai và rót ly nào cũng chỉ dính đầy ly.

Bạn nên nghiên cứu thực đơn cho thật kỹ để có thể dùng những cái thừa của đồ ăn này (ví dụ-trong-trắng-hột-gà) làm vào một món ăn khác.

Có những trường hợp bạn mời hai đám khách hai bữa liên hoặc hai ngày liên tiếp. Bạn có thể để dành những món kho mặn, những món chiên, những đồ ăn nguội, hoặc dùng những món dư để làm một món ăn khác (tạp tử chẳng hạn). Đồng thời những chi phí và công sức về phương diện khác cũng đỡ (bằng hãy còn tư-ti đẹp, bàn ghế, bát đĩa, phát kệ đi dịch lại, những đồ dùng bằng bạc, khỏi phải đánh bóng lần nữa v.v...)

Nhưng, giắt pháp này đòi bạn phải có khăn ăn, khăn bàn cho đầy đủ, phải có chỗ để trữ đồ ăn và rượu dư, và phải có đủ thời giờ dư để có thể giành cho hai ngày liên tiếp việc bếp núc và sửa soạn nhà cửa.

Nhưng, nếu tiếp khách đòi hỏi ở bạn, bà chủ nhà, những cố gắng thêm thì bạn đã được đền bù bởi những sự vui vẻ mà chính bạn tạo cho những và cho khách, những người thân yêu của bạn.

Cô C. T. THẢO

nhét» những món ăn quý giá và mắc tiền. Những khách đến chơi cần phải được thoải mái, tự nhiên. Như thế thì hỏi làm sao họ cảm giác đó được, nếu chính bạn là chủ nhà, bạn lại kiểu cách, vể vể, cố ý trưng bày thật sa hoa?

Dẫn dụ không có nghĩa là thiếu phong nhã

Một gia đình « gia cư cũng thường thường bậc trung » mà bày vẽ cái Tết thật linh đình, bữa tiệc đãi khách nào cũng rất thịnh soạn để bao nhiêu tiền dành dụm phải tiêu tan, thì tất nhiên là một sự vô ý thức và một điều tức cười rồi. Nhưng không phải vì thế mà bạn được phép suồng sào, cầu thả quá trong khi tiếp khách. Bạn vẫn có thể với những món ăn thường thôi, nhưng trình bày một cách thật khéo léo và ngon lành thì cũng lịch sự lắm. Trí tưởng tượng, sự khéo chân khéo tay, sự phong nhã của bạn là những yếu tố giúp bạn thành công trong một buổi tiếp khách.

Sự tương của, dù dưới hình thức nào, sự khoe khoang giá cả một đồ vật với khách đến chơi nhà là điều bất lịch sự vô cùng. Sự dẫn dụ nhưng trình bày với những tiêu tiêu phong nhã tỏ rõ chủ nhà thuộc hạng người bất thiệp.

Biết tiên liệu và tiết kiệm không có nghĩa là bủn xỉn, keo cú

Tiết kiệm tức là biết chọn lọc, biết tính toán chứ không phải keo cú, bủn xỉn.

Giải đáp tranh Ngày Xuân đồ bạn nơi trang 19

PHỤ NỮ NGÀY MAI
rất hoan nghênh ý kiến
của bạn đọc

NHÀ TƯỚNG SỐ Đồng-Thái

Coi chỉ tay — Số Tứ-Vi — Không Minh Triết Tự

Quyết đoán các việc đã qua và tương lai :
Bồn mạng — Tình duyên — Gia đạo — Đời
chở ở — Thi cử — Công danh — Sự nghiệp —
Làm ăn — Buôn bán — Xuất hành — Bệnh tật —
Thưa kiện — Tìm người nhà — Tìm của mất v.v...
Địa chỉ : Số 3901664A
Phan-dình-Phùng — SAIGON
(gần chợ Vườn Chuối)

Xuân về trong mắt em

Trang Lương
của Dạ Vũ

Đứa em nhỏ của Huân nghe rõ tiếng chân người đi trên sân sỏi vội hấp tấp chạy sẵn ra, reo lên mừng rỡ:

— Má ơi! Aah Huân về rồi má ơi.

Buồng va-ly trên thềm nhà, Huân âu yếm vuốt tóc đứa em nhỏ, chàng tắc lưỡi nói nựng.

— Em ăn cơm chưa? Ba má đâu em, vào đây anh lấy quà cho, nhanh lên. Hiên.

Ngoan ngoãn nhảy qua ngưỡng cửa bước theo Huân, thằng Hiên vỗ tay reo cười rồi rít, nó tung tăng chạy xuống bếp.

— Má ơi! Má.

Hai tay run rẩy rất vội mấy món đồ ăn vào trong cây măng, bà mẹ Huân chạy ra, đứng sững nhìn Huân, đôi mắt già nua của bà đã mờ tối từ lâu, chợt ánh lên những tia sáng tươi vui hòa nhịp với nụ cười nhăn nheo.

— Con đã về.

Sung sướng khi thấy mẹ mình vẫn hồng hào khỏe mạnh, Huân lễ phép hỏi mẹ:

— Ba con đi đâu vắng thưa mẹ.

Bà cụ giờ tay cùi sang nhà bên cạnh và nheo mắt nói với Huân.

— Ông đang nhậu với bác Tư bên ấy.

Lúi húi mở chiếc va-ly ra, Huân cầm một tấm lụa và mấy gói kẹo bánh trao cho mẹ.

— Con biểu má... Đây có gói kẹo cam, má lấy ra cho em mấy chiếc... Con xin phép má, con sang thăm bác Tư. Chạy nhanh qua sân sỏi, Huân mỉm cười vui vẻ khi nghĩ đến những giờ phút thân tiên chàng được ngồi nói chuyện với Loan. Từ lâu, chàng vẫn ao ước những cảnh sống êm đềm đó.

Bưng rổ thức ăn ở ngoài giếng vào, Loan trông thấy Huân dương lưng túm mở cửa, vội lên tiếng:

— Anh sang chơi.

Bên lên đưa tay lên mở chốt cửa, Loan lùi sang một bên nhường lối cho Huân vào trước, nàng vuốt lại mái tóc rối và run run nói nhỏ.

— Bác hai đang uống rượu với ba em.

Âu yếm nhìn Loan e ấp che mái tóc lên ngang mắt, Huân ngập ngừng quay đi, chàng bước lên thềm cửa, lễ phép chào bác Tư và bố.

— Lạy bác... Thưa ba con mới về.

Giương to đôi mắt dò xét vì hơi rượu, ông Hai Đạt nhìn Huân cười khoái trá.

— Ừ, con về... Có quà gì cho ba không con. Ngồi xuống đây cha hỏi.

Sau một hồi chuyện vãn, Huân bước xuống nhà dưới tìm Loan, lòng chàng bỗng nao nao xúc động trước khung cảnh vui rộn của gia đình Loan trong buổi chiều tắt nến.

Thoảng trông thấy Huân đi xuống, Loan đứng dậy tìm ghế mời Huân ngồi, bên ánh lửa từ bếp phản chiếu ra, mặt Loan ửng hồng duyên dáng. Huân say sưa nhìn vào đôi mắt đen long lánh của Loan, tâm hồn chàng ngây ngất rung động khi chàng thấy rõ hình ảnh chàng trong đôi mắt hồn nhiên của Loan, dương run run suy nghĩ sau lớp lệ mờ.

Sung sướng quay nhìn ra vườn hoa sau nhà, Loan vội dụi mắt.

— Tệ quá! Em bị hạt bụi.

Đặt nhẹ tay lên khung cửa sổ, Huân ân cần hỏi Loan giọng chàng dịu ấm và ngọt ngào.

— Đau lắm không Loan, quay ra đây anh thổi dùm cho. Ngoan ngoãn ngoảnh đầu lại, Loan ngược đôi mắt nhắm nghiền lên nói nhỏ.

— Anh giúp em.

Vai áo lụa mịn màng của Loan chạm nhẹ vào ngực Huân lưu luyến, Huân say sưa nhìn vầng trán trắng ngần của Loan, tâm thần bị phân tán, chàng lúng túng vuốt lại những sợi tóc rối và âu yếm hỏi Loan:

— Mắt bên nào, em...

Đầu Loan vung vẩy lắc lư. Hai hàng mi đen dài cong vuốt trên mắt nàng vẫn êm đềm khép kín, Huân e dè đặt tay lên gò má ửng hồng của Loan:

— Em, mắt bên nào.

Mỉm cười nũng nịu, Loan duyên dáng kéo lộn tóc đặt lên ngực áo.

— Ca hai... Nhưng em khỏi rồi. Cảm ơn anh.

Ngoài vườn, những con chim vành khuyên vẫn tung tăng nhảy múa dưới nắng vàng tươi rọi, hoa lá nghiêng ngả cười đùa trong gió mát êm nhẹ, nổi bật giữa nền trời xanh thăm thẳm. Huân âm thầm nghĩ đến những ngày vui của thời thơ ấu.

Có một đêm giao thừa của bảy tám năm về trước, chàng và Loan ngồi co ro bên bếp lửa để canh chừng nồi bánh tét. Xa vắng vong giữa không gian khuya vắng tiếng còi tàu rít lên Huân và Loan mãi mê hình dung đến những chuyện đi...

Ngày nay Huân đã là một trong các người khách đó. Sau mỗi năm lần lộn với cuộc sống điên đảo của kinh thành Huân lại lên đường trở về vùng quê hẻo lánh bằng một chuyến tàu đêm. Qua nhiều ga xếp hoang vắng, Huân trở về nhà giữa lúc mọi người đương sửa soạn đi ngủ.

Lâu dần Huân chán cảnh xóm đêm heo hút, nằm im lìm trong ánh đèn dầu hoe vàng leo lét cháy giữa gió lửa da diết chàng không trở về bằng tàu đêm nữa, chàng muốn được hưởng những cảm giác vui êm đềm, bìn bura cơm gia đình ấm cúng trong buổi chiều cuối năm mát dịu.

Thẹn thùng trao cho Huân một ly nước trà nóng, Loan nheo mắt tránh ánh nhìn mờ mờ dương nghi ngút tỏa lên trên vầng trán phẳng mịn của nàng.

— Anh sôi nước.

(XEM TIẾP TRANG 25)

Đầu Loan vung vẩy lắc lư. Hai hàng mi đen dài cong vuốt trên mắt nàng vẫn êm đềm khép kín, Huân e dè đặt tay lên gò má ửng hồng của Loan:

CHIỀU buông chầm chậm, nắng ửng hều ủa vương vất trên các ngọn cây thưa lá. Gió lạnh thổi lùa da diết, bụi đường tung lên từng đợt dài, phủ mờ những giếng tre xanh bao bọc chung quanh mấy làng mạc nghèo nàn.

Ven theo con đường mòn trắng xóa, nằm êm đềm giữa hai bên đồng cỏ xanh mượt, Huân thất thủ bước qua góc bờ hồ nuôi cá, chàng đi thẳng về phía cổng làng. Trog vườn dừa rối om, bóng dáng cao lớn của Huân khuất dần sau những hàng cây mờ nắng.

Chăm chú nhìn mọi người đương nói cười vui vẻ bên bờ giếng, Huân khoan khoái reo lên mừng rỡ:

— A, cô Loan chăm làm việc quá, cô sửa soạn làm cỗ cúng giao thừa đây phải không?

Bên lên cúi đầu xuống, ha. gò má Loan đỏ hồng, nàng ấp úng nói nhỏ:

— Dạ, chào anh, anh mới về?

Đặt va-ly lên một tảng đá lớn, Huân thả gàu xuống giếng vớt nước, kéo lên, chàng sung sướng uống từng ngụm nhỏ, nước mát dịu gây cho Huân một cảm giác thoải mái, chàng đắm đắm nhìn làn tóc óng ả của Loan dương rã rời tỏa xuống ngang bờ vai nõn nà, buồng phủ kín cả một bên mặt. Huân cố ý nghiêng đầu để nhìn rõ Loan.

Lá vàng bay tới giữa không gian sấm sập, tóc Loan chợt du đưa theo gió, Huân say sưa ngắm đôi mắt đen long lánh của Loan trong run run khép nhẹ... Đột nhiên nàng chỉ tay bên ngọn dừa cười khúc khích.

— Kìa, hay không? Có con chim khuyên đậu ở giữa nùm trái dừa trông xinh lạ.

Loan cười rất tự nhiên, vầng trán phẳng mịn và da mặt trắng hồng của nàng, tươi lên dưới bóng mát của những chùm cây. Huân đứng dậy xách va-ly quay đi, chàng dịu dàng nói với Loan:

— Xin phép Loan, tôi vào nhà cất va-ly đã, lát nữa tôi sẽ sang thăm hai bác. Cả nhà vẫn mạnh chứ Loan?

Ngượng ngùng ngược mắt nhìn Huân trừu mến, Loan lúng túng trả lời, giọng nàng thanh và ấm...

— Mời anh đến chơi. Cảm ơn anh, ba má em vẫn mạnh khỏe.

Nâng vầng lưng lảnh đưa rốn trên vạt vật, Huân đứng lặng yên nhìn quang cảnh nhà chàng vẫn chưa có nét gì thay đổi. Trên khung cửa lớn, những giấy hoa màu tím rực rỡ giăng kín cả mặt hàng rào và quần lên ngọn dừa, chiếu nắng những trái xanh non bầu bĩnh.

Bước nhanh đến bên cửa, Huân tần ngần đưa tay mân mê những cánh hoa màu đơn, chàng say sưa ngắm chậu hoa cúc vàng chói bầy trên sân sỏi, nổi bật giữa các cây cảnh tươi tốt. Thấp thoáng một vài ánh bướm màu dương chập chờn bay lượn đi tìm nụy hoa.

Xuân về nói chuyện yêu đương

Cô Liên - Hương viết

Nhưng rồi, tình đời ấm lạnh, gió bụi thời gian đã làm nhạt lời thề năm trước, chàng đã thành kẻ phụ tình để riêng nàng phải ôm nỗi hận trong lòng :

Xuân ấy hoa vàng quện nước trong,
Anh và em dưới ánh mây hồng.
Thề rằng hai đứa, hai là một,
Vinh nhục cùng chung, ven thủy chung.
Cát bụi mờ xa, non nước xa,
Em về, anh ở giữa cơn qua.
Chia hai tình nghĩa, hai đường rẽ,
Hai mối tâm tư, một mái nhà,
Thề thốt xưa còn nhắc nhớ chi.
Mà kiên trung nữa có hơn gì ?
Bụi đời đã nhuộm hôn cao đẹp,
Thì bước đường đi, mạnh bước đi !

Lời thề của THẠCH KÊ

Tuy vậy, mùa Xuân vẫn là mùa đẹp để thiêng liêng nhất của những kẻ mới bước chân vào trường tình ái với những nụ cười ngây thơ tình tứ, những khúc nhạc lòng rộn rục trong tim. Họ nhìn vào đâu cũng thấy toàn một màu hi vọng. Cánh lòng của họ như sẵn sàng mở rộng để tiếp đón muôn cánh gió yêu đương :

Một chút mây hồng thêm duyên dáng,
Vài ba giọt gió dịu hây hây,
Lòng ta cũng dậy màu tươi sáng,
Như áo hoa đào, nhẹ lướt bay.
Là lúc Xuân sang rộn bốn trời,
Nhạc lòng vang dội tiếng muốn nơi.
Hồn ta trong ngát mùi hương thoảng,
E ấp nhàn gian những nụ cười.
Tình đã cho đi, nặng trĩu cánh,
Đào khoe tươi thắm liễu khoe xanh.
Hồn trong, chân trắng tha hồ đẹp,
Bến củ xa xôi vẫn chẳng đành.
Một chút mây hồng trên đất nước,
Vài ba giọt gió dịu uơm hương.
Mỗi cười chưa dứt tình sâu rộng,
Bốn cõi vui hòa một chữ « THƯƠNG »

Mùa Xuân mới của Nguyễn thạch Kiên.

Tình yêu của buổi hoa niên tô điểm cho mùa Xuân càng thêm rực rỡ. Có những chàng trai mắt sáng ngời trong men rượu, trong khói pháo mừng Xuân, có những nàng thiếu nữ ngây thơ buông vồng tóc thề mím nụ cười duyên dáng như hứa hẹn, đợi chờ một mùa Xuân đầy hoan lạc :

Một sớm Xuân sang mím miệng cười,
Nhà nhà mở cửa đón hương tươi
Rượu nồng hoa đỏ say hơi pháo,
Có những chàng trai mắt sáng ngời,
Mùa mới lòng Xuân dưng ước mơ,
Có nhiều thiếu nữ dang ngực thơ
Tóc thề vòng xoắn nghiêng ngang má
Chùm chim cười duyên buổi hẹn chờ.

Xuân cánh của Lê Đình Thủy.

Chúa Xuân đã trở về với cảnh vật, với trăm hoa phô sắc, với muôn cánh gió hiền hòa, với những tiếng cười trong trẻo của đàn em nhỏ.

Hỡi những kẻ đã từng đau khổ vì yêu, đang yêu hoặc sắp sửa bước chân vào vòng tình lụy, hãy gạt bỏ những niềm sầu hận, vui cùng mùa Xuân hi vọng mà tung búng nháp chén giao hoan..

XUÂN LẠI VỀ tô thắm lên muôn vật, rắc gieo bao hi vọng vào lòng người. Mùa Xuân là mùa hoa nở, của yêu đương và của bao con tim rạo rức.

Có những nàng thiếu nữ mỗi độ Xuân về lại cảm thấy lòng mình trống trải cô đơn. Tuổi Xuân đã sắp tàn rụng mà Chúa Xuân chưa một lần đến viếng vườn Xuân. Nàng đã yêu đương tha thiết, nhưng tình yêu của nàng chưa hề được đáp lại. Nàng đâm lo sợ. Xuân qua, Xuân lại đến, nhưng tuổi Xuân đã một lần đi sẽ không bao giờ trở lại với khách má hồng.

Xuân về tô thắm lại mùa Đông,
Ta cũng như ai, rót rượu hồng.
Nâng chén lên môi lòng lưỡng lự
Liệu Xuân còn đến với ta không ?

Bat Như (HÀNH THIÊN)

Mùa Xuân là mùa đoàn tụ, thì lại cũng là mùa của nhớ thương, của những tâm hồn từ hai phương trời vọng tưởng đến nhau. Có những nàng khuê phụ, mắt xanh chưa nhuộm lệ sầu. Nàng sống với bao hy vọng trần trụi, ôm ấp bao giấc mộng vàng son. Nhưng một ngày Xuân, lên lầu trang điểm như thấy dấu đường liễu xanh rủ bóng, phôi phôi Xuân tình, nàng bỗng cảm thấy lòng Xuân xúc động mà hối tiếc đã khước từ chối đi tìm ân công hầu :

Trẻ trung em biết chi sâu,
Ngày Xuân trang điểm lên lầu soi gương.
Nhác trông về liễu bên đường,
Công hầu nghĩ đạt, khuyển chàng kiếm chi ?

Dịch Đường thi — TÀN-ĐÀ

Rồi những nàng Chinh phụ, cứ mỗi mùa Xuân đến lại trăn niệm nhớ lại khách tha phương. Chàng ra ngoài biên thú đã bao độ hoa nở. Ngày đi chàng hẹn chỉ ba đông sẽ trở về mà nay hoa đào đã mấy lần nở cánh. Mùa Xuân làm hoen ố cánh đào thì lệ sầu cũng đã làm hoen má hồng người cô phụ. Nhìn cảnh Xuân tươi thắm nàng có cảm tưởng như Chúa Xuân đang mỉm cười chế nhạo cái duyên phận bể bàng của mình. Nghe tiếng pháo mừng Xuân từ bên láng giềng vọng lại, nàng càng thêm tủi và thương xót cho tuổi Xuân tàn tạ :

Tết nay Xuân lại về song,
Bên rèm thiếu phụ còn mong đợi chàng.
Ngày đi, chàng hẹn ba đông.
Mà nay đào đã phai hồng mấy phen.
Hoa đào với má đào hoen,
Chúa Xuân cười, để riêng Xuân bể bàng.
Tơ Xuân liễu đã trút vàng,
Ngóng chàng mỗi mắt, trông chàng thấy dấu ?
Thần thơ ra đứng hiên lâu,
Thoát rơi lệ khóc má đầu còn xanh.
Chúa Xuân hờ hững sao đành.
Đề hoa Xuân phai tàn tình nhệ hương.
Đám say thiếu phụ mơ màng,
Phóng tầm mắt với trông sang ai ngoài,
Vô tình tiếng pháo nhà ai.
Mừng Xuân về tủi riêng người thương Xuân.

Thơ LƯƠNG CHIẾM KHÔI

Có những cặp trai gái tha thiết yêu nhau trăn năm đã hẹn một lời, nào ngờ hoàn cảnh éo le lại chia rẽ mỗi người đi mỗi một ngã. Chàng ở lại nơi khói lửa để làm bồn phân người trai thời loạn, nàng trở về chốn phòng the đợi ngày ca khúc khải hoàn.

ÂN HUỆ CHÚA XUÂN

(TIẾP THEO TRANG 30)

— Các con vào mà ngủ đi..
Tuyệt lặng lẽ vâng theo lời cha..
Tân nhìn Huệ, đoạn thờ dài nói như trách móc :

— Cô đến đây làm gì ? Ai bảo cô thương hại chúng nó..
Huệ nói :

— Anh đừng tức giận nữa.. Từ nay tôi không đến nữa đâu.

Nói xong Huệ toan ra về, nhưng Tân nói :

— Cô ngồi xuống đây, tôi sẽ nói cho cô rõ tại sao tôi không muốn các cô chen vào đời tư của tôi.

Huệ vội nói :

— Có lẽ tại anh đã đau khổ nhiều..
Tân nói :

— Nhưng cô có biết ai làm tôi đau khổ không ? Toàn là bọn đàn bà các cô cả..
Huệ mỉm cười, hiền lành nàng nói :

— Đâu có phải người đàn bà nào cũng xấu cả đâu..
Tân cũng dịu giọng :

— Nhưng bọn đàn bà các cô đã làm cho tôi đau khổ.

Huệ thành thật hỏi :

— Thế à ? Thế thì là làm. Tôi bị một người đàn ông phá hư cả cuộc đời thế mà tôi chả hề oán ghét đàn ông... Ai có lỗi ngời ấy chịu, chẳng lẽ bắt cả một phái phải chịu lấy ?..
Tân suy nghĩ bồng nói :

—Ừ, cô nói cũng có lý đấy..
Rồi bằng một động trầm trầm, Tân kể :

— Mười năm về trước, tôi còn là một người thư ký xoàng, lương tháng chỉ hơn một nghìn bạc. Tôi có quen với Cúc, một thiếu nữ xinh đẹp có học. Chúng tôi yêu nhau rồi cưới nhau. Chúng tôi chỉ ao ước có được một đứa con để mà thương yêu, nhưng bác sĩ cho chúng tôi biết là Cúc không thể có con được... Lúc bấy giờ bên cạnh nhà tôi có cô Lan, một chiều dài viên có hai con nhưng lại không có chồng. Người ta cũng không biết hai đứa trẻ ấy là con ai vì Lan có không biết bao nhiêu tình nhân. Cúc thường qua âm hai đứa bé ấy, săn sóc, tắm rửa cho chúng trong lúc mẹ chúng đi làm. Lần lần tôi cũng mến chúng nó và yêu chúng nó lắm. Thế rồi một hôm Lan bị bệnh nặng, phải vào nằm ở bệnh viện. Lễ dĩ nh ền à Cúc trông nom cho hai đứa trẻ trong khi Lan vắng nhà... Nhưng rủi ro thay trong lúc mờ, Lan đã chết. Thế là hai đứa trẻ phải bơ vơ không ai là bà con thân thích. Nếu chúng tôi không trông nom cho hai đứa trẻ thì chúng nó phải vào cô nhi viện..
Tôi đã mến yêu chúng nó quá rồi, tôi không thể lìa chúng nó được, nên tôi bàn với Cúc nhận nuôi hai đứa trẻ... Cúc cũng bằng lòng..
Chúng tôi đang sống trong cảnh yên vui ấy thì bỗng Cúc thay đổi tánh tình. Trước

kia, chưa có hai đứa bé, lương tôi đủ xài, Cúc tha hồ mà sắm áo quần để chun điếu. Trong nh ng giờ tôi đi làm, nàng lại đi với bè bạn. Tôi không can ngăn nàng vì tôi biết người đẹp bao giờ cũng muốn se sua phô bày. Nhưng từ ngày có hai đứa bé, nàng mất tự do và đồng tiền lại không được rộng rãi...
Thế rồi một hôm, nàng đã bỏ tôi, bỏ cả hai đứa bé để đi theo một người đàn ông khác giàu có, địa vị hơn tôi..
Tôi đau khổ không phải ít vì tôi rất yêu Cúc. Cúc đi mang theo một mảnh tim tôi và để lại cho tôi hai đứa bé không người săn sóc..
Nhiều người khuyên tôi nên mang trả chúng nó cho viện mồ côi, nhưng tôi không nỡ vì chúng nó dễ yêu quá, ngoan ngoãn, xinh đẹp.

Từ ấy đến nay, gần sáu năm nay, tôi nguyện ở vậy để lo cho chúng nó, nhưng vất vả và khổ tâm lắm cơ ời ! Tôi có yêu chúng nó đến đâu thì tôi cũng không thể nh ỉ như một người đàn bà được..
Huệ cười :

— Uà, đàn bà chúng tôi mà cũng có cái hơn đàn ông các anh sao ?
Tân cười nhận lỗi :

— Cô ngao tôi đấy à ?.. Ai mà không có chỗ hiểu lầm..
Huệ nói :

— Té ra hai đứa bé này không phải con của anh.. Anh tốt quá, thế mà th ỷ cái bề ngoài của anh, ai cũng tưởng là anh khó tánh, thiếu tình cảm..
Tân thờ dài :

— Có có sẵn lòng giúp tôi nuôi hai đứa trẻ này không ?.. À quên, hình như cô chỉ sống một mình ?
Gờ đây đến phiên Huệ kể cho chàng nghe cảnh ngộ của nàng. Khi Huệ kể xong, Tân hơn hờ nói :

— Như vậy cô có thể yêu bé Tuyết và Quý..
Chàng vừa nói đến đây thì bé Tuyết và Quý đã chạy ra ôm chầm lấy Tân mà nói :

— Cha đừng để cô Huệ về nhé... Chúng con muốn có một bà mẹ hiền..
Huệ cảm động ôm hai đứa trẻ vào lòng và hôn lấy hôn để.

Tân nói :

— May quá, chúng ta còn kịp ngày giờ sắp Tết và tạo một cảnh Xuân rực rỡ và êm đềm cho gia đình chúng ta..
Huệ sung sướng ứa hai hàng lệ..
Bà TÙNG-LONG

— Thăng lợi năm qua là đà tiến năm tới.
— Đón Xuân sang, toàn dân nỗ lực kiến toàn Chánh-thê Công-Hòa.

Phòng ngừa bệnh tật và bảo vệ sức khỏe chỉ có :

Thái-bình Diên-Linh-Cơ

Một phương thuốc Diên-Linh, ích-thọ Đại-Bổ Khí-Huyết cho ông già bà lão cùng thanh-niên nam-nữ công-hiệu đúng theo ý muốn.

TÔNG PHÁT HÀNH

Nhà thuốc

Thái-Bình-Dương

78 Đại-lộ Không-Tử, Cholon — Tel : 37.791

CÓ BÁN KHẮP NƠI

QUA THÀNH NGỮ ĐIỂN TÍCH (SƯU TẦM CỦA PHI-SƠN)

NĂM nay là năm con Heo đúng theo thứ tự của thập nhị chi. Chúng ta hãy cùng nhau đi sâu và thế giới thành ngữ điển tích xem con vật cầm tinh năm nay đã lưu lại những dấu vết gì trong văn học.

Trước hết chúng ta được biết câu chuyện « CÁI LƯỚI HEO » mà chúng ta đã phải học thuộc lòng từ thuở mài đống quần trong lớp sơ đẳng tiểu học :

« Có ông nọ nuôi một tên dầy tớ rất lém lỉnh. Một hôm ông ta muốn thử trí nó nên sai nó làm thịt con heo và bảo :

— Mày thấy có miếng nào ngon thì đem lên cho tao ăn.

Tên dầy tớ dạ dạ lui ra. Chiều hôm ấy nó đem lên dâng ông chủ cái lưỡi heo mà rằng :

— Thưa ông chủ, chỉ có miếng này là ngon nhất !

Ông ta lắng lắng nhận lấy chân, nói gì cả. Hôm sau ông lại kêu nó làm thịt heo và bảo :

— Mày xem có miếng nào dở nhất thì đem lên cho tao.

Chiều hôm ấy nó cũng đem cái lưỡi heo dâng ông chủ và thưa :

— Bẩm ông, chỉ có miếng này dở nhất !

Ông chủ nổi giận mà rằng :

— Thằng này lém ! Tao bảo mày đem miếng ngon mày cũng đưa cái lưỡi mà bảo mày đem miếng dở mày cũng đưa cái lưỡi là tại làm sao ?

Tên dầy tớ lém lỉnh thưa :

— Bẩm đúng lắm ạ, cái lưỡi khi nó ngon thì cũng không miếng nào ngon bằng mà khi nó dở thì cũng không miếng nào dở hơn.

Ông chủ nghe xong thăm ý, gật gù không nói gì cả.

Chao ôi ! « CÁI LƯỚI KHÔNG XƯƠNG NHIỀU ĐIỀU LẮT LÉO » khi nó nói hay thì không gì hay hơn. Cái lưỡi lúc nói hay có thể cứu muôn người. Nhưng khi nó nói dở thì cũng cái lưỡi ấy có thể giết người được !

Ý nghĩa thay câu chuyện CÁI LƯỚI HEO !

Sau câu chuyện Cái Lưỡi Heo này ta được biết thêm chuyện NĂM MỘNG THẤY HEO KÊU.

Hồi xưa có một anh chàng ngang ngổ không tin bói toán gì cả, thế mà ngay bên nhà anh ta lại có một ông thầy bói nổi danh tương-mạng mộng-bốc đại tài. Một hôm muốn phá thử anh ta mới bịa chuyện nói rằng :

— Ông thầy ơi ! Đêm qua tôi nằm mộng thấy heo kêu. Xin ông đoán dùm coi đó là điềm gì !

Ông thầy bói vừa cười vừa bảo :

— Hôm nay thế nào anh cũng có người cho ăn.

Quả nhiên chiều hôm ấy có người dưới quê lên biểu anh một cái đầu heo, ăn nhậu đã đời.

Sáng hôm sau anh lại bịa chuyện báo ông thầy rằng :

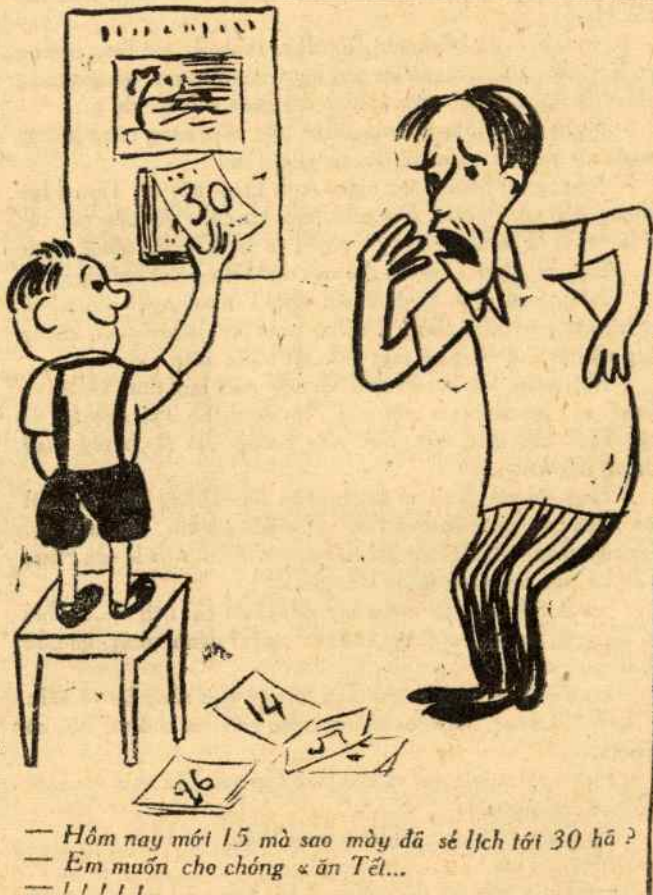
— Ông thầy này, đêm qua tôi lại mộng thấy heo kêu nữa.

Ông thầy bói thần nhiên bảo :

— Thế thì ngày nay hẳn có người cho anh áo tốt.

Thật đúng quá, chiều hôm ấy bà già vợ anh ở dưới quê lên cho anh một áo gấm Tây xuyên thật đẹp.

Anh chàng ngạc nhiên lắm, nhưng vẫn tin nghịch muốn thử ông thầy bói một lần nữa. Vì anh nghĩ biết đâu hai lần vừa qua chẳng là sự ngẫu nhiên đưa rớt. Sáng hôm sau anh lại « tái bản » lời bịa chuyện ấy với ông thầy :

— Hôm nay mới 15 mà sao mày đã sê lịch tới 30 hả ?
— Em muốn cho chóng « ăn Tết »...
— !!!!!

— Ông thầy ạ, đêm qua tôi lại mơ thấy heo kêu.

Vừa nghe anh nói dứt, ông thầy bắm tay một cái rồi cau mày bảo rằng :

— Nếu vậy hôm nay thế nào anh cũng phải đòn, chớ nên ra hỏi nhà nhè !

Anh ta nghe ông thầy nói thế thì cũng hơi sợ, vì hai lần qua bề nào ông cũng nói trúng cả rồi. Bởi vậy suốt ngày hôm ấy anh không dám ra đến ngoài. Mãi đến chiều tối mới đi cầu quá không thể nhịn được anh mới bỏ ra gần hàng rào của người láng giềng để phôn phây. Không dè người nọ trông thấy nổi giận vác búa đập bể đầu anh ra, máu tuôn xối xả !

Sáng hôm sau anh qua nhà ông thầy bói hỏi rằng :

— Sao thầy đoán hay quá vậy, ba lần tôi bịa chuyện heo kêu mà ba lần thầy đoán đúng hết ?!

Ông thầy bói cười bảo :

— Có khó gì đâu. Tôi chỉ dùng tài luận đoán đó thôi. Cứ suy như con heo thì biết. Khi không mà nó kêu tức là nó đói, đói thì tất có người cho ăn.

Lần thứ hai nó kêu thì tất là nó rét, người ta đem rơm rạ cho nó ấm tức là cho áo mặc.

Đã no cơm ấm áo mà lần thứ ba còn kêu thì là tham lam quá quá quá, tức nhiên người ta sẽ đánh cho.

Anh chàng nghe ra, liền mắc cỡ bỏ về nhà !

Vì câu chuyện này mới này sanh Thành ngữ :

« Mơ thấy Heo » là ám chỉ mấy người tham lam quá độ.

Chúng ta lại được biết câu chuyện CON HEO CỦA THẦY TỬ-CÔNG là một chuyện rất ý nghĩa nếu áp dụng trong khoa giáo dục con cái :

Vợ thầy Tử-Công đi chợ, đứa con khóc lóc đòi theo. Bà ta muốn con nín, liền bảo :

— Chớ ngoan, nín đi rồi mẹ về mẹ sẽ làm thịt heo cho ăn.

Đứa con nghe nói làm thịt heo cho ăn thì khoái quá liền nín lặng. Chiều hôm ấy bà Tử Công đi chợ về thì thấy chõng bắt heo làm thịt thật. Bà hốt hoảng bảo :

— Ô hay ! Người ta nói đùa cho con nín chớ bộ làm thịt heo thật sao ?

Thầy Tử Công quát mắng :

— Nói đùa làm sao được ? Mình dạy con thế đấy à ? Đợi với trí trẻ còn non nớt hề hứa thì phải làm. Mình nói đùa với nó có khác chỉ mình dạy nó nói dối sau này.

Nói đoạn cứ làm thịt heo cho con ăn.

Tiếp theo câu chuyện này hẳn các bạn không quên câu

(Xem tiếp trang 15)

Của bà Tung Long

Huệ nói :
— Anh không cho tôi dự buổi tiệc cuối năm sao ?

Anh Đào nói :
— Có chứ nhưng chị phải đóng góp vì cả...

Huệ không bằng lòng hỏi :
— Sao lại có chuyện lạ lùng như thế ?

Lệ Xuân nói :
— Chị mới vào làm ở đây có mấy tháng, bắt chị cũng đóng góp như chúng em thì nặng cho chị...

Huệ làm thinh, nàng cảm thấy tủi thân vì ở đây các bạn đồng nghiệp của nàng ai cũng tỏ vẻ thương hại nàng cả.

Tấn cau mày, chàng nghĩ rằng các cô Anh Đào, Lệ Xuân, Túy Loan đã bẽ xếp kể cho Huệ nghe về đời tư của chàng, nên nói cộc lốc :

— Thế thì có ra ngoài đá h mấy đi... Huệ ngạc nhiên, không hiểu gì cả về thái độ kỳ lạ của Tấn. Huệ chỉ đau khổ ngẫm ngẫm về sự cư xử thiếu lễ độ của Tấn...

Nhưng một hôm Anh Đào kể cho Huệ nghe :
— Anh Tấn ở một mình, không có vợ. Anh ta là gà trống nuôi con đó chị ạ. Anh có một đứa con trai và một đứa con gái.

Huệ vội vàng hỏi :
— Thế à ? Tội nghiệp không, ai săn sóc hai trẻ ấy cho anh ?

Anh Đào nói :
— Anh chờ ai ? Chị đến nhà anh Tấn chưa ? Nhà anh không khác nào một cái chợ...

Huệ hỏi :
— Bộ chị đến nhà anh Tấn rồi à ? Anh Đào cười :
— Ai mà dám tới nhà anh Tấn ? Tôi chỉ nghe người ta nói mà thôi. Anh ghét ai tò mò lắm chị ạ...

*

Tấn chia công việc :

— Anh Đào đi mua bánh, Lệ Xuân lo viết diễn văn chúc ông Giám Đốc, còn cô Huệ thì lo việc dọn tiệc... Tôi tin chắc cô Huệ làm được việc này...

Tấn vừa nói vừa nhìn hai bàn tay gân guốc của nàng. Đôi bàn tay ấy đã làm việc không ngừng trong suốt mười năm trời để phục vụ cho gia đình nhà chồng mà rốt cuộc phải chịu cái cảnh lẻ loi cô độc ngày nay...

(XEM TIẾP TRANG 18)

Tấn không hiểu trong khi chàng đi vắng, ai đã đến đây và bàn tay nào đã dọn dẹp thứ tự cho chàng. Chỉ có người đàn bà — người đàn bà mà lâu nay chàng thù oán — mới có được sự nhiệm màu của nàng tiên, trong nháy mắt đem lại sự sạch sẽ, ngăn nắp và ánh sáng cho gia đình chàng.

Chàng những nàng không đẹp mà cách phục sức của nàng cũng lôi thôi, mà cảnh nàng thì kể cũng buồn thật...

Huệ có chồng trên mười năm, từ năm nàng vừa đúng mười bảy tuổi. Trong suốt mười năm dang dở ấy nàng không sinh đẻ gì mà nhà chồng của nàng thì chỉ mong một đứa con trai để nối dõi tông đường... Thế rồi chồng nàng đi cưới vợ lẽ viện lẽ nàng không có thể làm tròn cái nhiệm vụ của một người đàn bà... Không chịu được cái cảnh san sẻ tình yêu, cũng không chịu được sự lấn áp của cô vợ bé ý mình có con, Huệ phải xin ly dị với chồng và trở về sống lẻ loi một mình... Nàng không còn ai là bà con thân thuộc nên đến ở trọ nhà một người quen và lần lần nhờ người quen giới thiệu nàng vào giúp việc ở sở Hoàn Sơn trong hai tháng nay.

Các bạn cùng sở đối đãi với nàng ắt tử tế, duy có Tấn là lạnh nhạt và cau có mỗi khi nàng có chuyện tiếp xúc với chàng.

Huệ có tò ý phiền Tấn với Anh Đào thì Anh Đào nói với Huệ :

— Chị cứ ra hiểu anh Tấn đấy. Anh ấy tốt lắm, nhưng có lẽ vì đau khổ quá nhiều nên người anh cau có và gắt gỏng như thế đó... Hình như anh ta thù ghét đàn bà chị ạ...

Nghe Anh Đào nói sao, Huệ biết vậy, nàng cũng không muốn tò mò hỏi thêm về đời tư của Tấn.

Nhưng từ hôm được nghe Anh Đào nói về Tấn, Huệ không còn có ý phiền Tấn nữa, mỗi khi có việc tiếp xúc với Tấn — vì Tấn làm chủ sự — nếu có bị Tấn gắt gỏng, quát la, Huệ chỉ nhìn Tấn với đôi mắt dịu hiền và chịu đựng... Những cái nhìn ấy đã khiến cho Tấn suy nghĩ nhiều và chàng cũng bắt đầu chú ý đến cô thư ký đã lớn tuổi, không đẹp và lúc nào cũng có một nét mặt buồn man mác...

Một hôm Tấn sai Huệ đánh máy mấy bức thư, Huệ vô ý thế nào lại đánh sót một câu, khi đem cho Tấn đọc lại đề ký, Tấn nổi giận vút bức thư xuống đất và la rầy Huệ không hết lời.

Huệ chỉ cúi đầu l'm thinh nhận lỗi, không dám cãi một lời. Qua cơn tức giận, Tấn có vẻ ăn năn và khi đôi mắt đỏ gay của chàng nhìn phải cặp mắt đượm buồn, ướt lệ của Huệ, Tấn ăn năn vội vàng đứng lên xin lỗi :

— Xin lỗi cô, tôi nóng nảy quá, mất cả lịch sự... Thôi cô đừng phiền tôi, cô chịu khó ra ngoài đánh máy lại bức khác...

Huệ lặng lẽ quay ra thì Tấn lại gọi giật nàng lại và nói :
— Cô Huệ, cô ngồi xuống chiếc ghế kia cho tôi hỏi có tí việc...

Huệ ngồi xuống ghế và chờ đợi Tấn nói. Tấn nhìn Huệ rồi thở dài, chàng nói :

— Chắc cô khinh tôi lắm phải không cô Huệ ?.. Huệ chỉ nói :

— Thưa anh tôi đâu dám... Tôi hiểu là anh đang có chuyện buồn...

— Anh đừng tức giận nữa. Từ nay tôi không đến nữa đâu.

— Đón Xuân sang, toàn dân nỗ lực kiện toàn Chánh-thê Cộng-Hòa.
— Thắng lợi năm qua là đã tiến năm tới.
— Năm Kỷ-Hợi toàn dân tích cực tham-gia chiến-dịch Tổ-cộng.

LỆ XUÂN vừa đánh máy vừa nói chuyện với Anh Đào :

— Chị Đào ơi ! chị đã đi chợ Tết chưa ?

Anh Đào nói :

— Mới hai mươi tháng chạp mà đi chợ Tết ? Đi sớm chi tốn tiền chứ ích gì ? Bộ chị đi rồi sao ?

Lệ Xuân cười :

— Thì ai cấm mình dạo qua vài vòng xem cái quang cảnh rộn rịp cho vui ?

Anh Đào hỏi :

— Đi dạo không mà thôi à ? Đồ chị nhện mua sắm được... Tôi mà đi như thế không bao giờ làm ngơ được. Bao nhiêu quyển rù, bao nhiêu lời cuốn... Mà mình thì đang cái tuổi ham thích chưng diện.

Huệ, một cô thư ký đã lớn tuổi và mới vào làm trong sở được vài tháng nay, lên tiếng nói :

— Các bạn nói chuyện Tết, tôi nghe nôn nao không làm việc được.

Nói xong Huệ thở dài...

Anh Đào nói :

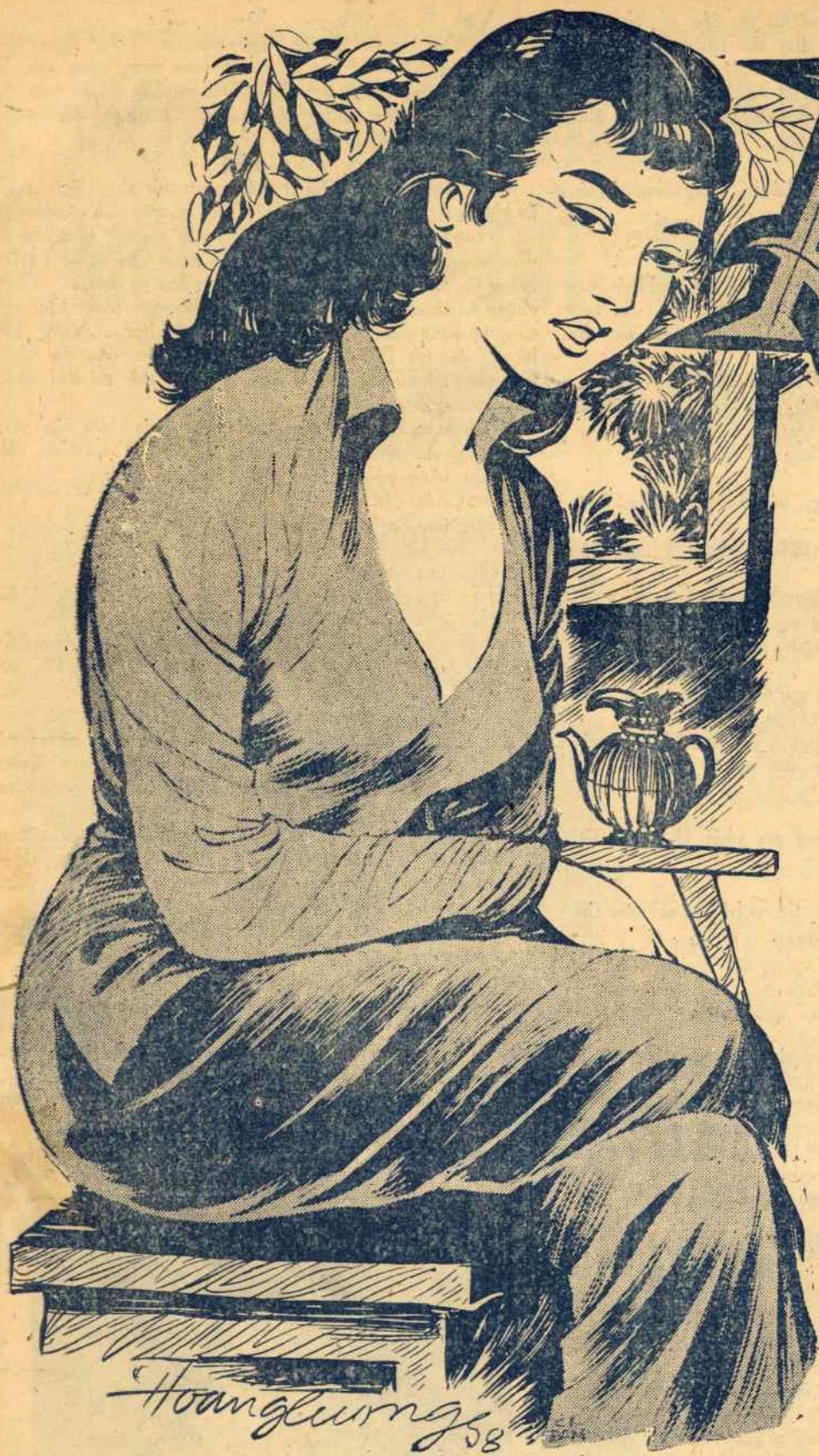
— Chị Huệ ơi ! sao chị cứ buồn mãi thế. Trông chị lúc nào cũng thiếu nào...

Họ đang nói chuyện thì Tấn nhẹ nhàng bước vào. Tấn nhìn cả ba người rồi hỏi :

— Các cô xong cả công việc rồi sao mà ngồi tán gẫu như thế ? Đã có ai bàn đến chuyện đi Tết cho ông Giám Đốc chưa ? Năm nay góp tiền xong ra sao ?

Xây lại nhìn Huệ, Tấn nói :

— Cô Huệ thì khỏi góp, cô mới vào làm có mấy tháng...

Ám Ảnh

Gia Chàng Phi

Chàng yêu cái nhan sắc em, hay nói trắng ra chàng yêu thể xác của em thì đúng hơn và điều này không còn nghi ngờ gì nữa; nhưng còn tâm hồn em, không bao giờ em thấy chàng thử tìm hiểu nó cả. Lúc nào chàng cũng có vẻ lạnh lùng, kín đáo, xa xăm... Lúc nào chàng cũng như đắm mình trong những tư tưởng thâm kín mà chỉ riêng mình chàng hay biết.

Vì vậy, đã có lần em tỏ cho chàng rõ ý định của em là trở lại sống ở dưới Saigon. Ít nhất ở đó em cũng được gần gũi những mối tình chân thành hơn, sâu đậm hơn và những mối tình này là tình cha mẹ, tình anh em. Nhưng Thành dịu dàng van nài em:

— « Hường! Anh cần phải có em ở bên anh lúc này thì anh mới có đủ can đảm hoàn thành tác phẩm của anh. Em đừng bỏ anh một mình... »

Tác phẩm của chàng là cuốn tiểu thuyết viết dở dang nhan đề là « Bóng người xưa ». Một tác phẩm không luận đề nhưng đầy những công chữ đau khổ, tuyệt vọng mà em đã được đọc vài chục trang đầu.

Ít tháng sau em lại nhắc lại ý định của em và từ đó, nó được nhắc đi nhắc lại mãi song lần nào Thành cũng tìm cớ ngăn không cho em về ở dưới Saigon.

Tác phẩm « Bóng người xưa » viết xong, chàng bắt đầu một cuốn khác. Dần dần cái hố càng khơi sâu giữa em và Thành. Chàng yêu em, em muốn tin là thế. Chàng say mê cái nhan sắc em nhưng chàng không cần để ý tới những lời nói của em, những ý muốn của em. Em có cảm tưởng chàng chỉ coi em như một món vật biết đi, biết nói, biết săn sóc chàng nhưng không biết nghĩ. Chàng không yêu tâm hồn em và điều này đã khiến em đau khổ...

Hường ngưng nói để đưa tay chùi nước mắt. Hải cầm môi, chăm chú nhìn nàng. Bỗng chàng đề thoắt ra một tiếng thờ dài và khẽ hỏi Hường:

— Em còn trẻ, em đẹp, có học thức và thái độ của Thành mập mờ, khó hiểu. Vậy tại sao em còn cố chịu đựng cuộc sống chung lạnh nhạt này mãi? Tại sao em không tìm một lối thoát... để... để... giải phóng đời em?

Hường cau mặt vẻ đau khổ:

— Nhưng em đã là vợ chàng!... Cũng như những người đàn bà Việt Nam thuần túy, thủy chung khác, em chỉ biết có một đời chồng!

Hải lắc đầu cười chua chát:

— Tùy từng trường hợp « thuần túy và thủy chung » Thành không có quyền chọn vui đời sống của em...

Hường thờ dài, tiếp tục nói:

— Mới đầu em tưởng Thành có mặc cảm vì chàng đã cưới em là thiếu nữ con một gia đình không ở cùng một giai cấp với gia đình chàng — bởi ít khi chàng đến thăm ba má em — nhưng sau em hỏi chàng, chàng chỉ nói « anh tưởng em vẫn được sung sướng trong hạnh phúc!... » Câu trả lời này đã khiến em mất bình tĩnh và một cuộc cãi vã đã xảy ra giữa em và Thành... Từ đó trở đi, chúng em luôn luôn gây gổ nhau... Chính trong thời kỳ này em đã quen anh...

Hải nhìn thẳng vào đôi mắt của Hường, nói:

— Hường ạ, ngay lần đầu tiên anh được gặp em, anh đã linh cảm rằng chính em là người sinh ra để sống bên anh... Em phải là vợ của anh, của riêng anh mới đúng.

Hường gượng cười:

— Ô, xin anh đừng nói đùa như vậy!

— Anh không nói đùa. Anh đã nói với tất cả sự thành thật... Hường ạ, anh đã yêu em ngay từ cái phút chúng mình gặp nhau. Anh yêu em tha thiết... Chúng mình có thể lập một cuộc sống mới êm đềm nếu em thuận theo anh... Thành đã dập tắt ngọn lửa yêu đương trong lòng em, anh sẽ làm cho ngọn lửa đó bùng cháy trở lại... Anh sẽ tìm cách giải thoát em, cứu em ra khỏi năm mớ mà trong đó em đã bị chôn sống...

— Anh đề nghị em trốn? Em bỏ gia đình?

— Em không có gia đình nữa Hường ạ.

Hường cúi đầu im lặng. Hải nói tiếp. Nàng không có gia đình nữa. Thử tình lạ lùng của Thành đối với nàng đã làm nàng đau khổ. Tuy nhiên, Hường không hiểu tại sao nàng vẫn thấy yêu Thành say đắm.

Hải nói tiếp:

— Chiều mai Thành lại đi vắng, thế như lời em nói. Vậy tối mai chúng ta hãy lợi dụng cơ hội tốt đó... Anh sẽ đem xe đợi em ở đầu cầu hồ Xuân Hương cho tới đúng 11 g. Chúng ta sẽ đi xa, thật xa... Chúng ta sẽ ra ở Kinh đô Huế theo mộng... Em chưa yêu anh, anh biết, nhưng rồi ra em sẽ yêu anh, anh tin chắc rằng thế, và ở bên anh, em sẽ được sung sướng, hoàn toàn sung sướng, cả vật chất lẫn tinh thần.

Sự cảm dỗ quá mãnh liệt và Hường đã phải dần áp sự bối rối thối loạn của nàng để đáp:

— Anh Hải! Anh hãy để em có đủ thì giờ để suy nghĩ đã.

Hải cau cặp chân mày, hỏi:

— Em đã suy nghĩ từ trên một năm nay rồi, vậy chưa đủ sao? Em muốn mãi mãi em là một thứ đồ chơi của một kẻ có tánh tình kỳ quái như Thành sao? Em đã yêu Thành một cách quá mù quáng đến vậy ư?

— Em không mù quáng...

— Vậy thì tại sao em lại đi chôn vùi tuổi trẻ của em? Hường ạ, em đừng để anh phải ra đi một mình, vì chuyến ra đi này sẽ vĩnh viễn. Không bao giờ anh trở lại Đà-lạt nữa. Em thử nghĩ coi, nếu anh đi rồi, ai là người thường lui tới đây để an ủi em? Sự cô đơn của em sẽ thăm thía biết bao!

Như sống trong một giấc mơ, Hường khẽ thì thầm:

— Ra đi...

— Phải, ra đi! Ra đi để sống một cuộc sống tươi đẹp khác...

Tư tưởng Hường bị xáo trộn và óc nàng vang lên những câu: « Ra đi!... Lạm lại cuộc đời!... Yêu Hải!... Hạnh phúc!... » Nhưng những câu này đối với nàng hầu như không có ý nghĩa gì cả. Liệu khi xa Đà-lạt, xa căn bệ thự quen thuộc này, nàng có để lại trái tim nàng ở đó không?

Hường ngập ngừng, và sự ngập ngừng này chứng tỏ nàng vẫn yêu chồng nàng tha thiết. Lòng nàng xúi giục nàng đi theo Hải, nhưng con tim nàng, lương tri nàng bảo nàng ở lại. Nhưng nếu nàng ở lại thì đời sống sẽ ra sao? Lạnh lùng! Buồn tẻ! Cô độc!

Hường lên nhìn Hải. Chàng có một thân hình lực lưỡng biết bao và khuôn mặt chàng cũng xinh trai biết bao! Nếu theo Hải chắc hẳn nàng sẽ được che chở và đời sống của nàng sẽ thay đổi nhiều.

Tuy vậy, nàng vẫn không dám quả quyết. Nàng đứng dậy, nói:

— Anh Hải! Đêm mai anh hãy đợi em đến mười một giờ. Nếu em xét có thể đi theo anh được, em sẽ ra chỗ hẹn... Xin anh hiểu dùm em lúc này đang bối rối và không nhất định được gì cả.

Hải nói, trước khi quay gót ra về:

— Anh không hiểu gì cả ngoài sự anh yêu em tha thiết. Thôi anh đi. Hẹn em đêm mai, mười một giờ gặp nhau.

*

Ngày hôm sau, một ngày trời chậm chạp... Sau khi Thành nhảy lên xe đi rồi, Hường ngồi một mình căn môi suy nghĩ giờ lâu. Nàng không ngớt vén tay áo nhìn đồng hồ. Bỗng chiều chậm chạp trải trên những con đường dốc ngang nghèo của tỉnh Đà-lạt và trên những ngọn thông cao vút, ánh nắng ru g rinh trước khi tắt hẳn.

Chín giờ... Mười giờ... Mười giờ hai mươi... Có lẽ lúc này Hải đã đi xe ra đợi Hường ở đầu cầu hồ Xuân Hương rồi.

Ở lại hay ra đi? Ra đi hay ở lại? Những câu hỏi này vang lên trong khối óc đau đớn của Hường với một nhịp mỗi lúc một mau và mạnh hơn.

(XEM TIẾP TRANG 23)

HƯỜNG ngồi vòng hai tay ôm đầu gối tựa vai vào bên khung cửa sổ lặng lẽ nhìn những tia nắng cuối cùng của buổi hoàng hôn đang mờ dần trên những ngọn thông cao vút, khẽ lay động. Sương chiều đã bắt đầu xuống, từ từ bao trùm lấy vạn vật và Đà-lạt tựa như một bức tranh màu bị một lớp nước bôi mờ mờ.

Bên Hường, một thanh niên vạm vỡ trong bộ âu phục màu xám tro, đứng từ hai khuỷu tay lên nắp chiếc đàn dương cầm và ngược mắt nhìn nàng chăm chăm.

Bỗng thanh niên đứng thẳng dậy, thọc hai tay túi quần khoan thai bước đến bên Hường, dịu dàng gọi:

— Hường!

Nàng không quay đầu lại, nhưng khẽ đáp:

— Dạ.

— Anh biết em đang đau khổ lắm!... Em đừng đối anh... Có đúng vậy không em?

Hường úp mặt vào lòng hai bàn tay, nhẹ lắc đầu:

— Anh đừng nói nữa, em van anh; anh Hải!

Hải vỗ vào bờ vai tròn của Hường và nâng cằm nàng lên:

— Nếu em không coi anh như một kẻ xa lạ...

Hường thờ dài, cặp mắt nàng thờ thần như nhìn vào cõi mộng lung. Một lát sau nàng cất tiếng nhỏ nhỏ:

— Em lấy Thành được hơn một năm nay rồi... Em còn nhớ ngày em cùng Thành vượt qua ngưỡng cửa căn biệt thự này, chàng đưa mắt nhìn xung quanh và quay nói với em:

— « Hường, đây là nhà của em... Trước kia, không bao giờ Thúy đến đây cả vì vậy hình ảnh Thúy sẽ không ám ảnh đời ta ».

Thúy là người vợ đầu tiên của Thành. Nàng đã chết trong một tai nạn xe hơi thảm khốc. Tuy nhiên em vẫn cảm thấy như nàng còn đang sống trong lòng Thành vậy.

Trong những ngày đầu, căn biệt thự này có vẻ chứa đựng một bầu không khí ấm cúng, yêu đương. Nhưng chẳng bao lâu em có cảm tưởng em được Thành yêu một cách khác lạ.

Ân huệ chúa Xuân

(TIẾP THEO TRANG 18)

Anh Đào nói :
 — Anh Tấn chia công việc cho chúng tôi, thế còn anh, anh làm phần làm gì ?
 Tấn cau mày nói có vẻ gắt gỏng :
 — Tôi bận nhiều việc lắm... Các cô làm hộ tôi... bây giờ tôi phải đi ngay...
 Lê Xuân nói nhỏ vào tai Huệ :
 — Con anh ấy đau nặng, hình như bị sưng phổi...
 Tấn đưa mắt trừng Lê Xuân, chàng hiểu là Lê Xuân lại bấp xếp gì rồi vì Lê Xuân ở gần nhà chàng.
 Khi Tấn đi rồi, Lê Xuân nói :
 — Anh Tấn về đưa con đi bác sĩ... Tôi nghiệp con bé Tuyết phải bỏ học ở nhà trông chừng hăng Quý vì chị Bép xin phép về quê ăn Tết những một tháng...
 Anh Đào hỏi :
 — Thế không ai giúp việc cho anh Tấn cả sao ? Mà Tết nhứt lại đến... Bao nhiêu là công việc.
 Huệ bỗng thương xót cho cảnh Tấn. Huệ rất rảnh rang, ngoài giờ làm việc, nàng về nhà trọ nằm quẹo đọc báo, đọc sách, chẳng biết làm gì cho hết thì giờ. Đôi bàn tay thích hoạt động và quen hoạt động bây giờ phải ở không trong khi có biết bao nhiêu người cần đến đôi bàn tay ấy...
 Bên ngoài, cảnh Tết đang tung bừng phô diễn, ở các gia đình, quang cảnh rộn rịp của Tết cũng đang hiện ra... Chỉ có Huệ là không biết có Tết, có Xuân là gì cả. Nàng không có gia đình, nàng cũng không có nhà... Mà lòng nàng thì cũng đang khép lại trước ngày Xuân !
 Chiều hôm ấy, khi đem những bức thư cho Tấn ký, Huệ đánh bạo hỏi :
 — Các cháu đã khỏe chưa, thưa ông ?
 Nàng cũng tưởng nàng hỏi thế thì Tấn chắc vừa lòng, nàng bỗng giật mình vì Tấn nói như nạt :
 — Chuyện gì đến cô mà cô hỏi ? Các cô chỉ được cái tánh tò mò...
 Huệ thấy như có ai xối nước vào lưng nàng, nàng không ngờ Tấn lại hiểu lầm tâm lòng tốt của nàng. Nàng chỉ nhìn Tấn một cách buồn bã rồi đi ra... Tấn hơi ăn năn, nhưng chàng cứ để mặc cho Huệ đi không gọi lại, chàng còn nói lớn như để ngăn lòng chàng đừng lay cảm :
 — Đàn bà bao giờ cũng ích kỷ và tò mò... Họ chỉ trông hiểu biết chuyện người khác để đem ra bàn tán cười chê !...
 Nhưng chiều hôm ấy, ở sở ra, Huệ đi theo về nhà Lê Xuân, cốt để biết chỗ ở của Tấn.
 Khi hai người đi ngang qua một dãy phố lớn gần lộ, Lê Xuân đưa tay chỉ căn phố bìa và nói :
 — Đây là nhà anh Tấn...
 Huệ mừng rỡ, nàng chưa kịp hỏi, Lê Xuân đã chỉ chỗ ở của Tấn cho Huệ...

Lúc ở nhà Lê Xuân ra, Huệ rút rề đến gõ cửa nhà Tấn. Những tiếng chân đi nhẹ nhàng rồi hai cánh cửa mở ra. Có tiếng từ trong vọng ra hỏi :
 — Chị Tuyết ơi ! Có phải cha về không chị ?
 Tuyết chưa kịp trả lời vì nó đang ngạc nhiên đứng nhìn Huệ, người mà nó chưa bao giờ gặp.
 — Cô hỏi ai ?
 Huệ nhìn Tuyết âu yếm. Con bé đẹp quá, trắng nõn nà, mảnh khảnh với đôi mắt to và đen.
 — Có ông Tấn ở nhà không cháu ?
 Tuyết lễ phép :
 — Cha con đi đến nhà ông Giám Đốc. Hôm nay đang nhà ông Giám Đốc có tiệc... Đến khuya cha con mới về. Bà là ai ? Bà làm ơn vào xem thử thằng Quý em con nó làm sao mà nó rên mãi...
 Huệ vội vã đi vào nhà trong khi Tuyết đóng cửa... Huệ quì xuống bên giường, đưa tay ra sờ đầu Quý, nàng nói với Tuyết :
 — Có thuốc ho cho Quý uống không ?
 Tuyết nói :
 — Quý không chịu uống, nó bảo là đắng, nó khóc ầm nhà...
 Huệ lấy thuốc, nàng rót ra chén, đoạn lại ngồi bên Quý, dỗ dành và vuốt ve nó :
 — Cháu uống thuốc nhé, uống cho chóng lành...
 Quý được vuốt ve, uống ngay. Huệ đặt nó nằm lại ngay ngắn, nàng kéo chăn đắp cho nó rồi nàng cất tiếng nhỏ nhỏ hát ru nó ngủ...
 Chỉ năm phút sau là Quý ngủ ngon. Bé Tuyết ngồi nhìn Huệ, chứa chan cảm tình, nó hỏi :
 — Có ở đây đến ? Có phải cô đến làm thế cho chị Bép không ? Cha bảo để cha tìm người thế cho chị Bép mà cháu đợi mãi...
 Huệ cười hỏi nó :
 — Cháu phải ở nhà để trông em phải không ? Tôi nghiệp thật...
 Tuyết nói :
 — Cháu bỏ học là cháu tiếc lắm vì bỏ học vài hôm thế nào cũng không đứng nhứt được...
 Huệ hỏi :
 — Cháu học giỏi lắm sao ?
 Tuyết cười :
 — Cháu đứng nhứt luôn.
 Huệ nhìn khắp phòng... Chỗ nào cũng bừa bãi và xáo trộn...
 Huệ đứng lên, chỉ một giờ sau, nàng dọn dẹp xong đầu vào đó, sạch sẽ, ngăn nắp. Nàng làm lại cái giường cho Tấn xuống bếp nấu nước chè vào bình trà, bình thủy, pha cà phê để sẵn ở bàn, rồi dẫn Tuyết :
 — Bây giờ cháu đóng cửa ngủ đi, cô về cháu nhé...
 Tuyết nói :
 — Ngày mai cô trở lại với chúng cháu, cô nhé.
 Huệ gục đầu... Nhưng khi ra đến ngoài đường, Huệ thấy nàng không thể nào giữ lời hứa với Tuyết được. Tối mai chắc gì Tấn đi khỏi... Có Tấn ở nhà Huệ đâu dám đến...
 Tấn về thấy nhà cửa ngăn nắp, hai con đã ngủ yên, giường của chàng làm lại thẳng thớm thì không khỏi ngạc nhiên... Chàng có chìa khóa riêng nên mở cửa vào, Tuyết ngủ say không hay biết gì cả. Tấn không tin là Tuyết làm được những công chuyện ấy. Chàng lại thấy có cà phê pha sẵn và bình nước trà nóng hổi trong chiếc giỏ... Chàng đang suy nghĩ thì Tuyết chợt mình nói mớ :
 — Ngày mai cô trở lại với chúng cháu cô nhé...
 Tấn không hiểu trong khi chàng đi vắng, ai đã đến đây và bàn tay nào đã dọn dẹp thứ tự cho chàng... Chỉ có người đàn bà — người đàn bà mà lâu nay chàng thù oán — mới có được cái biệt tài trong nháy mắt đem lại sự sạch sẽ và ngăn nắp mà thôi.
 Một quá, Tấn uống một ly cà phê... Chà, cà phê pha ngon thật, vừa thơm vừa nóng... Và, suốt đêm ấy chàng thao thức nghĩ đến người đàn bà lạ mặt đã đến viếng ngôi nhà của chàng trong lúc chàng vắng mặt...
 Sáng ra, vừa trông thấy Tấn, Quý đã bá cổ chàng và hỏi :
 — Cô ấy đâu rồi, không cho con uống thuốc hả cha ?
 Và Tuyết kể cho Tấn nghe về người đàn bà kỳ lạ ấy, đoạn hỏi :
 — Có phải bảo cô ấy đến thế cho chị Bép không ?
 Tấn không biết phải trả lời thế nào với hai con, chàng chỉ gục gặt đầu lấy lệ.
 Chàng phân vân không biết có phải Huệ đã lên đến đây không ? Chàng thường bắt gặp Huệ nhìn chàng như muốn hỏi han chàng về ha đứa bé...
 Chàng sửa soạn đi đến sở, dọc đường chàng thấy người ta tập nập mua sắm đồ Tết. Nghĩ đến hai con, chàng thở dài vì chàng chưa mua sắm gì cho chúng cả... Nhà cửa không ai dọn dẹp. Tết với Xuân chỉ làm khô lòng chàng. Chàng có cái ý định đưa chúng đi ăn Tết ngoài Vũng Tàu ở tại một khách sạn lớn cho đỡ mệt...

Vừa gặp các nhân viên, chàng đã nói :
 — Ông Giám Đốc sẽ tiếp chúng ta trong ngày mai đúng mười giờ... Tối nay các bạn lo cho xong công việc để ngày mai chúng ta dài ông Giám Đốc tại đây... Các bạn cứ tự tiện mà sắp đặt, tối nay tôi cũng bận không thể đến được, tôi đi dự tiệc ở Chợ-lớn.
 Lê Xuân nói nhỏ vào tai Huệ :
 — Anh Tấn cứ kiếm chuyện tránh trút công việc... Anh ấy không muốn gặp tại mình... vì mỗi lần gặp anh gắt gỏng...
 Huệ làm thinh, nàng mừng thầm là tối nay Tấn lại đi vắng nữa... Nàng sẽ có dịp ghé qua thăm Quý và bé Tuyết. Nàng không hiểu tại sao nàng miễn hai đứa trẻ ấy quá. Thấy chúng nó không có ai săn sóc, nàng không yên lòng. Quý thì đang bị sưng phổi, còn bé Tuyết phải bỏ học... Ngày Tết lại sắp đến mà Tấn để nhà cửa như một tiệm bán đồ cũ... Giá nàng mà có được một đứa bé như thế thì đời nàng sung sướng đến đâu...
 Tối hôm ấy, Huệ mua một chục cam, một cân nho tươi rồi thoăn thoắt nàng đi ngay lại nhà Tấn... Cửa vẫn đóng kín, nàng gõ nhẹ, có tiếng Tuyết reo lên :
 — Cô lại đến... Quý ơi !...
 Huệ ôm Tuyết vào lòng và hỏi :
 — Em Quý bớt chưa ?
 Quý cũng reo lên :
 — Cháu đợi cô đến cho cháu uống thuốc... Cha cứ đi mãi... Có phải gần Tết rồi phải không cô...
 Huệ sắp cam, sắp nho vào hai cái đĩa lớn, đoạn bắt tay vào công việc một cách hấp tấp. Nàng chỉ sợ Tấn về bắt gặp. Tuyết nhìn nàng dọn dẹp sung sướng nói :
 — Bao giờ cháu lớn, cháu cũng dọn dẹp như cô...
 Huệ đang thay các bao gối cho Tấn thì bên ngoài có tiếng giầy lộp cộp. Huệ tái mặt, định trốn ra ngã sau nhưng không kịp, Tấn đã vào đứng trước mặt Huệ. Chàng găm mặt lại có vẻ giận dữ :
 — Cái cô này tò mò thật... Cô nào đã chỉ nhà tôi cho cô ? Ai cho phép cô chen vào việc riêng của tôi...
 Huệ chưa kịp trả lời vì nàng đang nghẹn ngào, thẹn thứa thì Tuyết đã ôm lấy cha hỏi rồi rít :
 — Sao cha giận ? Xin cha đừng giận...
 Quý cũng chồm dậy năn nỉ :
 — Cô ấy yêu chúng con lắm...
 Tấn dịu nét mặt lại và ngồi phệt xuống ghế ôm đầu suy nghĩ. Trong khi ấy Huệ rón rén ra về. Nhưng Tuyết chạy theo níu nàng lại, rồi một tay nó nắm lấy tay Huệ, một tay nó nắm lấy tay Tấn, nó vừa khóc vừa nói :
 — Cô đừng về ! Cha cũng đừng giận... Chúng con cần có một người mẹ...
 Tấn nói lớn :

(Xem tiếp trang 14)

CÔ PHƯƠNG-NGA

CÔ PHƯƠNG-NGA là một nữ ca sĩ đã từng ca trên Đài Phát-thanh Đalat và Saigon, cô cũng là một nhạc sĩ có biệt tài, sử dụng được 4 môn nhạc khí như : Mandoline, Ty bà, Tranh và Nguyệt.
 CÔ PHƯƠNG-NGA sẽ nhận dạy quý bạn nào muốn học Cổ-nhạc Trung Phấn và Tân Nhạc theo lối « Cổ-kim Hòa Diệu ». Cô dạy với một phương pháp rất mau hiểu biết. Điều kiện học dễ dàng.
 Xin hỏi tại số 72/4 Nguyễn-đình-Chiều Tân-Định từ 9 giờ đến 11 giờ

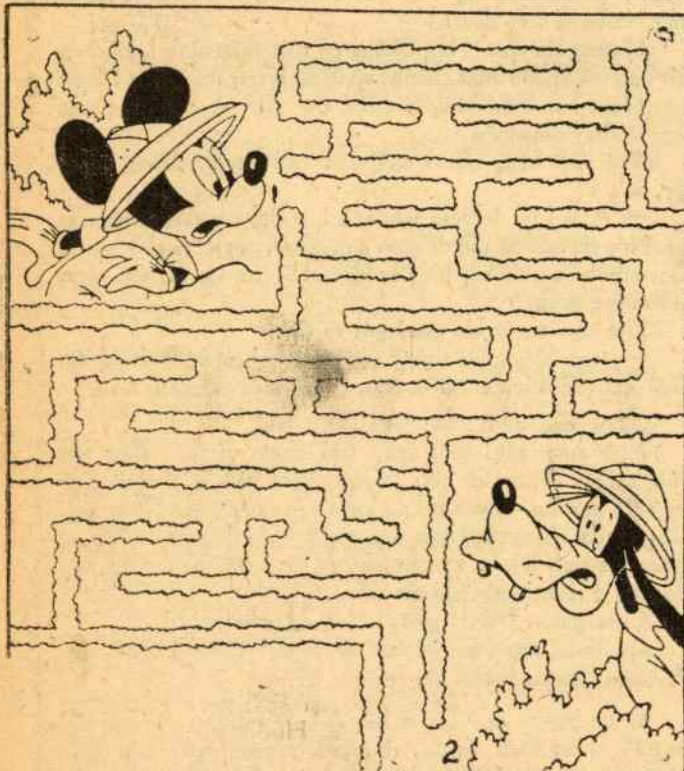
Ngày Xuân đổ bạn

Vào rừng không biết lối ra,
 Đường ngay lối dọc biết là về đâu ?

Bạn làm ơn chỉ hộ chú MIC-KAY (số 1) con đường để chú có thể tìm về được với bác ĐINH-GÔ (số 2).

Chú sẽ mang ơn bác mãi mãi.

(Xem giải đáp nơi trang 20)

Nơi được tin-nhiệm nhứt về mọi phương diện
 nhiếp-ảnh, điện-ảnh và quảng-cáo :

BÌNH-MINH Điện-ảnh

Giám-đốc : LÊ-DÂN

118 Bts, đường Bùi-thị-Xuân — SAIGON

Điện-thoại : 21.924

Nhân dịp đầu Xuân, Anh-viện Bình-Minh kính chúc bạn đọc « PHỤ-NỮ NGÀY MAI » một năm hạnh phúc, và xin thân tặng một món quà trang nhà cho quý vị đến chụp hình ở Anh-viện. (Trong dịp Tết, Anh-viện sẽ mở cửa từ ngày mồng 2 âm-lịch).

MỖI TÌNH BỊ THẨM NHỨT VÀ MỖI TÌNH TỐT ĐẸP NHỨT NĂM 1958

Hoàng Thái-
tử Nhật
Akihito...

Công-chúa Fazilet và...

Ngày Xuân đó bạn

Nhà « đại hình học » đang nghĩ cách làm thế nào chỉ kẻ có 4 đường thẳng mà xếp được tất cả những chiếc « can » này vào trên những đường thẳng ấy.

Nhưng khó một điều là mỗi chiếc « can » chỉ được phép đứng trên một đường kẻ.

Bạn có giỏi về hình học thì làm ơn chỉ giúp bác ta với!

(Xem giải đáp nơi trang 12)

...Vua Fayçal

Bi thẩm nhứt là mối tình của nàng Fazilet và chàng Fayçal

NÀNG là một vị công chúa còn đang tòng học tại Anh. Chàng là vị vua trẻ tuổi của nước Irak. Họ gặp nhau, yêu nhau, đính hôn ới nhau và chỉ còn một vài tháng nữa thì họ thành vợ thành chồng.

Trong khi chờ đợi, ngày nào họ cũng viết thư cho nhau, gọi điện thoại nói chuyện với nhau.

Nhưng, một sớm kia, Fazilet đã hết lòng trông đợi, chuông điện thoại vẫn không reo vang, báo hiệu cho nàng biết Fayçal đang ở đâu giấy bên kia.

Đó là bữa 14 tháng 7 năm 1958.

Sáng sớm hôm ấy, tại Bagdad, thủ đô Irak, quân cách mạng do tướng Kassem cầm đầu đã xông vào hoàng thành hạ sát vua Fayçal và cả hoàng gia, lập nên nền dân chủ!

Được tin thảm khốc này, Fazilet ngồi lặng người đi, tự nhốt ở trong phòng riêng ba ngày liền không ra đến ngoài. Sau đó, cha mẹ nàng đã tới trường xin phép cho nàng được nghỉ học và dẫn nàng tới đảo Corse (Pháp), mong giải sầu được một phần nào cho « nàng công chúa buồn ».

Tốt đẹp nhứt là mối tình của nàng Michiko Shoda và chàng Akihito

Nàng 24 tuổi, là con một gia đình thường dân Nhật, tỉ phú. Chàng 25 tuổi là hoàng thái tử Nhật. Họ gặp nhau trên một sân quần vợt. Ông hoàng so vợt với nàng con gái thường dân và ông hoàng đã bị thua.

Một mối tình đẹp như thơ mộng này nở từ đây. Họ quyết định lấy nhau. Nhưng biết

bao trở lực họ phải tìm cách vượt qua. Vì trong lịch sử nước Nhật, chưa bao giờ người ta thấy một cô gái con nhà thường dân — dù tỉ phú — lấy một hoàng thái tử. Hiến Pháp Nhật cũng không công nhận sự trạng đó. Và lại, lệ định rằng vợ hoàng thái tử phải kém hoàng thái tử ít nhứt là 5 tuổi.

Nhưng rồi tình yêu đã thắng hết cả. Lễ đính hôn của hoàng thái tử và cô gái con nhà thường dân vừa được cử hành.

Và trong năm nay, vào khoảng tháng 4 hoặc 5 dương lịch, thì Akihito sẽ làm lễ kết hôn cùng Michiko Shoda.

...và Cô
Michiko Shoda

Kinoshita & Co., LTD
N° 72 Chome Hatechobori
CHUO-KU, TOKYO
Cable : (Metalsk)

Tel : 55.9341 (10)
55.9351 (10)
55.9361 (10)
TOKYO

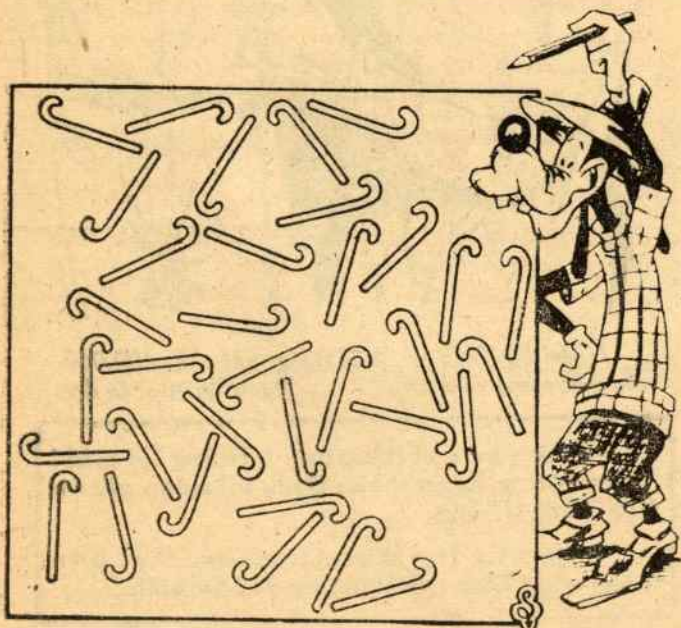
A. HIOKI

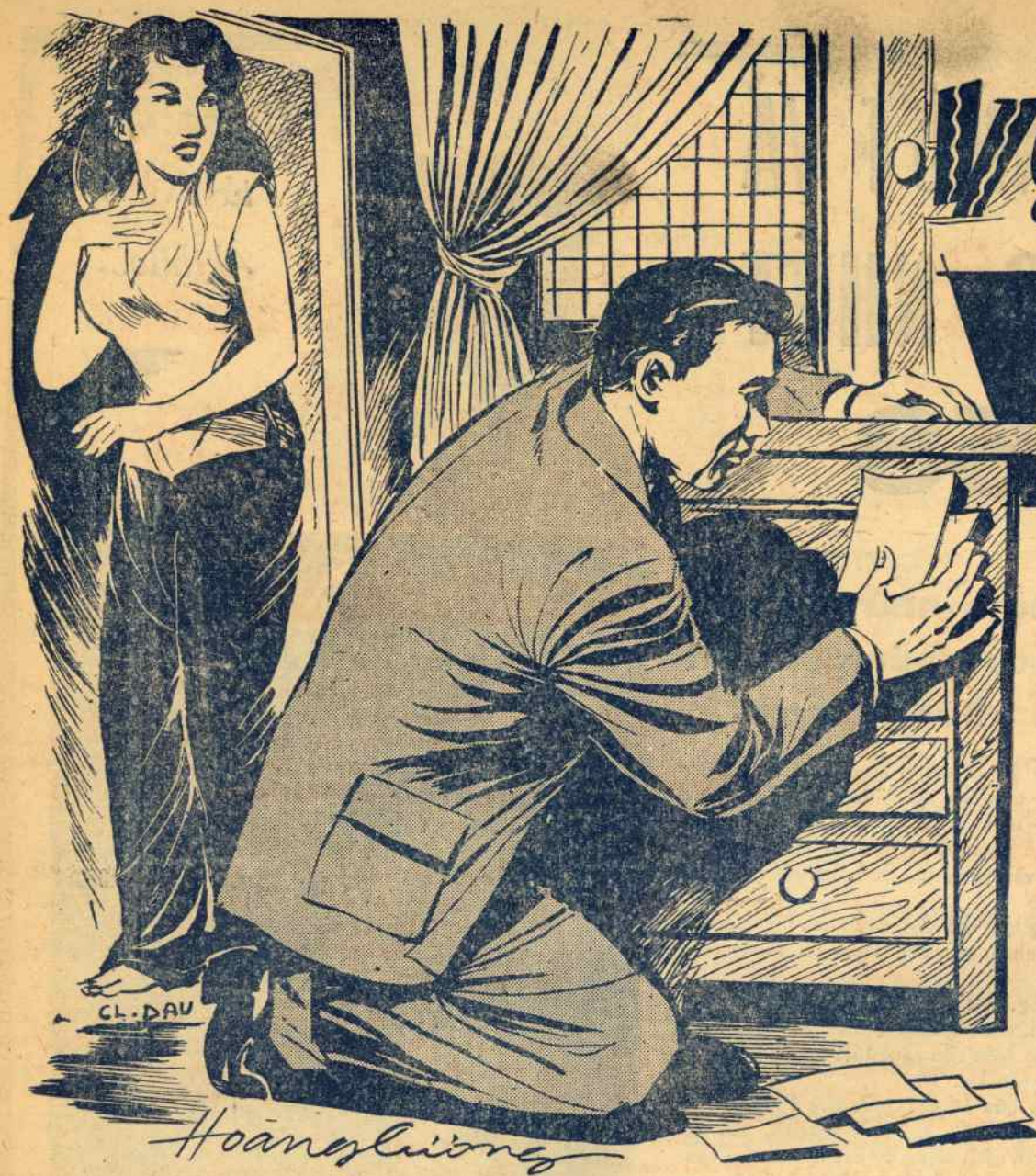
REPRESENTATIVE

SAIGON OFFICE
Room n° 304 (3rd. DI)

BANK OF COMMUNICATION BLDG.

N° 49 Rue Pasteur — Saigon

Vụ án mạng

Đêm 29

Gia Hoàng Kiều Giang

* Nhân dịp Xuân về, trân trọng gửi anh 100.000 câu chúc mừng năm mới.

Người Hiệp sĩ Áo Đen *

Nàng đưa cánh thiệp cho chồng, và nói tiếp:

— Gửi anh một trăm ngàn câu chúc mừng năm mới, Ký tên Người Hiệp Sĩ Áo Đen! Thế là nghĩa lý gì? Ai mà đùa lạ vậy?

Sau khi cha chàng mất đi, bà di ghe của chàng đã nuôi cái hy-vọng một ngày mai sẽ được nhận Đức làm con rể. Chính Đức hồi ấy cũng có lòng yêu thương Hiền, vì nàng dịu dàng, ngoan ngoãn, nhu mì. Nhưng sau đó, thấy rằng nếu muốn thành công được với di, muốn ở đây, mở mặt được trong xã-hội kim-tiền, chàng ăn phải cưới một cô vợ con nhà giàu. Chàng lạnh nhạt hẳn với Hiền, và khi các tờ báo đăng hỷ-tin báo tin hôn-lễ của chàng sắp cử-hành với cô ái-nữ của ông chủ Xưởng Đức Vô xe hơi Việt-Hùng, thì người đầu hồ hơn hết vì cái tin vui ấy chính là Hiền. Nàng già xấu đi trông thấy, mặc dầu vậy, ăng vẫn lặng im, ngậm miệng không kêu ca, oán than lấy nửa tiếng.

Năm năm trước đây, trong một bữa tiệc tất-niên tại nhà Hiền, vì uống rượu quá say, chàng đánh rơi mất chiếc ví dưới gầm bàn. Sáng hôm sau, chiếc ví được hoàn lại chàng, nhưng chàng đã mất một bức thư quan trọng cất ở trong ví. Đó là một tài-lệu quan-trọng có thể là cho ông cha vợ của chàng đuổi cổ chàng ra khỏi sở, và cho chàng đi ăn mày, vì chàng đã tống tiền một người khách hàng để ăn gian của sổ một số tiền rất lớn gần cả triệu bạc. Số tiền ăn cắp được ấy, chàng đã lấy ra mua nhà, tậu xe hơi và ăn tiêu hết, nhưng dấu tích thì vẫn còn trên bức thư nguy hiểm ấy.

Rồi vài ngày hôm sau, Đức nhận được một bức thư gửi đến với những dòng chữ thật là trắng trợn:

— « Tôi hiện giữ tờ giấy có thể kết tội ông. Để đổi lấy sự an-ninh hiện giờ của ông, ông phải gửi cho tôi một số tiền là 20.000\$. Nếu không, tôi sẽ gửi bức thư tới ông chủ Xưởng Chế Tạo Vô Xe Việt Hùng. Lúc đó, ông đừng trách tôi là tàn ác. » Người Hiệp Sĩ Áo Đen! »

Bức thư tống tiền ấy mở đầu bằng 20.000\$ và năm cái Tết sau, đã leo lên tới con số 100.000\$. Mỗi năm cứ đến ngày 30 Tết, Đức lại phải nộp tiền bằng cách để gói tiền dưới nệm chiếc xe hơi của chàng, và để xe trong công-trường trước cửa sổ. Nội trong buổi sáng hôm ấy, có một người bịt mặt vào xe chàng lấy gói bạc ra đi. Chàng không được quyền tìm hiểu xem kẻ ký tên « Người Hiệp Sĩ Áo

(XEM TIẾP TRANG 30)

Nhân dịp Xuân về, trân trọng gửi anh 100.000 câu chúc mừng năm mới. Người Hiệp-sĩ áo đen

— Năm mới, cố gắng mới! Thắng lợi mới!
— Mừng Xuân thanh bình, toàn dân ghi ơn Ngô Tổng-Thống.

— Năm Kỷ-Hợi là năm tranh đấu thực hiện thống-nhất lãnh thổ trong tự-do hòa-bình.

Cứ mỗi năm, vào những ngày gần Tết Nguyên-Đán người ta thường có cái lệ gửi thư, gửi thiệp chúc Tết nhau, ngay cả những người thường ngày vẫn gặp mặt nhau, và ăn ghét nhau đến cay, đến đắng cũng vậy. Đó là một thói quen văn-minh mà người ta mới học được của người ngoại-quốc trong vòng vài chục năm nay. Đức ghét, nhất là những tấm thiệp vô nghĩa lý chỉ có tính cách huyên-hoang, phô trương danh vị và chức tước ấy, nhưng cũng như mọi người, cứ mỗi lần Tết đến, chàng vẫn cứ bắt buộc phải nhận những bức thư chúc Tết do người ta gửi đến cho chàng, và vẫn phải cặm cụi ngồi viết những dòng chữ suôn sẻ, nhạ gửi đi đáp lễ người ta.

Đức làm Giám-đốc hãng chế tạo Vô Xe hơi Việt-Hùng. Thân chủ của chàng rất đông, chàng lại phải giao-thiệp nhiều. Bởi vậy, công việc viết thư chúc Tết đối Đức quả là một việc vất vả mất nhiều thì giờ, nhưng không làm không được. Ông chủ Xưởng chế tạo này lại chính là cha vợ chàng.

Tối 28 Tết, từ sở về nhà, Đức ăn cơm rồi ra nằm dài trên chiếc ghế bành ngoài phòng khách. Chàng mệt mỏi lắm, hút thuốc lá, và để mặc cho vợ chàng mở chiếc cặp da lấy thư chúc Tết, chàng vừa nhận được ở Sở ra để kiểm soát và ghi tên những nhân vật quan-trọng cần phải trả lời.

Bỗng nhiên trong lúc đang mơ màng, Đức chợt nghe thấy tiếng vợ chàng hỏi:

— Này mình, mình có quen ai là « Người Hiệp Sĩ Áo Đen » không?

Đức vội ngồi bật dậy:

— Cái gì vậy...

Chàng thấy vợ chàng cầm một chiếc bưu-thiệp chúc Tết loại rẻ tiền người ta vẫn bán ở ngoài đường. Nàng đọc:

Giải đáp
tranh đố
trang 18

Đây là con
đường chú
MIC - KAY
phải đi để
đến với bác
Đinh-Gô

Đức cảm thấy trán chàng ướt đầm những mồ-hôi, nhưng chàng cố dấu sự sợ hãi không dám để cho vợ thấy. Chàng cầm lấy ánh thiệp, gượng cười:

— Chắc là của một thằng bạn nào của anh nghịch tình gửi đến đây mà. Thôi, vứt đi.

Mặc dầu nói một cách bình-thần, vô tư như thế, nhưng suốt đêm ấy, Đức trằn trọc không thể ngủ được. Một lần nữa, chàng lại phải qua một cái Tết mất hết cả hứng thú vì bức thư chúc Tết — hoặc là thư tống tiền thì đúng hơn — của một kẻ bí mật nào đó đã dám nhận một biệt-hiệu rất xi-nê là « Người Hiệp Sĩ Áo Đen ». Đã từ năm năm nay, mỗi năm cứ đến dịp Tết là Đức lại nhận được một tấm thiệp chúc Tết kỳ dị như vậy. Năm ngoái chàng được tặng « 20.000 câu chúc mừng Năm Mới » và phải nộp 50.000\$ cho lên lưu-manh gửi thư. Bởi vì tên đó chúc chàng bao nhiêu câu, tức là muốn đòi chàng phải nộp cho hắn từng ấy tiền vậy. Và năm nay, hắn đòi 100.000 đồng! Con số 50 ngàn năm ngoái, đã tăng lên gấp đôi rồi.

Nghĩ đến đó, bất giác Đức vùng dậy kêu lên:

— Không thể được! Thế này thì qu... lắm...

Vợ chàng đang ngủ say bên cạnh, nghe tiếng kêu cũng hoảng hốt choàng dậy:

— Cái gì vậy mình?

Đức vội chống chế:

— Không! Không có gì cả! Anh nằm mơ, em yên trí ngủ đi...

Cả buổi sáng ngày 29 Tết hôm sau trong lúc thiên-hạ đang rộn rịp mua sắm Tết, thì Đức thần thờ, ngơ ngẩn như một người mất hồn.

Chàng đang lo lắng vì số tiền 100 ngàn đồng mà kẻ tống tiền vừa đòi chàng hôm qua, và phải nộp cho hắn ngay đêm mai là đêm 30 Tết, nếu không...! Lẽ dĩ nhiên đó cũng là một món tiền khá to, nhất là vào thời buổi này, nhưng đã sao, chàng cũng kiếm ra được, và phải kiếm ra cho bằng được.

Cuộc tống tiền bí ẩn mà Đức là nạn-nhân ấy đã khởi đầu cách đây 5 năm, sau một đêm tiệc tất-niên tại nhà bà di ghe của chàng. Mẹ chàng mất sớm khi chàng 18 tuổi, cha chàng mới tục-huyền với một bà bạn. Bà này cũng góa chồng, và đã có 4 mặt con: ba trai, một gái. Cô con gái lớn tên là Hiền và cũng sắp si tuổi chàng. Thuở ấy nàng là một thiếu-nữ xinh xắn, dễ thương, và nhất là tươi trẻ. Đến bây giờ, Hiền đã là một cô gái già chừng ba mươi tuổi đầu, không có chồng và cần côi, khô khan như một cành cây khô.

Vừa tục-huyền được ít lâu, ông già của Đức cũng qua đời nốt, làm cho bà di ghe của chàng lại góa chồng một lần thứ hai trong đời với 4 đứa con cần phải nuôi y như cũ. Lẽ dĩ nhiên Đức thỉnh thoảng vẫn gửi tiền giúp bà ta nhưng đó cũng chỉ là những số tiền nhỏ. Chàng vẫn lấy làm lạ không hiểu rằng bà di ghe của chàng xoay sở cách nào để có thể nuôi được 4 đứa con đầy đủ như thế!

VÀNG TRĂNG SÁNG CHIỀU NGÀY XƯA

của VŨ BÌNH THƯ

Chuyện
ngắn
đồng quê
tình cảm

Bằng đi một thời gian, Cúc và Bình không còn ra bụi tre gõ mỗi để nhìn nhau và trao đổi những cánh thư tình nữa. Cúc vì sợ ông Cả, còn Bình có lẽ đã buồn rầu và cũng biếng ngồi mong. Cúc đau xót vô ngần, ngày tháng đi qua nàng là một dòng lệ chảy mãi không ròng trong đôi bờ mi thâm.

☆

Chiều mười tám, Cúc ra ngôi mộ của mẹ nàng đây cỏ sạch rồi riêng năm mộ của cô giáo thì một mùng cây cỏ phủ, nàng xót thương cho thân thể người yêu. Chờ ông Cả đi vắng, nàng xách dao và nhang khói ra mộ hi hục đầy mộ cô giáo.

Cúc làm sạch sẽ thì trời đã hoàng hôn, nàng đốt ba cây nhang quì trước mộ khấn thầm... Bỗng Cúc giật mình khi nghe tiếng d ng lạc xạc trên lá tre khô. Nàng toan chạy vào bụi rậm thì một bóng người hiện ra, bắt giắc Cúc kêu lên:

— Anh Bình!

Bình cũng vừa quăng cái dao phay chạy đến... Cúc nắm chặt lấy tay Bình... Nàng khóc mướt. Bình xúc động đến ứa nước mắt, hai người cùng lắng bên nhau... Họ sợ rồi nhau sẽ biến mất! Một lúc lâu Bình đỡ Cúc thăng lên chàng rung động bảo:

— Em... Em Cúc! Nín đi em...

Cúc vẫn khóc.

Nàng nghe Bình dỗ dành:

— Nín!... Nín đi Cúc ạ! Anh bảo đây.

Cúc nín khóc nhưng vẫn tức tử, nàng theo Bình ngồi xuống cỏ. Nàng đưa tay áo lau nước mắt, chợt nghe Bình hỏi:

— Cúc, sao bây, tám tháng nay anh không thấy bóng em?

Cúc lại khóc, nỗi thương tâm như vừa được Bình khơi dậy. Nàng lại nghe Bình, giọng tha thiết:

— Cúc ơi! Nín đi em... Anh bảo...

Cúc chớp chớp đôi mắt còn ngập lệ. Bình sực nhìn năm mộ đã sạch cỏ và con dao nằm bên cạnh, lại thấp ba cây nhang. Bình biết ngay, chàng càng cảm kích vô cùng. Cúc nghe Bình nói giọng run run:

— Cúc ơi! Anh biết lòng Cúc lắm. Kể từ ngày mai anh sẽ làm sao cho xứng đáng với tình em.

Cúc xúc động, giấu mặt vào giai Bình. Bình thương cảm để yên lặng nghe tiếng tim người yêu trời nhịp.

Đôi mái đầu niên thiếu, một mối tình thơ, chung hoàn cảnh khổ. Hai quả tim non cùng rung đập, cùng dâng lên một điệu nhạc lòng...

Mặt trăng lên... Lên cao, ánh sáng ngập tràn khắp khu vườn yên tĩnh. Lá tre lấp lánh một nửa bên trăng. Ng n tre là lướt từng cơn gió động, bờ tre thì thâm êm tựa lời thơ...

Bình và Cúc còn đang sống trong mơ mộng. Bỗng cả hai đều giật mình. Có tiếng đập phá ở trong nhà ông Cả, liền theo những tiếng thét kinh khiếp:

— Thôi chết rồi! Cướp đánh nhà.

Bình nói chưa dứt câu, sực nghe tiếng ông Cả la làng thát thanh, đèn đuốc cháy bập bùng, soi sáng cả bờ tre.

Cúc run lấy bầy, Bình lôi nàng chun qua tre, tất cả chạy về nhà gọi giáo Thiện thì thầy vừa thức giấc. Thầy bảo Bình thật nhanh:

— Đem mồ ta sau vườn đánh lên đi con!

— Còn Ba?

— Ba chạy đi kêu dân làng... mau đi!

Bình vác cái mồ tre cùng Cúc chạy một mạch ra sau vườn. Chàng đánh lên vang động... trong lúc tiếng cướp phá cửa nhà ông Cả rầm rầm và những tiếng thét hỗn loạn.

Bình vừa đánh mồ vừa chạy và bảo Cúc:

— Chạy lẹ đi em.

(XEM TIẾP TRANG 24)

Rồi một hôm sóng gió bất ngờ. Chỉ h là cái hôm Cúc và Bình yêu nhau bị ông cả bắt gặp. Ông cả sang « sừng sộ » với giáo Thiện một trận nên thân, rồi cảm tuyệt không cho Bình sang nhà ở g nữa.

Tự dấy, Cúc và Bình cách trở, hai người chỉ còn biết thăm thương trộm nhớ, hoặc mỗi ngày lên ra đứng trên gò mỗi chỗ bờ tre nhìn nhau qua kẽ lá tre mà ngập tràn nước mắt.

Một hôm Bình nghĩ ra cách, chàng viết thơ cột vào cục đất liệng qua sang nhà Cúc và Cúc cũng làm như chàng, mỗi dây liên lạc giữa hai người vì thế mà ngày thêm đậm đà thiết.

Nhưng dù sao những cánh thơ tình ấy, không làm thỏa mãn niềm thương mến của Cúc được. Có những hôm vắng Bình, nàng thần thờ ra gò mỗi bờ tre than nhỏ:

— Bờ tre ơi! Sao mi không ngà vài cây chừa một quãng trống để ta và Bình gặp nhau cho đỡ nhớ thương?!

Bỗng, Cúc giật mình vì ông Cả đã đứng sừng sững tự bao giờ. Thấy đáng đi u Cúc lúng túng, ông Cả rở mọi việc, ông la hét hành hạ Cúc và cảm tuyệt nàng không được ra gò mỗi ữa.

Thế là hết, Cúc còn mong gì được gặp Bình nữa, nàng ngậm ngùi thầm trách định mệnh sao quá cay nghiệt bắt nàng phải âm khổ đau.

Bình và Cúc còn đang sống trong mơ mộng. Bỗng cả hai đều giật mình. Có tiếng đập phá ở trong nhà ông Cả, liền theo những tiếng thét kinh khiếp:

Vàng trăng lu lại sáng! Tình dù cách trở, nhưng đêm trăng này ý Xuân mang về cho tình lại nở hoa...

CÚC đưa mắt trông sang bụi trúc sau nhà Bình, mà lòng nàng dâng lên một nỗi buồn tê tái. Nàng tưởng nhớ lại một mùa xuân nào đã lùi về quá khứ xa xôi...

☆

Mùa xuân năm ấy, Cúc và Bình là đôi bạn trẻ thân nhau vì hai đứa cùng học chung một lớp. Nhà Cúc cách nhà Bình chỉ một cái mương và bờ tre. Cha nàng làm Hương Cả thường qua lại chơi bên nhà Bình. Thầy giáo Thiện — cha Bình — thương mến Cúc như cháu ruột.

Hằng ngày mãn giờ học Cúc chạy sang thăm Bình, gặp Bình cũng đến thăm Cúc, hai đứa đụng đầu cất tiếng cười vang trong gió mới.

Đến mỗi chúa nhật, Cúc rủ Bình ra sau hè, chặt nhánh tre, lá chuối để che chòi, móc đất sét nắn nồi, cà ràng, lấy gạo vo, quơ chà tre khô đốt lửa nấu cơm; hay nhay tùm xuống rạch « trâm nghịch hằng giờ.

Những đêm trăng hai đứa ra bờ tre nhặt năm sáng, bắt đom đóm, nô đùa với ánh trăng ngà...

Đến chừng cô giáo chết, bà cả cũng chết theo, hai ngôi mộ chôn trong lũy tre bên nhà ông Cả.

Học hết lớp nhứt Cúc và Bình đồng nghĩ, Cúc lo việc nhà cửa, Bình thì trồng trọt, cam trong vườn giúp đỡ thầy giáo Thiện khi nhọc mệt.

Vài năm sau Bình phát giò cao lớn, nói tiếng « ề ề » với cái tuổi dậy thì, Cúc thì hay nhăm t áo, ứng hồng đôi má đào.

Hãy trả cho tôi một mùa Xuân

Phong Bút của Dương Hà

EM ƠI, hãy về chốn xưa nhất họ tôi những cánh mai vàng rực rỡ của buổi Xuân sang...

Những cánh mai vàng giờ đây đã xa hẳn hồn tôi. Có chăng chỉ còn lại những hình ảnh mơ hồ xa xôi và một nỗi u hoài, luyến tiếc của kẻ xa quê hương, xa những hình bóng cũ, xa những gì yêu mến nhất đời người.

Ôi, những kẻ ly hương! Có thấy chăng nỗi quạnh hiu của lòng mình những khi mai vàng nở?

Ly Hương! Hai tiếng ngân ngui đọc lên nghe buồn như một bài thơ sâu vụn cổ!

Trong mùa Xuân này, có bao kẻ lìa quê hương, xa mái nhà ấm cúng để lê gót trên đường đời đầy mưa gió, để đắm nát lòng mình trong những chiều tàn lạnh lẽo?

Mỗi bước chân xa xứ đâm lên đường dài là mỗi một vết thương đau vấy vò, nghiền nát quả tim tôi. Trên đường xa vụn dăm ấy, những bước chân gang hồ uể oải đi, đi không một định hướng, không một tin tưởng ở tương lai. Và họ sẽ đi mãi cho đến một chiều n- ra gió nào, chân đã mỏi, hương còn xa... Thế là hết một kiếp người ly hương.

Giữa lúc bánh xe đời quay ồn ào, quay hối hả và giữa lúc cuộc sống cạnh tranh đang cường nhiệt độ của thế nhân, nhiều khi những bước chân cô độc kia dừng lại bên vệ đường, trông tới tương lai, nhớ về dĩ vãng và nhìn lại hiện tại, họ thấy mình bơ vơ lạc loài, rồi họ chưa xót thở dài ngậm ngùi câu "Mạnh được yếu thua". Họ cũng muốn lừng hân lại trên ngã ba đường tìm một mảnh đất an hân, tìm một gốc cây vung bôn. Nhưng cuộc đời hắt hủi họ, xô rơi họ lại trên đường dài và... xe đời vẫn lăn không bao giờ ngừng bánh.

Vào những sáng mùa Xuân có mai vàng nở, khi nhìn về cố quận, trong giây lát tình quê hương nổi dậy lên ở lòng họ và lời quê hương đã nhấn nhủ vào tai họ:

"Người ơi, quê hương đang tha thiết mong chờ những đứa con thân yêu trở về đất mẹ. Mái tóc người còn xanh lắm, cánh tay người còn chắc lắm, hãy dừng bước hải hồ đi, người ơi!"

Những lời nhấn nhủ của quê hương vang lên ở tâm hồn họ vào những buổi hoàng hôn âm đạm và những giờ khắc buồn nhất đời họ cũng an ủi lòng họ đôi chút. Nhưng khi tỉnh dậy giấc ngủ quê hương, nhìn lại thực tại đang đầy đau khổ, đầy tuyệt vọng, những bước chân gang hồ lại uể oải nên từng bước nhọc nhằn, từng bước chán nản trên đường thiên lý mặc cho định mệnh lôi kéo đến một nơi trong sáng hay một nơi u ám nào của đời người.

Em ơi, hãy về chốn xưa nhất họ tôi những cánh mai vàng rực rỡ của buổi Xuân sang để trong mùa thanh bình này tôi sẽ đi lang thang trong bụi kính thành tìm những cội lòng đau khổ vì thời cuộc, đặt vào tay họ một chút hồn quê, một chút hình ảnh thân mến cũ, để làm sáng mắt họ trong màn trời đen tối, để an ủi họ trong những ngày dài cô độc và để gọi lại lòng tôi một hình ảnh yêu thương của quê hương mà đã bao năm rồi tôi xa cách không buồn quay gót về thăm lại chốn xưa!

Em ơi, hãy trả lại cho tôi một mùa Xuân...

Xuân xa quê nhà,
DUYNG-HÀ

NHÌN QUA CHÂN TRỜI...

(Tiếp theo trang 7)

☆ NGÔI SAO CỦA GINA LOLLOBRIGIDA cũng qua một năm lu-mờ trên màn bạc Sài-gòn. Vào khoảng cuối năm, Gina xuất hiện trong phim Anh Gù Nhà Thờ Đức Bà, nhưng cuốn phim cũng chẳng ra gì. Người ta thấy một Gina đen đủi, mặt bần hơn bao giờ hết, và nhảy múa thì lộn xộn, nặng nề như người không hề biết nhảy múa là gì cả. Trong lúc đó, Nữ địch thủ của Nàng là Sophia Loren đã tỏ ra nổi đình đám hơn với 3 phim Cô Gái Bên Sông, Tượng Vàng Đáy Biển và Nhiệt Tình với Lòng Tự Phụ (La Fille du Fleuve, Ombres sous la Mer, và L'orgueil et Passion).

☆ CÔ ĐÀO DEBORAH KERR đã làm cho các thiếu nữ Việt-Nam rộ lệ khá nhiều trong năm 1958 với 3 phim: Un Magnifique Salaud, Elle et Lui và Dieu seul le sait. Tài-nghệ của Deborah Kerr nổi sắc nhất là trong phim Un Magnifique Salaud. Cốt truyện phim tuy hơi cao một chút, nhưng rất được khán giả trí thức và những người sành thưởng thức hoan-nghinh. Với nam nữ khán-giả Việt-Nam, Deborah Kerr đáng được kể là cô đào đang được mến chuộng nhất vậy.

☆ MARLON BRANDO CHỈ GÓP MẶT với đời có mỗi một phim suốt trong 12 tháng vừa qua. Đó là phim Sayonara, một tuyệt-phẩm với đủ những điều kiện để được hoan-nghinh: màu sắc đẹp, cảnh đẹp, đào kép đẹp, diễn rồi, chuyện tình mê ly, hấp dẫn v.v.. Chỉ cần có mỗi một phim Sayonara, Marlon Brando đã giữ vững được địa vị của chàng trong bảng tổng sắp hạ g các tài-tử màn bạc của khán giả điện ảnh Việt-Nam. Trong bảng Tổng sắp ấy, Marlon Brando vẫn giữ những ngôi thứ nhì, thứ nhất nghĩa là không thua ai cả.

Elois Presley đi phục-vụ quán đĩnh nổi cấp bậc binh nhì

☆ ĐIỆN ẢNH VIỆT NAM trong năm 1958 hoạt động một cách âm-thầm nhưng vững vàng hơn trước. Cái phong-trào điện-ảnh rầm rộ của năm 1957 đã không còn nữa. Người ta thì nhau ra lập hãng phim, để múa may, hò hét một vài màn... rồi thì nhau phá sản.

Sau gần hai năm trời chờ đợi và ngừng nghỉ, Tân Việt Điện-Ảnh mới cho trình-diễn Hồi Chuông Thiên-Mai vào những ngày gần Tết Nguyên-Tân. An-Pha Phim trình-diễn vào dịp... tài tử Anh-Tử vừa mới chết phim Duyên Bích Câu (Anh Tử, Kim Cương, Túy Phượng). Phim này tuy không được báo chí khen tặng nhưng được khách binh dân Việt-Nam. Vào dịp Lễ Giáng sinh 1958, Mỹ Văn tung ra phim Áo Dòng Đầm Máu (Thắm Thúy Hằng — Vân Hùng). Truyện phim Áo Dòng Đầm Máu hồng ở chỗ thiên-lệch quá. Đáng lẽ phải trình-bày vấn đề m. t cách vô-tư: Tại sao và vì những lý-do gì thời ấy lại xảy ra tấn thảm kịch bài đạo của Triều đình nhà Nguyễn? Nhưng phim chỉ đưa ra những cảnh dã man không có lợi cho ai cả.

Vào dịp Tết Nguyên Đán, để đón mừng Xuân Kỷ Hợi, tức là Con Lợn, nhiều phim Việt Nam được ra chào đời: Rừng Buộc (An-Pha), Trâu Cau (Mỹ Văn), Bạch Viên Tôn Các (Việt Thanh), Giông Tố (Tây Giang). Và sau một năm trời chật vật, than phiền vì đạo diễn, vì phim tồi, phim Vụ Án Tình được quay lại tại Phan-Thiết, Quê hương của Nước Mắm, để đem về Saigon trình bày trong dịp Tết.

☆ NĂM 1958 VỪA QUA người ta không thấy lọt một phim khiêu-dâm nào vào Việt Nam. Ngoài trừ cuốn phim lả thế Adam et Eve, và một vài phim vô-hại khác của Brigitte Bardot. Những phim sau này đã bị cấm: Bonjour Tristesse (David Niven, Jean Seberg, Deborah Kerr), Désir sous les Ormes (Saphen Loren, Anthony Perkins). Những phim khiêu dâm nấp dưới tấm vỏ ngoài y học, sinh lý học, v. v... cũng không thấy xuất hiện thêm nữa.

THƯƠNG HOÀI-NGUYỄN

ANH-NGŨ TRẦN-VIỆT-ANH

26 Lê-Lợi — Lối vào 130 Pasteur — Saigon

Một tổ chức đứng đắn vào bậc nhất đã gây được nhiều tín nhiệm trong năm qua, do ông TRẦN-VIỆT-ANH Giám-đốc và sáng lập với sự cộng tác của một ban Giáo-sư chọn lọc kinh-nghiệm ANH — MỸ — VIỆT.

Danh sách các giáo-sư :

MAI-VĂN-LÊ : Tiến-sĩ, giáo-sư Đại-học Saigon
PHẠM-CỬU : Cử-nhân Anh-văn.
ĐỖ-TRUNG-NGUYỄN : Tốt nghiệp thương mại học đường Ba-Lê.
VÕ-BÁ-HOÀNG : Giám-đốc Thông-dịch Sự-vụ.
Mr. MALIM : Tiến-sĩ Anh-văn.
Mr. TOWEN : Giáo-sư Hội Việt-Mỹ.
Mrs. BREAKFIELD : Giáo-sư Hội Việt-Mỹ.
Mrs. SYLVIA : Giáo-sư Hội Việt-Mỹ.

Có đủ các lớp sáng chiều tối

- 1) 6e BLEU, 5e BEIGE, ĐÀM THOẠI.
- 2) THỰC HÀNH CẤP TỐC (dành cho người mới học, bảo đảm trong 4 tháng nói và viết được Anh-ngữ).
- 3) THÔNG DỊCH VIÊN SƠ CẤP và TRUNG CẤP (dành cho người đã học hết 6e BLEU và 5e BEIGE gồm các môn đàm thoại, văn phạm, giảng văn, dịch sách báo, đơn tín)
- 4) LUYỆN THI TRUNG HỌC ĐỆ NHẤT CẤP và NHỊ CẤP.
- 5) LUYỆN THI LOWER CETIFICATE OF CAMBRIDGE

(do ĐẠI-HOC-ĐƯỜNG LUÂN-ĐÓN cấp bằng).

CHÚ Ý : Nhận ít học viên, học phí nhẹ, văn phạm và bài giảng kỹ, săn sóc từng người.

Các lớp đều khai giảng vào ngày 16-2-59

— Nhận dịch Anh Pháp Việt, sách báo, đơn tín

ĐỀ GIẢI TRÍ TRONG DỊP ĐẦU NĂM MÃY LỐI CỜ BÌNH-DÂN

Cờ là một lối giải trí thanh cao tao nhã, và mỗi ván cờ là một cuộc đấu trí gay go, chớ nên tại khấp các nước mô. cờ ở đâu cũng thịnh hành.

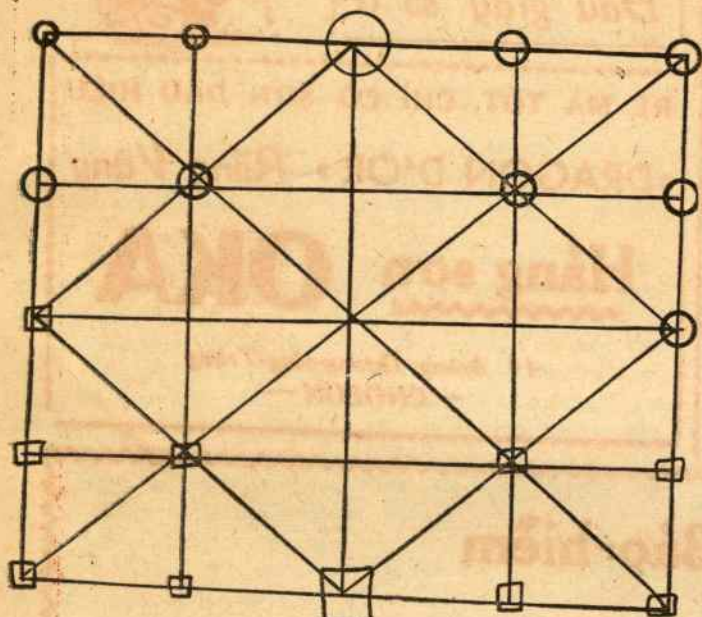
Xưa nay các môn cờ bạc, người chơi đều tính đến chuyện ăn thua, không có tiền, cờ bạc không bao giờ thành, duy chỉ có chơi cờ là các đầu viên không cần phải đặt tiền cũng đều ham mê thích thú.

Ở Việt-Nam ta có môn cờ Tướng rất được ham chuộng. Kề sang người hèn phần nhiều đều biết qua. Tuy vậy, chơi cờ Tướng cần phải có bàn cờ, có quân cờ, nên trong nhiều trường hợp, các anh em bình dân không thuận tiện chơi được lối cờ này. Họ đã có những lối cờ bình dân để cùng nhau đấu trí trong khi rỗi rảnh.

Nay nhân dịp xuân, tôi xin hiến các bạn mấy lối cờ bình dân để các bạn cùng mua vui trong ngày Tết.

1.) Cờ chiếu tướng

Cờ chia làm hai phía, mỗi phía có một tướng và mười quân, bày trên một bàn cờ theo hình 1.

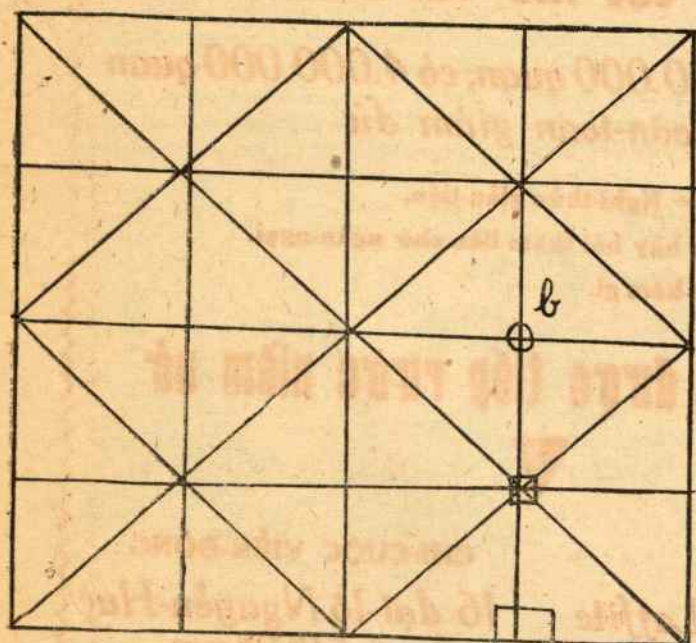

HÌNH 1: Cờ chiếu tướng

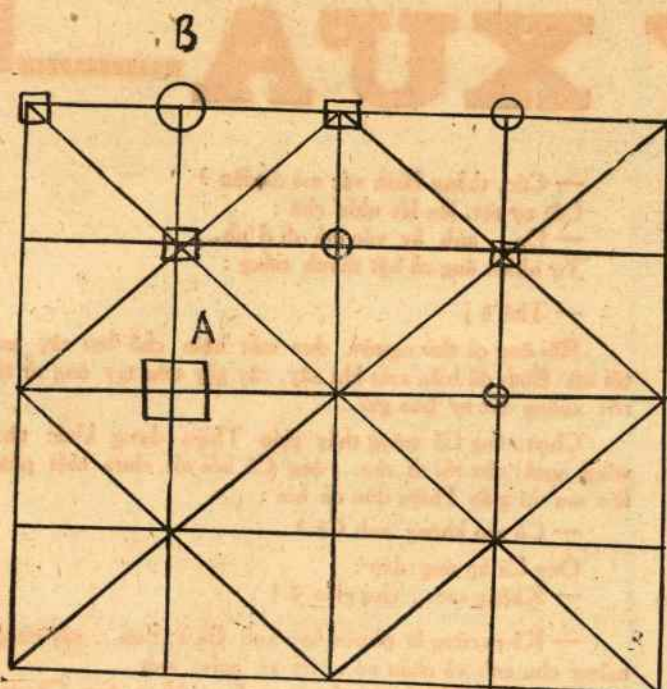
Quân cờ: Quân cờ có thể cắt bằng giấy, bẻ bằng que, hay dùng bất cứ thứ gì cũng được, như mảnh sành, hòn sỏi, miễn là làm sao phân biệt được quân 2 bên khác nhau, và quân Tướng của mỗi bên khác với các quân khác.

Lối chơi: Cờ đi nước một, theo các đường gạch, muốn đi ngang, đi dọc, đi chéo góc, đi tiến hay đi lui đều được cả. Mỗi lần chỉ được một quân hoặc tướng, đi từ chỗ các đường gạch gặp nhau này tới một chỗ các đường gạch gặp nhau khác ở gần nhất. Mỗi chỗ các đường gạch gặp nhau là một nước.

Ăn quân: Bên nọ có thể ăn quân của bên kia. Muốn ăn quân của địch phải dùng Tướng, và muốn ăn quân phải có trước mặt mình một quân của mình (hình 2). Bên nào bị ăn hết quân thì thua.

HÌNH 2: Tướng A có thể ăn được quân B

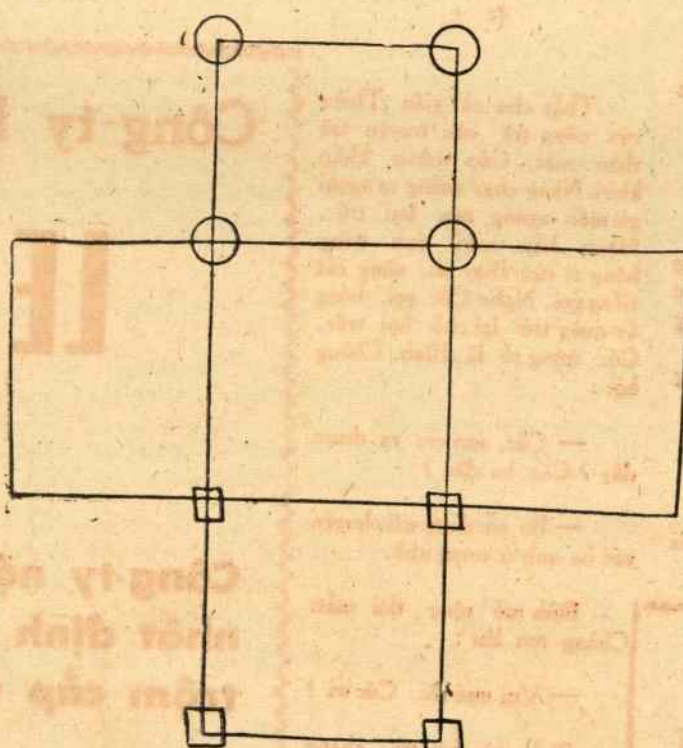

HÌNH 3: Tướng A chiếu tướng B và thắng cuộc vì tướng B hết lối đi

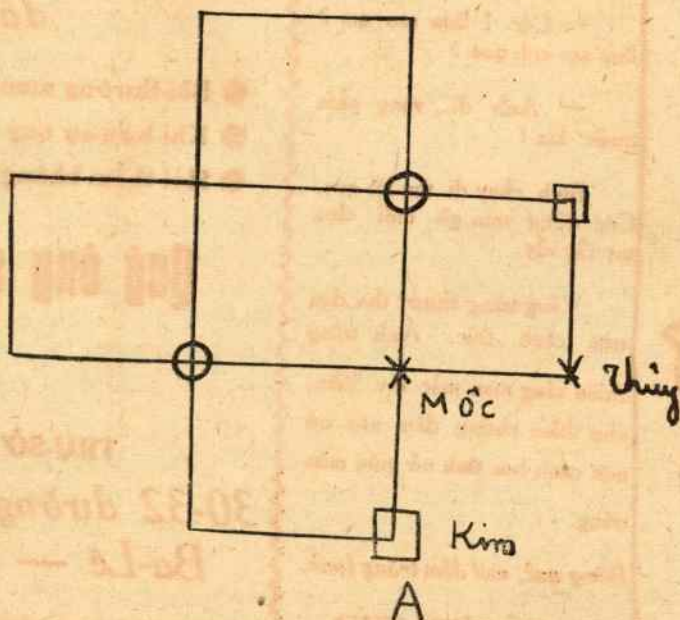
Chiếu tướng: Ngoài lối ăn quân, bên nọ có thể chiếu tướng bên kia. Do đó tên cờ này là cờ chiếu tướng. Tướng nọ muốn chiếu Tướng kia phải có trước mặt một quân của bên mình (Hình 3). Tướng bị chiếu không còn lối thoát thì thua.

2.) Cờ ngũ hành

Cờ cũng chia làm hai phía, mỗi phía 4 quân, bày trên bàn cờ theo hình 4.

HÌNH 4: Cờ ngũ hành

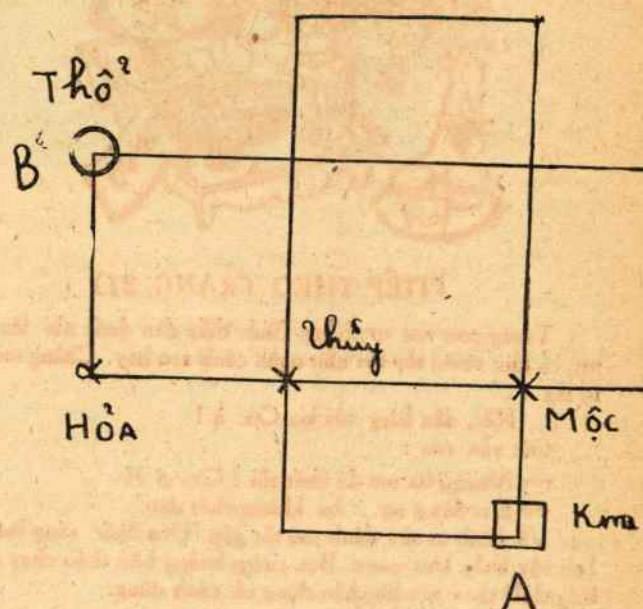

HÌNH 5: Quân A đi được ba bước từ Kim đến Thủy

Quân cờ: Cũng như quân cờ chiếu tướng, muốn dùng bằng gì cũng được.

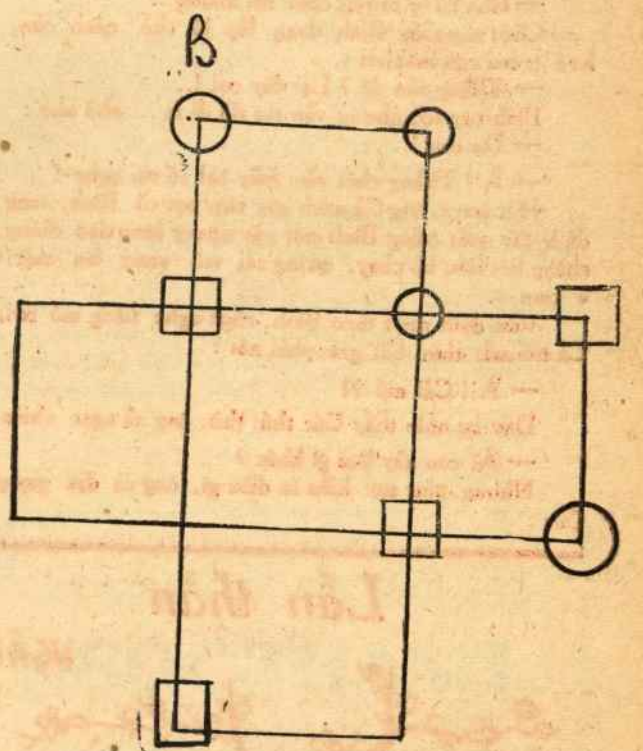
Lối chơi: Cờ có thể đi từ một đến năm bước tính theo ngũ hành là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Quân đi phải ngừng khi nào đến một bước đã có quân khác rồi, dù đó là quân của mình hay của bên địch.

Ăn quân: Hai bên có thể ăn quân lẫn của nhau. Bên nào bị ăn hết quân là bên ấy thua. Muốn ăn quân bên nọ phải đi từ Kim đến Thổ và quân bên kia phải ở đúng bước Thổ mới ăn được (Hình 6).

HÌNH 6: Quân A ăn được quân B

Nước dồn: Bên nọ có thể dồn quân để vây bên kia không có lối đi. Bên nào mắc vào nước dồn thì thua (Hình 7).

HÌNH 7: Quân tròn bên B bị dồn hết nước đi phải thua

3.) Cờ chân chó

Cờ chơi hai phía, mỗi phía hai quân bày trên bàn cờ theo hình vẽ 8.

Quân cờ: Cũng giống quân cờ chiếu tướng và ngũ hành.

Lối đi: Có thể đi ngang đi dọc, hoặc theo đường góc. Mỗi nước đi một bước. Không được đi qua sông.

Ăn quân: Không có lối ăn quân.

Nước dồn: Hai bên phải tìm cách dồn nhau vào lối bị hết nước đi. Bên nào hết nước đi thì thua (Hình 9).

(Xem hình 8 và hình 9 bên trang 29)

Những lối cờ bình dân kể ra còn nhiều, nhưng tựu trung lối chơi nào cũng dân dị và lý thú như mấy lối cờ trên. Anh em bình dân muốn chơi lúc nào, ở đâu cũng được. Hai bác nông phu nghỉ trưa, hai công nhân đợi giờ vào sở, hai em bé chăn trâu chờ trâu ăn đều có thể vẽ một bàn cờ xuống đất, nhặt sỏi, que làm quân cờ để cùng nhau giải trí. Thật là thú vị.

TOÀN ANH

VÀNG TRẮNG SÁNG CHIỀU NGÀY XƯA

(TIẾP THEO TRANG 21)

Trong cơn run sợ, bỗng Bình thấy đèn đuốc nổi lên đỏ rực cả khu vườn tấp tễnh như ngàn cánh sao bay. Chẳng mừng rú lên :

— Rồi, dân làng tới kia Cúc à !

Cúc vẫn run :

— Nhưng ba em đã chết rồi ! Còn gì ?!

— Em đừng sợ... ba không chết đâu.

Và Bình ra sức đánh mõ rất gấp. Đèn đuốc sáng lòa đã bao vây khắp khu vườn. Bọn cướp hoảng hồn tháo chạy dân làng đuổi theo reo hò chấn động cả cánh đồng.

Vui mừng, Bình cặp tay Cúc chạy vào nhà... Vừa bước vô cửa, Cúc thấy ông Cả đang đứng xui râu thờ, nằng vùng chạy đến ôm cha, khóc mướt :

— Con tưởng bọn cướp giết cha...

Ông Cả phều phào :

— Cha cũng tưởng chết rồi nhưng...

Chợt ông thấy Bình đang lấp ló chỗ cánh cửa, ông hướng hai con mắt hỏi :

— Thằng nào đó ? Lại đây coi !..

Bình tuy sợ, nhưng vẫn riu riu đi lại... nhỏ nhẹ :

— Dạ con !..

— À ! Thằng chết vằm mảy tới rồi nghe !

Hết xong, ông Cả xách gậy tóm huyệt cổ Bình, song ông đã lẹ tay quất trúng Bình một gậy ngang lưng đau điếng, làm chàng hết hồn bỏ chạy, quảng cái mõ vang lên một tiếng « cum ».

Vừa định rượt theo Bình, chợt nghe tiếng mõ rơi, ông Cả trở mắt nhìn, bất giác phải nói :

— À ! Cái mõ ?!

Day lại nhìn thấy Cúc thút thít, ông cả ngạc nhiên :

— À, con này làm gì khóc ?

Nhưng, như sự hiểu ra điều gì, ông cả dịu giọng hỏi Cúc :

Lăn thân

— Lạ thật, cứ mỗi lần hết năm là y như đến Tết...
— Mà hết Tết đến là lại hết 1 năm...

— Cúc, thằng Bình vác mỏ đi đâu ?

Cúc sợ sệt, len lét nhìn cha :

— Dạ... anh ấy vác mỏ đi đ'nh...

Tự nhiên ông cả bật thành tiếng :

— Thế à ?

Rồi ông cả thờ người, đưa mắt nhìn chỗ bụi cây om tối mà Bình đã biến mất khi này, cây gậy trên tay ông tử tử rớt xuống đất tự bao giờ...

Chợt, ông Cả trông thấy giáo Thiện đứng khúc tầm vòng ngoài cửa rồi đi vào... ông Cả bối rối, chưa biết phải làm sao thì giáo Thiện dón đã hỏi :

— Có sao không anh Cả ?

Ông Cả ấp úng đáp :

— Không sao... chú giáo à !

— Kể ra cũng là phước lớn anh Cả à, thôi... vậy cùng mừng cho anh và cháu nó... tôi về nghe anh...

Thầy giáo Thiện vừa sắp lưng đi ra, bỗng ông Cả gọi giật :

— Kia, chú giáo, sao lại về... ở lại chơi mà...

Giáo Thiện dừng lại, ông Cả niềm nở :

— Ngồi... ngồi đi chú giáo, mình uống trà nói chuyện chơi mà.

Day mặt xuống nhà dưới, ông Cả bảo :

— Tré đâu ? pha trà cho lẹ đi nhen !

Ngồi xuống chiếc ghế day, ngay giáo Thiện, ông Cả vui vẻ :

— Chú giáo phải thức với tôi sáng đêm nay...

☆

Thấy cha và giáo Thiện vừa uống trà vừa truyện trò thân mật, Cúc mừng khắp khởi. Nàng chạy thẳng ra ngoài gõ mõ, ngóng qua bụi trúc, Nàng thấy dưới ánh trăng bóng ai vừa chạy đi, nàng cất tiếng gọi. Nghe Cúc gọi, bóng ấy quay trở lại chỗ bụi trúc. Cúc trông rõ là Bình. Chẳng hỏi :

— Cúc, sao em ra được đây ? Còn ba đâu ?

— Ba em đang nói chuyện với ba anh ở trong nhà.

Bình mở rộng đôi mắt. Chẳng reo lên :

— Vui quá rồi, Cúc ơi !

Bình nhìn bờ tre, chẳng rít rít :

— Cúc ! làm sao em ? làm sao anh qua ?

— Anh đi vòng phía trước kia !

Bình chạy đi tìm lối qua. Cúc đứng trên gò mõ đưa tay vẫy vẫy.

Vàng trắng thướt tha đậu trên cành trúc. Ánh trăng chiếu sáng man mác dịu hiền, như thăm chừng đêm nay có một cánh hoa tình nở giữa mùa trăng.

Đồng quê, một đêm trăng lạnh,

VÚ-BÌNH-THƯ

— Tôi buồn bán thất bại đến nỗi tết đến nơi rồi mà tôi chỉ còn lại 2 bàn tay trắng.

GIẢI ĐÁP TRANH ĐỐ
NƠI TRANG 30
Đầu giấy số 6

RẺ MÀ TỐT, CHỈ CÓ SƠN DAU HIỆU

« DRAGON D'OR » Rồng Vàng

Hàng sơn **OKA**

44 đường Dương-công-Trung
— CHOLON —

Công-ty Bảo-hiêm

LE SECOURS

Công-ty nặc-danh bảo-hiêm với lệ-phí nhất định chống hỏa-hoạn, các vụ nổ, trộm cắp và các thứ tai biến khác...

Vốn-hội : 531.790.000 quan, có 4.000.000 quan đã hoàn-toan giảm đủ

- Bồi-thường mau lẹ — Nghi-thức giản-tiện.
- Khi hữu-sự quý ông hãy hỏi thăm liên chớ ngần-ngại.
- Hỏi thăm không tốn-kém gì.

Quý ông sẽ được tiếp rước niềm nở

TRỤ-SỞ :

30-32 đường Laffite
Ba-Lê — Hộ 9

CHI-CUỘC VIÊN-ĐÔNG :

16 đại-lộ Nguyễn-Huệ
— SAIGON —
Tél : 20.461

XUÂN VỀ TRONG MẮT EM

(TIẾP THEO TRANG 13)

Nhập từng ngụm nước nhỏ, Huân lơ đãng nhìn ra ngoài trời, lòng chàng nao nao rung động với một niềm say vui ngây ngất. Trong buổi chiều êm ả, bỗng có tiếng hát một cô gái ngân lên thanh và ấm. Huân đứng dậy chào mọi người, chàng ghé sát miệng vào bên tai Loan nói nhỏ:

— Anh về nhé, tối quay em có rảnh sang đánh tắm cùng với anh.

Bước nhanh ra cửa, Huân đứng tựa lưng vào gốc dứa, mắt mơ màng nhìn mặt đường nhựa bóng oáng như giếng sáng, nhắc cho Huân nhớ đến những kỷ niệm đau lòng.

Hai năm về trước, Huân trở về vùng quê heo lánh bằng một chuyến tàu đêm, chàng muốn gặp Loan trong những giờ êm ả nhất của ngày tất niên vui vẻ.

Qua khỏi xóm dứa, Huân đứng lặng yên nhìn bờ giếng nằm im lìm trong bóng tối. Ánh đèn từ trong nhà chàng yếu ớt hắt qua khe cửa, không đủ soi sáng lối đi. Huân cất tiếng gọi lớn:

— Má ơi!

Có tiếng mở cửa lục đục, Huân bước nhanh vào trong nhà. Trên chiếc phản kê giữa phòng khách mấy đứa em chàng đương mải mê chơi rút bắt. Huân vuốt nhẹ lên tóc Hiền và ân yếm hỏi:

— Chị Loan đâu sao không sang chơi.

Ấp quân bài vào ngực áo, Hiền giương đôi mắt tròn xoe nhìn Huân kinh ngạc.

— Anh chưa biết ư, chị Loan phải ở nhà hầu bố mẹ chồng chứ.

Đầu óc Huân choáng váng trước một tin quá bất ngờ, Loan đã lấy chồng, Loan yêu quý của chàng đang tâm quên mối tình đầu thơ mộng. Bà mẹ Huân tắc lưỡi tỏ vẻ thương xót:

— Tội nghiệp con bé... thằng chồng nó chết giữa ngày đón dâu, mấy đứa tài xế nhậu say lái ô tô... lao xe xuống ruộng, thảm quá.

Giọng bà cụ nghẹn đi. Huân thất thểu đi xuống nhà dưới tìm nước rửa mặt, chàng thần thờ nhìn con đường nhựa loang loáng ánh đèn pha xe hơi. Huân buồn rầu nghĩ đến những chuyến đi, không biết giờ đây Loan trôi giạt ở chân trời nào.

Đêm giao thừa năm ngoái, Huân tiễn Loan về nhà, khi đi qua bờ giếng, Loan sợ hãi kêu lên:

— Anh, ngoài kia có ma.

Hơi thở ấm của Loan mơn mác lướt trên da mặt Huân, tay chàng ôm chặt lấy vai Huân. Giấc đêm mất lạnh thoi tung mái tóc đen mượt của nàng tỏa một hương thơm thoảng thoảng lan rộng giữa đêm khuya vắng. Huân cúi xuống an ủi Loan:

— Không phải ma đâu, ánh đèn đấy.

Giọng Loan rung lên, tiếng nàng đòi đoạn thẳng thốt như trong một giấc mơ:

— Anh, em sợ lắm, anh Huân, em yêu anh, anh, em yêu anh từ lâu rồi.

Thời gian phủ phàng trôi đi, lời cuốn theo cả những hình bóng êm đẹp. Loan đã lấy chồng, giờ đây đối với chàng Loan chỉ là một góa phụ. Nhưng đầu sao, Huân cũng cần phải tìm Loan, chàng nhớ rất rõ rệt lời nói của Loan trong đêm hôm ấy.

— Những chuyện đi đêm đêm quá anh nhỉ. Bây giờ chúng ta đưa nhau về một miền tươi đẹp, em nhất định khởi hành vào ban đêm.

Giờ này Loan ở đâu, nàng còn nghĩ đến những cảnh thơ mộng đó nữa không. Huân âm thầm tự nhủ.

Giữa những phút tâm hồn Loan đau đớn, hình ảnh chàng trong tim Loan không biết có bị rung động?

Đêm hôm ấy, Huân trần trọc không ngủ được, chàng miên man nghĩ đến cuộc sống cô độc của đời Loan. Chắc hẳn giờ đây Loan đương thẫn thờ giữa phút giao mùa.

— Anh nghĩ gì đấy?

Huân giật mình quay lại. Loan đương đứng mải mê những bông thực được tím, mắt nàng nhìn Huân buồn rười rượi. Huân thần thờ nói với Loan:

— Anh vừa cảm thấy rằng đời chúng mình thật vô lý. Em lấy chồng để mang vào thân ba năm đau khổ đợi chờ... Loan, anh vẫn còn yêu em, nếu Loan bằng lòng, chúng ta sẽ lấy nhau.

Yếu đuối gục mặt xuống hai lòng bàn tay. Loan khóc sướt mướt, nàng thần thức nói qua những tiếng nấc nghẹn ngào:

— Anh, đầu sao em cũng đã có một đời chồng... em cảm ơn anh, em vẫn còn yêu anh, nhưng...

Huân kêu lên đau đớn:

— Loan, chồng em chết ngay buổi chiều đón dâu, ai cũng hiểu rằng em...

Cơn sức động đã hết, Loan cầm khăn tay chấm khô những giọt nước mắt, nàng ăm ắp nói với Huân:

— Anh, em thề em vẫn một lòng yêu anh, nhưng vì anh không nhắc nhở đến hạnh phúc của chúng ta nên trước đây em mới bị gả ép. Anh, xin anh đừng quên em.

Dưới nắng chiều vàng nhạt, Huân say đắm nhìn vào đôi mắt Loan đương đắm đuối ngược lên ngày đại. Những cành cây nghiêng ngả trong nắng vàng lung linh in vào đôi mắt đen lánh của Loan.

Huân thấy bóng hình chàng mờ đi giữa muôn nghìn điểm sáng rực rỡ lung linh trên mặt Loan. Gió cuối năm mát dịu, tâm hồn Huân lâng lâng trong một niềm vui chan hòa.

DA-VŨ

Bước sang năm 1959

sân
khẩu
kịch
trường
đi về
đâu?

(Tiếp theo
trang 13)

Cô Kim-Chung, nữ kịch-sĩ tài hoa đoàn
"Kim-Chung"

ai ý thức được vai trò văn nghệ, văn hóa của họ vô hình trong đó có trách nhiệm với đất nước.

Bước qua năm mới, nếu tình trạng Cải lương không có sự cải tiến đáng kể qua đề thu khán giả như trước các bầu gánh sẽ phải « hạ giá » mấy « kiếp chính » để hạ giá vé xuống như bên sân khấu Đại nhạc Hội đã làm rồi, với « giá vé bình dân » họa may mới tạo được không khí rạo rạt ngày nào.

Nếu cần thay đổi phong thái Sân khấu, hẳn nhiên các soạn giả phải tận dụng hết tất cả khả năng sáng suốt của mình và ít nhất phải biết dẹp bỏ tự ái quá cao qua một bên, học tập và nghiên cứu quan niệm nghệ thuật, chứ không uên chủ quan chạy theo nô lệ cho ý thức thương mại nhắm vào lợi ích nhất thời, để rồi tự bản thân mình rơi vào thực tế bế tắc, băng tủng không biết lối thoát như trong năm vừa qua.

Có như thế, ít nhất đến mùa Xuân năm tới khi đặt vấn đề kiểm điểm lại thành tích kịch trường trong năm qua, chúng ta mới có thể cùng vui vẻ hân diện với nhau, chứ không nhất thiết theo « thông lệ » là phải « đã kịch » những cái gì đã và đang xảy ra quanh mình?

Chúc các bạn nghệ sĩ một mùa Xuân mới vui tươi và lành mạnh trong không khí tự do, thanh bình...

VŨ-TRẦN-PHONG

—CON HEO—

(Tiếp theo trang 5)

chuyện 3 CON RẬN HEO trong Cờ học tình hoa: « Thuở xưa có 3 con rận cần một con heo — vì giành giết nhau nên rủ nhau đi kiện. Đi giữa đường chúng gặp một con chấy. Chấy hỏi:

— Chúng mày đi đâu vậy?

3 con rận đáp:

— Chúng tao đi kiện để xin phân ranh đồng đều đặn không dứa nào dằm lẫn lẫn nan.

Con chấy cười bảo:

— Tại sao chúng bay ngu thế. Trong thời gian chúng bay kiện cáo lôi thôi, quan xử lằng nhằng, con heo không bị ai cắn sẽ béo lên. Nó béo lên thì anh đồ tể sẽ làm thịt bán quách, lúc chúng bay về thì còn đâu heo mà chia sớt nữa.

VUA NÓI ĐÓC

— Ao nhà tôi năm nay lấm cá quá, hề rế nước là bắt ngay được cá...

— Chưa bằng nhà tôi, ao lấm cá đến nỗi tôi phát rế cá mới múc được nước...
Tranh của Ngân-Hà

Chỉ bằng bây giờ chúng bay về thật gấp, lấy tình nhân nhượng đồng bào mà phân chia với nhau cho ổn thỏa để làm ăn. Con heo bị chúng bay hút máu sẽ ốm o gầy mòn đi, anh đồ tể thấy gầy ốm tất chưa làm thịt được. Như thế có phải chúng bay làm ăn được lâu dài không?

Ba con rận heo nghe chấy nói đều tỉnh ngộ trở về điều đình ổn thỏa với nhau. Quả nhiên người đồ tể không làm thịt heo khiến chúng tha hồ làm ăn no đủ.

Than ôi! Cùng đồng bào mà giành giết với nhau làm chi cho kẻ ngoại bang trục lợi. Câu chuyện 3 CON RẬN HEO chỉ lý vậy thay!

Trên đây là những chuyện heo trong điển tích, còn lạc vào thế giới thành ngữ ta được biết những thành ngữ rất thông thường như:

« LÀM BIẾNG NHƯ HEO », « Ở DƠ NHƯ HEO », « NGỦ NGÁY NHƯ HEO » « CHẠM CHẠP NHƯ HEO » v.v... đều tự nó giải nghĩa cho nó thật rõ ràng rồi, ta không cần tìm hiểu nữa. Nó rõ ràng quá vì nó đối tỉ rất đúng với những « đức tính » hàng ngày của loài heo mà không ai là người không biết.

Về thành ngữ của Pháp cũng có những câu QUAND LE COCHON S'ÉVEILLE, « khi con heo lòng cựa quậy ». — Vì thành ngữ « con heo lòng » này mà tiểu thuyết khiêu dâm được gọi là TIỂU THUYẾT CON HEO (ROMAN COCHON). Phim ảnh khiêu dâm gọi là PHIM ẢNH CON HEO (CINÉMA COCHON) v.v...

Những kẻ ở dơ, Pháp ngữ cũng gọi là COCHON (HOMME MALPROPRE), công việc làm bẩn thỉu gọi là COCHONNER (TRAVAILLER SALEMENT) Nhà ở dơ dáy, đồ lấm xối xỉ đều được gọi là COCHONNERIE v.v...

Nghĩa là qua thành ngữ thì con heo cái gì cũng xấu xa dơ dáy cả, mà thật ra thì cũng chẳng oan uổng, vì chú

heo nhà ta nào có sạch sẽ gì. Chấm dứt hết cho bài sự tâm này, tôi rất mừng rằng sang năm mới người ta không đến nỗi ăn dơ, chơi dơ và lấm biếng « tởn tởn » như con vật cầm tinh tượng trưng cho năm Kỷ Hợi này vậy.

Saigon XII 58

PHI-SƠN

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

NGỌC-THANH

Chuyên cung cấp đồ-sắt và vật liệu
xây cất nhà cửa cầu cống v.v...

Văn-phòng: 71 B, đường Bác-sỹ Calmette - SAIGON
Điện-thoại: 22.221

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

MỸ VIỆN UỐN TÓC

Nguyễn - Tự

— Tự-Nhiên —

Kính chúc quý vị thân chủ xa gần
bước sang năm mới, một năm đầy
hạnh-phúc vui tươi.

Chủ nhân NGUYỄN-TU
kính mời

Địa-chỉ số 354 đại lộ Đồng-Khánh
— CHOLON —

ANH VỀ GIỮA NẮNG MÙA XUÂN

(TIẾP THEO TRANG 20)

mùa khói lửa. Chẳng kể cho Lan nghe lịch sử oai hùng của bao đảng anh hùng đã chịu gian nan vì yêu đất nước. Đồng Tháp Mười lại có bao câu hò điệu hát, giọng hát say mê ngọt dịu, có những con kinh chới nắng và ngợp lau lách, có sen hồng, sen trắng nở bốn mùa và những cô gái áo đen mắt ngời thù hận vì sự xâm lăng của quân thù.

Lan cũng không dấu tất cả những đoạn trường của đời mình vì khói lửa.

Cuối cùng Lan và Ngọc lấy nhau. Thương vợ, Ngọc không cho Lan đi làm nữa mà ở nhà coi sóc gia đình. Còn chàng thì quyết nỗ lực đem hết tài mình kiếm tiền về xây dựng gia đình thêm vững chắc. Nhưng đời nghệ sĩ nhà ở thì nhiều lắm nhưng công lao thì không được người đời biết tới! Ngọc không đem đủ tiền về cho Lan sống với cơm áo, phần son và các món giải trí thường lệ của những kẻ ở đô thành nhiều thì giờ nhàn rỗi.

Lan viện cớ phải góp sức chung lo đào tạo hạnh phúc của vợ chồng nàng, mà đề nghị với Ngọc, cho nàng đi làm công rở lại như trước. Chừng nào « dễ thở » thì thôi. Nhưng Ngọc không khứng. Tuy thế, Lan vẫn cứ tự ý đi xin sở làm.

Bắt đầu từ ngày ấy Lan đổi thay lần lần. Lan đi đêm, ít khi về nhà đúng giờ. Lan thường cầu kính với Ngọc.

Ngọc có đôi lời gặng hỏi ghen tương, Lan chỉ gạt ngang bằng một câu chanh chua:

— Nếu con người em đã nông nổi thì em đã đâu là vợ anh? Anh đừng tỏ ra một người đàn ông tầm thường như thế. Hay cao thượng lên như những vai chánh trong tiểu thuyết của anh coi nào.

Ngọc yên lặng, không nói lời nào nữa.

Ngày qua ngày.

Lan cứ tiếp tục bỏ đi vắng luôn luôn.

Ngọc không hiểu Lan đi đâu ngoài các giờ làm việc. Nhưng Ngọc cũng bắt trí óc mình tin tưởng rằng Lan vẫn chung tình với mình vì Lan không bỏ Ngọc, nàng vẫn như xưa, nàng vẫn là người đẹp của người tình và của người vợ mà Ngọc đã đặt hết tình yêu đương từ thuở ban đầu cho đến bây giờ. Đó là những lời tự an ủi của Ngọc, lời an ủi của một kẻ sĩ tình đau khổ. Nhưng mà Ngọc đã lầm, Ngọc lầm thật, vì có đêm, Ngọc đã bắt gặp Lan cùng đi với một người đàn ông giàu sang trên một chiếc xe Huê Kỳ. Lan âu yếm ngã vào lòng người đàn ông ấy.

Ngọc chết lặng một lúc lâu vì không thể ngờ sự thật lại có thể như vậy được. Lan đã phản bội chàng rành rành ra đó rồi.

Lan đã phụ Ngọc vì chàng thiếu thốn và Lan bị dụ dỗ bởi kẻ có xe hơi, có bạc tiền phủ phé.

Ngọc đau khổ, mím môi đến rướm máu, trở về nhà chong đèn ngồi viết cho Lan một bức thư từ biệt để lại cho Lan, cho người vợ đã phản bội Ngọc, rồi ngay trong đêm đó Ngọc bỏ thị thành, nơi xa hoa phù phiếm có lắm chuyện nào lòng. Ngọc đi về quê nội: Đồng Tháp Mười thân yêu.

Thế là tám năm qua, đã tám năm, Ngọc nghe tin mập mờ rằng Lan đã khổ sở lạc loài vì bị tình phụ, phải đem thân trời nổi giang hồ...

Bây giờ thì Ngọc chỉ còn biết thương Lan, thương Lan như thương những cuộc đời đang sống trong sa đọa.

Ngọc đến thăm Lan trong một buổi chiều xuân đầy ánh nắng hồng và những câu hò là lời thăm trầm.

Ngọc xô cửa bước vào nhà thì Lan vẫn còn nằm thiêm thiếp trong mền, trên chiếc chõng tre, người cô già nua của Lan đang ngồi canh chừng.

Ngọc rón rén bước đến ra dấu cho người cô của Lan rút lui để cho chàng ngồi cạnh thế.

Ngọc ngồi nhìn Lan không chớp mắt.

Đã nửa tháng nay rồi, kể từ đêm gặp gỡ trong mưa gió, đêm Lan đã nhảy xuống nước vì thẹn vì nhục với người xưa Ngọc đã đưa Lan về nhà của người cô ở gần bên đò của nàng đưa.

Nơi đây, Ngọc đã biết rõ Lan vì hối hận chuyện mình đã làm mà về với người cô họ của nàng làm nghề đưa đò ở trong một thôn xóm. Lan đã thật lòng hối hận và ghê tởm sự điêu ngoa của người đời. Nàng đập bỏ tất cả phần son về đây quýe chịu mọi vất vả để sám hối tội lỗi mình trót đã làm.

Đã hai đêm qua, nơi đây nhiều lần Lan đã ôm Ngọc mà khóc, ôm lấy Ngọc mà xin Ngọc quên tất cả chuyện ngày xưa, tha thứ cho một người vợ đã biết cái hối hoàn toàn tội lỗi, đã biết quay về với con đường sáng.

Những lúc đó như lúc hiện tại mà Ngọc đang nhìn Lan. Tuy lặng lẽ không nói nhưng đôi mắt chàng, cử chỉ chàng như phát ra đầy đủ:

— Lan, anh bao giờ cũng vẫn còn yêu, thương em, Lan vẫn là của anh.

Anh tha thứ hết cho Lan, chuyện ngày xưa, chúng ta hãy coi như một cơn bão tố vừa chấm dứt, chúng ta sẽ là những con người với nét gạch nối thương yêu ở trong lòng mãnh đất Đồng Tháp Mười trong sạch oai hùng này. Em Lan ơi, em hãy trở về với anh. Chúng ta hãy tạo lại cuộc đời chìm nổi của chúng ta. Sóng gió cuộc đời sẽ không va chạm vào chúng ta được nữa.

Chợt Lan chớp chớp đôi mắt mở ra nhìn Ngọc âu yếm.

Đoạn nàng ôm chặt lấy Ngọc tha thiết:

— Anh Ngọc yêu dấu!... Em xin cảm ơn sự quảng đại của anh đã ban bố cho em. Em quyết rằng không có sự gì làm ngăn cách, làm phai nhạt lòng yêu của em đối với anh nữa.

Ngọc siết mạnh lưng Lan, ban cho chàng một chiếc hôn nồng nàn.

Ngoài kia, nắng xuân hồng đang lên tung bừng trên sông nước.

Một giọng hò dăm ấm vang vang trên ngọn tràm, ngọn tre và lau sậy, giọng hò ca ngợi tình yêu trinh sạch của những tâm lòng sâu đậm tình thân yêu nhân loại và đất nước.

« Hò hò... ơ... Anh là kẻ lạc loài trong thiên hạ... ơ... ơ »

«... Mơ ái tình mà cũng luyến quê hương... hò »

NGỌC - MINH - CHÂU (N.N.M)

Cung Chúc Tân Xuân

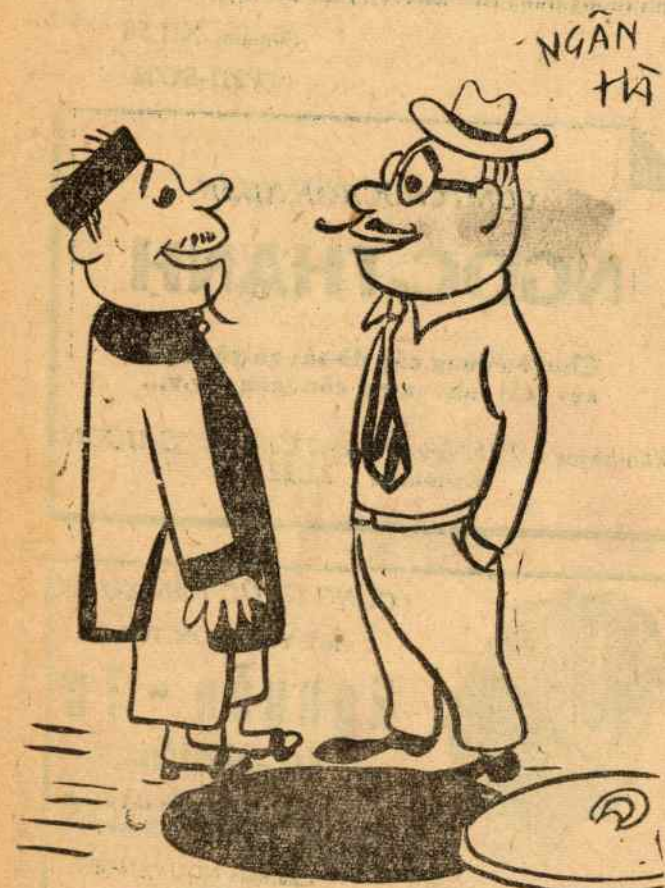
Hàng THÁI-THẠCH

Xuất-Nhập-Cảng

Số : 58-70, đường Tự-Do (ex : Rue Catinat)
— SAIGON —

Điện-thoại : 21.643 — 22.553

Nhập-cảng đủ các thứ hóa-phẩm
thượng hảo-hạng

— Chồng thật, một Tết năm nào tôi với bác còn mặc quần sẽ đứng đi coi đánh đu, mà bây giờ mập mé miệng lõa rồi...

Hình ảnh một người đàn bà

Chia sẻ Kim Phụng

cả khi nào gặp việc gì rắc rối lắm, Thanh cũng chỉ thản nhiên như không và lúc nào cũng cười cợt. Thanh làm bạn bè vui lây cái vui vẻ của chàng.

Thuyết vẫn thường nói với các bạn :

— Thằng Thanh là biểu hiệu của sự yên vui, của đời sung sướng. Giá mọi người đều có cái vui vẻ của nó thì có lẽ chẳng ai bị khổ sở dầy vò cả. Và có lẽ thế sẽ sống lâu không biết chừng.

Đang mãi nghĩ ngợi, Thuyết bỗng giật mình vì tiếng nói của người tài xế :

— Thưa cậu, đến tỉnh rồi đây ạ. Bây giờ phải theo lối nào ?

Thuyết nhìn Tâm và hỏi :

— Mấy biết chứ ?

Tâm gật đầu, nói với người tài xế :

— Chú cứ chạy thẳng đi.

Thuyết đưa mắt sang hai bên đường, chép miệng nói với bạn :

— Ở đây buồn chết đi được, thế mà Thanh nó ở được.

Nhĩ đoạn Thuyết nghĩ tới cuộc đời náo động của chàng ở Saigon. Thanh trước kia cũng ở Saigon cùng với Thuyết, nhưng từ hơn một năm nay chàng đã rời cái đô thành đầy ánh sáng và tiếng cười ấy để về trồng nom một đồn điền cà-phê. Thỉnh thoảng chàng vẫn viết giấy mời các bạn về ăn uống và họp mặt và tổ chức những cuộc vui liên tiếp trong nhà.

Tâm bỗng lên tiếng :

— Tới nơi rồi đây !

Và chàng bảo tài xế :

— Chú cho xe chạy thẳng vào công đi.

Thuyết chăm chú nhìn cái công gỗ, bên cạnh để một tấm băng nhỏ « Đồn-diên Nguyễn Thanh ». Chàng buột miệng :

— Đồn-diên lớn đây chứ ?

Tâm đáp :

— Ừ, to lắm. Mấy bây giờ mới về đây là lần thứ nhất à ?

— Lần thứ nhất đây, Thuyết nói. Mấy lần trước nó mới thì tao mắc việc không về được.

Chiếc xe đã đưa hai người vào trại. Có tiếng Thanh kêu to :

— A, hai thằng ông mãnh đã về kia rồi. Đúng giờ ăn quá. Sao mà khôn thế !

Thuyết mỉm cười, bước xuống xe :

— Người đầu mà chưa trông thấy mặt đã nghe tiếng nói, vừa nghe thấy nói đã nghe thấy tiếng cười.

Thanh tiến đến bắt tay bạn và nói :

— Cuộc đời có hơn ba vạn ngày, ngủ đã hết một phần ba, ăn uống hết một phần năm số còn lại. Vì chỉ là còn chừng hơn một vạn ngày. Nếu lại bệnh tật ốm đau nữa thì chỉ còn có mấy ngàn ngày. Ít quá, vì thế cần cười để vui về mấy ngàn ngày đó. Vui càng nhiều càng tốt.

Cả ba cùng cất tiếng cười rộn rã.

Th nh ãn ha b,n vào trong nh, vừa đi vừa hỏi :

— Đi đ òng có mệt lắm không ?

Tâm gật đầu :

— Khá mệt, vì đ òng ãt đ lại gồ-gề, nên vừa óc vừa bụi.

— Vậy đi tâm cho khỏe.

Thuyết vỗ tay :

— Ừ, ý-khế hay đấy. Nhưng mà mấy giò ai đây ?

Thanh thản nhiên :

— Giỗ Loan chứ còn giò ai.

Th ãn ã nhĩn nhĩn bạn. Chàng cố nhìn xem đ i mắt bạn có gì ru g ã độ g khi nói câu đó ra hông. Thuyết hỏi thêm :

— Loan mất họ, nào ?

Thanh áp :

— Ng y này, năm ngo i, một ngày cuối năm. Không biết à ? Hm ầy tao có báo tin.

Thuyết lắc đầu :

— Tao kh ãng đ ãc iết. Thĩ mã vì bệnh gì đây ? Bị ã ha ã tai nạn ?

— Bệnh. Bị lao phổi.

Thuyết vụt nghĩ tới người đàn bà ấy. Loan là một ca nữ mà Thanh đã gặp cách đây ba năm. Thanh yêu nàng rồi cưới nàng.

Không ai đ ãc r ã nhiều chỉ tiết về cuộc tình duyên ấy. Song có điều là mọi người đ ãu biết rõ Thanh và Loan yêu nhau vô cùng. Họ không rời nhau nửa bước. Thanh đ ãa nàng lên đ ãy đ ã hưởng trọn vẹn cái hạnh phúc của hai kẻ yêu nhau.

Thuyết nhìn về mặt thản nhiên của Thanh khi báo tin vợ chết, chàng không còn hiểu rõ bạn ra làm sao.

*

Tối hôm ấy, một tối ba mươi Tết, một bữa tiệc linh đình đ ãc đ ãn ra. Chiếc đĩa hát quay r ã r ã một bài hát tây củ rích đ ã mọi người nhảy.

Thuyết bực mình nói :

— Sao, hết đĩa rồi à ? Ch y mãi cái bài t ã tã ấy ?

Thanh vừa nhảy vừa đáp :

— Xưa kia Loan hĩ thích củ một bài hát này chỉ thích nhảy luân vũ chậm như thế này thôi. Vì n ã đ i luân vũ đ ãng ngh ã củ n ã t i chóng mặt lắm.

Chàng chép miệng tiếp :

— Và ại ã hạc tình củ Maatini trú danh lắm.

Rồi bắt theo điệu nhạc, Thanh cất tiếng hát :

« Tình vui ã ãi như gió xuân bay t óang qua ta, mắt xưa u hoài... »

« Tình buồn sao vương ãn suốt đời ta, mắt xưa u hoài... »

Thanh vừa hát vừa ho sặc sụa.

Thấy cái vui quá độ củ bạn, Thuyết bấm tay Tâm :

— Tao sợ cái vui củ thằng Thanh quá ! Nói đoạn chàng lẩn tránh ra vườn hoa để khỏi dự cái không khí ồn ào lạ lùng ấy.

Tiếng cười củ Thanh vẫn còn văng theo. Đ i vòng theo một con đường vắng.

Thuyết gặp ông lão bặc đang ngồi một mình. Lão bặc đ ã ở với Thanh khi chàng còn nhỏ và bây giờ lão là quản lý cái đồn điền này.

Thuyết hỏi :

— Khuya rồi, lão chưa nghỉ à ?

Lão bặc thờ dãi :

— Cậu có thấy nguy cho cậu Thanh nh ã lão không ? Từ khi mợ ầy mất đ i đ ãn giờ cậu ầy chẳng thiết làm gì. Lúc thì khóc lúc thì cười. Có lúc hàng tháng không ra khỏi phòng. Phòng mợ Loan, từ khi mợ mất đ i, vẫn phải giữ y nguyên không dọn dẹp, theo ý cậu Thanh muốn. Mới cách đây hai hôm, cậu Thanh còn vào đ ãy khóc. Bây giờ lại vui cười thế kia. Hm n ã bác sĩ củ đ ãn thăm bắt cậu ầy tỉnh d ãng củ vì Thanh ho nhiều.

Thế mà cậu ầy không nghe... lão chỉ sợ... Vừa n ãi lão vừa rơm rớm nước mắt.

Thuyết ngạc nhiên hỏi :

— Cậu bị ho ?

— Vâng, từ lâu rồi.

Thuyết lặng lẽ trở về đường cũ. Bây giờ chàng đ ã hiểu rõ bạn. Thanh biết chàng sắp chết nên đ ã vui nốt những ngày tàn.

Thuyết vẫn nghe người ta nói những người bị lao nặng thường có những phút vui điên cuồng r ã dãi.

Khi đêm đ ã khuya, Thuyết bỗng tỉnh dậy. Nhìn ra ngoài cửa sổ, Thuyết thấy Thanh vẫn nhảy theo đĩa hát cũ. Nhưng năm phút sau chàng thấy bạn tắt máy hát đ i, ngồi òm đầu khóc nước n ã. Các bạn hữu đ i đ i ngủ củ từ bao giờ. Thanh ngồi lại một mình ngoài sân vắng, yên lặng như tượng gỗ.

Bao giờ Thuyết phải đ i lại ý nghĩ trước kia củ chàng về Thanh :

« Thanh chính là biểu tượng củ nỗi đ ãn buồn nhĩt đời. »

Thuyết nói khẽ :

— Thanh ơi, chúc mầy may mắn.

Có lẽ đây là một đêm cuối năm buồn nhĩt đời Thuyết...

Cô KIM-FHUONG

V ã ngồi xích lại phía Tâm, Thuyết vừa n ãm vai bạn hỏi :

— Này, thằng Thanh nó định giò trở gì mà nó bắt hai đ ãa chúng mình đ i một chuyến bằng hai ba trăm cây số giữa một ngày cuối năm như thế này hả ?

Tâm không quay lại đ ãp :

— Đi ăn giỗ.

Thuyết củ v ã ngạc nhiên :

— Giỗ ại thế ? Củ ản uống à ?

Tâm chặc lưỡi :

— Nào biết là giò ại. Chỉ biết nó bảo về ản. Thế là về thôi. Tao chẳng biết gì hơn thế nữa.

— Nó bảo mấy thế n ã ?

Tâm lặng lẽ rút trong người ra một tờ giấy và nói :

— Đọc đi thì biết.

Thuyết đ ãr tờ giấy ra. Thì ra đó là một lá thư đánh máy, củ l ã đ ãc viết thành nhiều bản đ ã gửi cho bạn hữu.

Thuyết khẽ đ ãc :

« Thân gửi Bạn... »

« Như dịp củ giò cuối năm, kỳ này là củ đ ã nhĩt chu niên, tôi trân trọng mời »

« các bạn đ ãn t ã đ ãn một bữa cơm xoàng, »

« cơm xoàng sẽ củ nhảy. Củ nhĩn là củ rượu »

« nữa. Bạn nào củ bạn gái thì n ã mang theo, »

« mà bạn gái biết nhảy nữa thì thật là hay »

« lắm. »

« Mong bạn đ ãn đ ã buổi giò đ ãc trọng »

« thể. Trân trọng cảm ản. »

THANH

Thuyết bật cười :

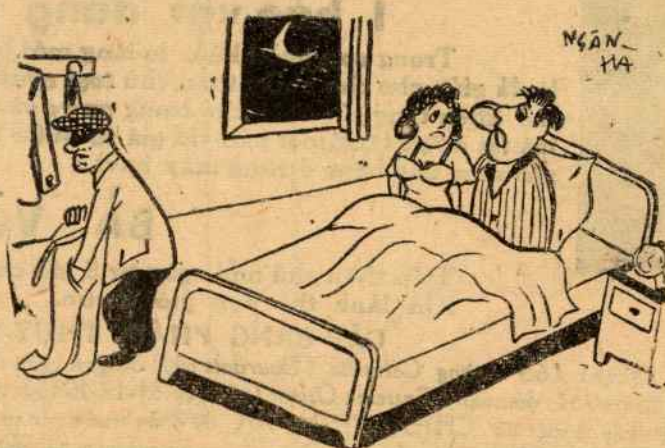
— Ăn giò mà củ nhảy thì t ã thật ! M ã không biết giò ại. Chắc là nó củ kẻ thù.

Tâm nhún vai :

— Chứa củ nói : Ta hãy tha thứ cho kẻ thù. Nếu giò kẻ thù thì lại càng nên buồn chứ không nên vui.

Thuyết ngồi yên lặng trầm ngâm nghĩ đ ãn Thanh. Thanh là bạn củ củ chàng, một người lúc nào củ vui về hoạt bát. Chưa lúc nào Thuyết thấy bạn buồn rầu tự lự. Ngay

TRANH VUI

— ĐỪNG
SỢ EM !
TIỀN
LƯƠNG
TẾT, MAY
QUÁ, ANH...
NƯỚNG
CÁ NGỰA
CHẤY TỤI
RỒI...

ÁM ẢNH của Chàng Phi ÁM ẢNH

(TIẾP THEO TRANG 17)

Hương vẫn yêu, hành, và trạng thái tâm lý lạ lùng này khiến nàng ngạc nhiên. Những luật của con tim thật là khó dò. Nàng vẫn yêu người mà, trên một năm nay, đã làm nàng khóc nhiều lần. Nhưng nếu ở lại đời nàng sẽ ra sao?... Có thể nào Thành sẽ thay đổi thái độ lạnh lùng của chàng được không? Và Hải sẽ đau khổ đến độ nào nếu nàng không đến nơi hẹn?

Hai cây kim đồng hồ chỉ mười giờ rưỡi... Hải đang đợi nàng. Có lẽ chàng đã bắt đầu thấy nóng ruột như một ước vọng vô hình vẫn níu giữ nàng ở lại. Bỗng Hương vật đứng dậy, bước nhanh đến bên bàn giấy. Nàng thấy cần phải viết cho Thành một lá thư. Vì nàng sẽ ra đi. Nhưng không phải ra đi cùng Hải. Nàng sẽ trở về với gia đình nàng ở Saigon, tạm xa hành một thời gian.

Nàng mở ngăn kéo, lục tìm giấy. Ở dưới đáy ngăn kéo, nàng thấy một tấm hình. Tấm hình của nàng. Nhưng hòng! Hương bỗng để thối ra một tiếng kêu vừa kinh ngạc vừa đau khổ.

Tấm hình nàng cầm nơi tay chụp một thiếu nữ giống hệt như nàng! Cũng mái tóc lòa xòa như xuống đôi bờ vai tròn trĩnh, cũng cặp mắt nhung đen láy, cũng cái mũi gọn, đầu mũi hơi đưa lên, cũng... cũng... Tất cả đều giống Hương như đúc!

Bỗng Hương bừng hiểu. Nàng bừng hiểu tại sao Thành lại có một mối tình khác lạ đối với nàng. Thiếu nữ trong ảnh là Thúy, người vợ đầu tiên của Thành! Lần này là lần thứ nhất Hương được biết mặt Thúy.

Thành lấy Hương bởi Hương giống người vợ yêu quý của chàng đã chết! Sự này giải thích thái độ kỳ lạ của chàng đối với Hương.

Nước mắt Hương bỗng trào tràn trụa. Nàng nức nở, thì thầm một mình như một người mất trí:

— Trời! Thành không yêu ta! Chàng chỉ muốn tìm ở ta cái kỷ niệm êm đẹp của một kẻ khác! Những cái hôn chàng đặt lên môi ta là những cái hôn chàng gửi cho Thúy đã chết! Ta đối với chàng không nghĩa lý gì hết, còn chàng, chàng đối với ta là tất cả!... Trời ơi! Ta chỉ là một món đồ làm sống kẻ đã chết!

Chịu đựng không nổi sự thất vọng quá mứa mai, chua chát, Hương gục đầu xuống bàn mặc cho nỗi đau khổ dầy vò tâm hồn nàng.

Bỗng nàng hùi nước mắt, đứng phắt dậy, cặp mắt long lanh những tia nhìn căm hờn. Nàng ướm kêu:

— Ta cần phải được yêu cho riêng một mình ta chứ không cho kẻ khác! Ta phải ra đi! Ta ra đi ngay bây giờ! Nàng nhìn đồng hồ: hai cây kim chỉ mười một giờ kém mười.

Hấp tấp, Hương chạy lại trước tủ đứng, giật dờ mở, thu vén ít quần áo thồn vào hoa ly. Tay nàng dụi g phải cái hộp gỗ sơn mài trong đó đựng những món đồ nữ trang quý giá mà Thành đã mua cho nàng.

— Không! Nàng run run giọng nói to, a không hèm lấy những món nữ trang này.

Vài phút sau, hành lý thu xếp xong, Hương đứng tần ngần một lát tự hỏi có nên để lại cho Thành một lá thư hay không.

— Không! Ta không cần đủ thì giờ! Chỉ còn năm phút nữa là đúng mười một giờ! Ta phải đi liền và sẽ viết thư Thành sau.

Nàng cúi lưng xách hoa ly vội vã đi ra ngoài cửa, đến mình vào đêm tối lạnh lẽo như chạy trốn cái bóng ma của Thúy đang theo xua đuổi nàng. Ở đây, nàng là kẻ chiến bại!

Tiếng chuông đồng hồ đầu đó đếm mười một tiếng rồi rạc. Hương lưỡng lự lao mình chạy thật nhanh. Nàng đã đoán trước tìm ẩn-xi nhưng ngoài đường vắng tanh không có qua một chiếc xe nào dù là xe nhà hay xe gần mấy 3 bánh chở hành khách.

Hương không còn cách xa nơi hẹn mấy chút, nhưng khi nàng tới nơi, thì đã chậm rồi! Chiếc xe của Hải không còn ở đó nữa! Phía hai đầu cầu trông trơn và trên cao mảnh trăng chênh chếch tỏa ánh sáng lạnh lẽo lên thành cầu xi măng trơn trượt, cam ăng...

Hương một mình đặt hoa ly xuống lề đường, tựa lưng vào một gốc thông và đưa hai bàn tay lên úp mặt lạnh lẽo khóc cho sự cô đơn mỗi lúc một thấm thía của nàng. Tất cả đều phụ bạc nàng và tất cả đều bỏ rơi nàng. Bây giờ nàng phải làm gì? Ra đi một mình hay trở lại với Thành?

Bỗng tiếng máy nổ xa xa của một chiếc xe hơi đang từ phía đầu dốc chạy xuống làm cho tim Hương đập mạnh. Phải chăng chiếc xe kia là của Hải? Phải chăng Hải đã đến nơi hẹn, n giờ?

Hương hồi hộp nheo mắt nhìn hai vết đèn «pha» chói lòa rọi sáng mặt đường nhựa ướt hơi sương và thăm mong chiếc xe kia là xe của Hải.

Ánh đèn pha chiếu thẳng vào mặt nàng một lúc lâu rồi tắt ngúm. Sau cùng chiếc xe rẽ sát lề đường kẻ bên chỗ Hương đang đứng và dừng lại.

— Hương! Một tiếng kêu kinh ngạc từ chỗ người trước tay bánh thốt ra làm cho nàng giật nảy mình. Nàng nhận ra tiếng kêu quen thuộc là của ai, trước khi nhìn thấy mặt kẻ đã gọi nàng.

— Hương! Em làm gì ở đây khuya khoắt như thế này? Thành hấp tấp mở cửa xe bước xuống đất — ph i, vì người lái chiếc xe đó là Thành đã trở về đột ngột — và bước đến bên Hương. Khi chàng nhìn thấy chiếc hoa ly của nàng đặt dưới lề đường, chàng chợt hiểu. Chàng cúi đầu im lặng một lúc rồi ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào đôi mắt còn đăm lẹ của Hương.

— Em! Chàng run run giọng nói, em định bỏ anh ra đi? Hương quay mặt, từ trán vào gốc cây, nức nở: — Em... em đã... thấy tấm hình... của Thúy! Thành hơi lão đảo, đầu óc chàng choáng váng. Hương nói tiếp: — Anh khó g yêu em... Em chỉ là một bức hình linh đ ng, phản ánh của một mối tình đã chết!... — Hương! Không phải vậy! Lúc nào anh cũng yêu em! Em đã hiểu lầm anh!... Vài giây im lặng... Bỗng Thành cất tiếng: giọng chàng chứa đựng bao chua chát:

— Em định ra đi một mình hay với... Hải?

Hương quay phắt đầu lại nhìn chàng bằng đôi mắt sợ hãi, thảng thốt. Lát sau nàng cúi đầu, thì thầm:

— Thế ra anh đã biết?... — Phải, anh đã biết... biết hết mọi chuyện và sở dĩ anh trở về đây đột ngột cũng chỉ vì... muốn ngăn em dừng hành động một cách lêu lỉnh và thiếu suy nghĩ như vậy.

Thành đã ghen? Tại sao? Vì chàng yêu Hương! Dè dặt quá! Nàng chưa kịp mở miệng thì chàng đã nói trước:

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

— Anh vẫn có ý định một ngày kia sẽ cho em biết tất cả sự thật em ạ; nhưng lúc này anh chưa dám vì thiếu can đảm... hơn nữa mối tình giữa anh và em chưa được sâu đậm gì ho lắm, e rằng nói ra em sẽ hoài nghi lòng anh. Anh yêu em bởi em giống Thúy, cái đó cũng có một phần nào, nhưng anh yêu em vì em là một thiếu nữ có tâm hồn... vì em là vợ anh... Chắc em trách anh đã hơi lạnh nhạt với em? Không đâu, em ạ; nhưng em cũng nên hiểu dùm anh là ở vào tuổi anh, ngoài ba mươi rồi, anh không còn là một thanh niên bông bột khi yêu thì say mê, vồn vập và khi hết yêu thì bỏ cùng chóng. Và lại, anh y u tâm hồn em mỗi tình đầu cần phải dằn tá bằng lời nói, bằng cử chỉ... Em có công nhận sự im lặng nhiều khi «nói» nhiều hơn lời nói không, Hương?

Tấm hình nàng cầm nơi tay chụp một thiếu nữ giống hệt như nàng! Cũng mái tóc lòa xòa như xuống đôi bờ vai tròn trĩnh, cũng cặp mắt nhung đen láy, cũng cái mũi gọn, đầu mũi hơi đưa lên, cũng... cũng... Tất cả đều giống Hương như đúc!

Hương không trả lời Thành nhưng nàng ôm chặt lấy chàng, gục đầu vào vai chàng lặng lẽ khóc vì sung sướng. Và lại, sự im lặng «nói» nhiều hơn lời nói.

Bây giờ Hương là kẻ chiến thắng. Nàng, kẻ đang sống, nàng đã thắng Thúy, kẻ đã chết.

Và từ phút này, đời sống của Hương và Thành sẽ êm đẹp như một giấc mơ. Một giấc mơ thần tiên! — Hết —

Thuyền tình lạc bến một chiều Xuân

(TIẾP THEO TRANG 4)

Ngon gió dấy sương trong một đêm trường buồn gót đã lọt vào song thưa, ướp lạnh cả cõi lòng tôi.

Tôi không hiểu đọc đến đây, bà sẽ nghĩ gì? Có lẽ chẳng bao giờ bà muốn để tâm tri mình quay lại cả một cuốn phim đi vắng. Và, có lẽ bà cũng chẳng bao giờ hình dung lại một ngôi nhà nhỏ xiêu vẹo nằm giữa một vùng ngoại ô lạnh vắng, ngôi nhà mà xưa kia có hai tấm lòng cùng ấp ủ bên nhau để quên cái đau lạnh của tình đời.

Ngày nay, phần son, màu sắc, nhưng lụa và cả men rượu nồng cháy với những điệu nhạc quay cuồng kia đã lôi cuốn, quyến rũ cả tâm hồn của bà rồi thì phải?

Tôi đã dự biết rằng giữa chợ đời náo nhiệt, chẳng ai còn muốn xây trong lòng mình một năm mộ cho ai! Tôi cũng đã dự biết rằng đồng tiền là cái chìa khóa có thể mở cửa thiên đường, nhưng có lắm khi nó cũng là cái chìa khóa mở cửa địa ngục.

Đêm nay, trước khi ngừng bút ở nơi này, tôi lại chợt rung mình vì một hình ảnh kỳ lạ vừa thoáng qua trước mắt tôi. Đó chính là cái hình ảnh của một người vũ nữ già, tay chân cằn cỗi chẳng khác nào một bộ xương khô, gương mặt khắc sâu những lần răn reo, nứt nẻ, mặc dầu đã tô lên đầy một lớp phấn son dày cộm.

Người vũ nữ già ấy ngồi bơ-ơ trong một góc phòng tăm tối, một tay kẹp diều thuốc cháy lập-lòe, một tay cầm ly rượu sùi bọt trắng.

Nàng chờ... nàng chờ một khách tình nhân của nàng ngày trước lại bắt tay nàng cùng nhảy và cùng ái ân trắng mắt. Nhưng... nàng vẫn chờ, chờ cho đến lúc bàn nhạc «Au revoir» đã chấm dứt bằng một tiếng trống u buồn mà vẫn chẳng thấy một bàn tay vẫy gọi nàng lại như xưa...

Ồi, đồng tiền! Ồi, tiếng nhạc! Ồi, ánh đèn xanh đỏ!

Có phải những thứ đó đưa nàng vũ nữ già đi lẫn vào một cái hố thăm sâu vô cùng lúc phần hương tàn rả hay không??

TRỌNG-NGUYỄN

Cung Chúc Tân Xuân

**Xem bói coi quẻ khỏi tốn tiền và được cho không
I bảo vật đáng giá 400\$ và 500\$**

Trong cơn buồn khổ, lo-lắng mời bạn đến nhà tương số có uy-tín nhứt và bảo đảm là đã giúp cho cho nhiều thân-chủ toại nguyện về tình-duyên, tài-lộc, quan-sự v.v... (có sẵn thơ khen tặng của thân chủ trong nước và khắp thế-giới). Bạn chỉ trả tiền bút-phí là 300\$ mà lại được tặng một bảo-vật giá từ 400\$ tới 500\$, cam đoan chế-luyện ở ngoại-quốc và gửi sang đây bằng đường máy bay).

BÀ VŨ - NHÂN

Tiếp thân chú mỗi ngày từ 5 giờ chiều.
Xin lãnh thẻ hẹn giờ trước.

CẤP-BẰNG PHÁP, THỤY-SÍ VÀ BÍ

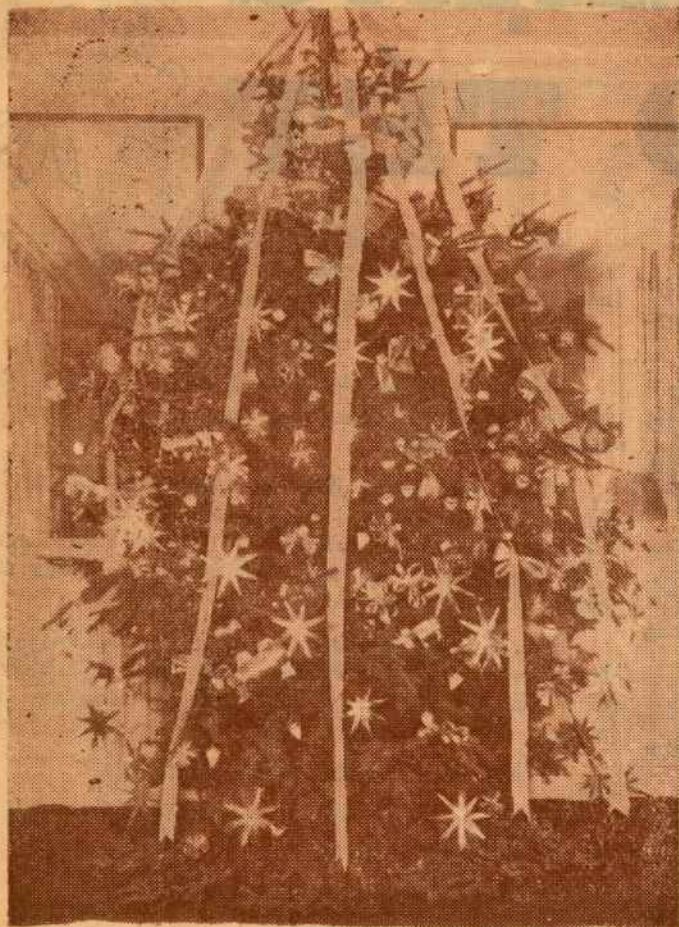
Văn-phòng: 168 đường Calmette (Bourdais cũ) Saigon (gần chợ Bến-thành) — Điện-thoại số: 23.891

Bà là người mà báo Journal d'Extreme Orient (số ngày 31-12-1958) trong bài tiên liệu thời cuộc 1959 giới thiệu: Người mà chúng tôi víng đầu tiên là một nữ CHIÊM-TINH-GIA đã đoán trước các sự kiện lịch-sử: Chiến tranh ở Việt-Nam chấm dứt, thành-lập Cộng-Hòa do Ngô Tổng-Thống lãnh đạo và Tổng-Thống Eisenhower tái cử năm 1956...

— Xuân Kỉ-Hại —

Nhân mùa Hoa nở...

(TIẾP THEO TRANG 5)

HOA LÀI : Tình yêu say đắm, thiết tha nhưng không được đứng đắn. Màu trắng : hãy yêu em đi. Màu vàng : em sẽ trao xương gỏi thịt cho anh.

— **HOA LAY-ON** (Glaieuil) : Hoa hồ hên. Số hoa trên cành chính giữa bó chỉ hẹn gặp nhau.

HOA MÀO GÀ : Một tình yêu sôi nổi nhất thì « yêu đi kéo có Xuân tàn ».

HOA THU MÀU ĐƠN : Tình yêu chung thủy (màu xanh) Tôi tin ở tình tôi (màu đỏ) Trời sẽ đền bù cho tôi (màu vàng).

HOA THUỘC DƯỢC : Biết ơn. Cảm ơn lòng anh yêu em hoặc trái lại (màu trắng). Rất sung sướng vì tình yêu của anh hay của em (màu hồng).

Ngoài ra, còn nhiều tiếng nói khác rất thú vị. Ở đây, chúng tôi chỉ đan cử ra một vài thứ hoa làm thí dụ mà thôi. Về màu sắc của hoa cũng có những ý nghĩa khác nhau. THÍ DỤ : Màu đỏ chỉ một tình yêu mãnh liệt : Màu tím chỉ một mối tình thất vọng đau thương : Màu xanh chỉ một tình yêu lý tưởng, màu nâu chỉ sự hoài nghi v.v...

Cũng cần phải chăm nom

Không những đã cần phải hiểu rõ tiếng nói của hoa, của màu sắc, biết cách chọn màu hoa cho đúng hợp với bình, vấn đề chăm nom hoa cũng là cả một nghệ thuật.

— Trước hết muốn giữ cho hoa được tươi lâu thì khi cắm vào bình phải cắt chéo cuống hoa và chế ra mấy nhát để hoa hút được nhiều nước.

— Mỗi ngày cũng phải thay nước một lần, cần nước trong sạch, tinh khiết, muốn tốt hòa lẫn vào nước viên aspirine.

— Luôn luôn tỉa bớt những lá héo ở cành. Nếu hoa kén tươi nên nhúng một phần gốc vào nước sôi rồi cắt chỗ ấy đi, đoạn cắm hoa vào nước lạnh và lấy kim tiêm vào cuống nhiều mũi.

— Nếu là hoa huệ, nên đốt gốc hoa trước khi cắm vào bình. Muốn cho hoa huệ bền thì nhúng người ta pha phẩm màu ấy vào nước ở bình hoa.

Lá thư vĩnh biệt

(TIẾP THEO TRANG 6)

thất vọng đau đớn sâu sa nên chàng vẫn sẵn lòng tha thứ cho Kim.

Nhưng từ cái đã ấy, Kim mỗi lúc một bước xa hơn trong vòng tội lỗi... và một biến cố đã xảy ra...

Nhân một lần đi đánh bạc, Kim đã làm quen được với Vinh. Vinh là một chàng bảnh trai, rất được lòng phụ nữ. Chẳng bao lâu Vinh đã chinh phục được trái tim của Kim. Kim như người ăn phải bữa mê, nàng thấy yêu Vinh là tội lỗi mà nàng vẫn cứ ngã lao vào.

Câu chuyện tình duyên lén lút ấy vỡ lỡ và chẳng bao lâu lọt vào tai Tuấn, Tuấn hết sức đau lòng, chàng cho rằng đó là thời kỳ khủng hoảng của tình yêu và chàng cố chờ đợi cho cái thời kỳ ấy qua đi...

Nhưng Kim thì không biết thế. Nàng cứ bầu riết lấy Vinh không rời xa được. Có lúc Kim gặp mình thấy nàng chỉ là một con dâm phụ, lừa dối chồng con...

Một lần, cách đây không lâu. Hoàng bị bệnh nặng. Tuấn ngồi bên con lo thuốc thang, suốt đêm chàng không ngủ. Cả ngày Hoàng chỉ đòi mẹ bế. Nhưng Kim thì vẫn mãi đi chơi.

Tuấn không đành lòng tức giận. Song chàng vẫn phải cố nhịn đi và nói với Kim :

— Em nên nghĩ đến Hoàng một chút. Không có em thì Hoàng sẽ chết mất. Em nên ở nhà và đừng đi chơi nữa.

Kim với tay cầm áo :

— Anh tưởng thế chứ không có em Hoàng vẫn cứ sống như thường. Và em cũng cần sống nữa, có vui em mới sống được... Bao năm em chỉ sống trong khổ đau và khổ sở, bây giờ em mới thấy một chút ánh sáng thì anh lại làm khổ em...

Vừa nói Kim vừa đi ra cửa. Tuấn thấy ghen cô hòng. Chàng nắm tay Kim và nói :

— Em mà quá đáng mất rồi. Nhưng rồi đây có một ngày em sẽ thấy tình yêu không đủ làm cho ta sung sướng và hạnh phúc đâu. Muốn hạnh phúc và sung sướng ta còn phải biết hy sinh nữa. Em tưởng em yêu Vinh lắm à ? Anh chỉ sợ một ngày kia em sẽ thấy rõ sự thật : ai cũng có lỗi bạc tình... Và lúc ấy em sẽ chịu khổ một mình...

Kim lắc đầu và bước khỏi cửa. Nửa tháng sau Hoàng hồi bệnh. Kim bị Vinh bông nhênh ruồng rẫy vì một cô không đâu. Nàng vừa khổ sở vừa hối hận. Nàng muốn trở về ôm lấy Tuấn và xin lỗi. Song đã muộn. Hai năm qua Kim đã phạm bao nhiêu là tội lỗi. Khi đó Kim trở về thì nhà trống trơn. Tuấn và Hoàng đã ra đi, chỉ còn một bức thư từ biệt...

Kim gục đầu vào bàn tay nức nở khóc. Lá thư của Tuấn nhàu nát nằm trong lòng nàng. Thoảng một giây, Kim thấy hiện ra cái tương lai mờ mịt đen tối và cô độc của đời nàng...

Ngoài đường phố, pháo Tết nổ rộn rã...

Cả KIM LÊ

Một năm qua làng TÂN NHẠC

(Tiếp theo trang 8)

Chủ quan, xem « tác phẩm ăn khách » nhất thời là bất hủ. Đó là cái lầm lỗi to lớn mà những người thiện chí không ai có thể chối cãi được.

Một đêm vô cùng quan trọng, nằm trong khái niệm trên là các nhà sáng tác nên nghĩ rằng : Cầm quan hiện thời của đại đa số khán giả cứ đưa ra những « tác phẩm » mới, triền miên thay đổi. Những tác phẩm ấy dù không tuyệt, nhưng như thể đã làm hài lòng khán giả một phần. Vì theo nhận xét : Khán giả chỉ thích Túng - Lâm một lối diễn tả vu vơ nào đó, chứ không còn hoan hô Trần-văn-Trách ở « mô tô cũ » nữa.

KHÁNH NGỌC trong vũ điệu « Cha Cha Cha »

Điểm chốt hơn hết, là thường các Đ. N. H. vẫn khẳng định giữ giá vé quá cao, trong lúc đa số người đi xem thuộc hạng trung và bình dân, thêm cuộc sống hiện tại của con người đang đòi hỏi một sự nhu cầu quân bình chứ không kiểu cách như thời mấy năm về trước. Mong các nhà tổ chức nghiên cứu lại vấn đề.

Tóm lại

Cả NGỌC-CẨM nữ danh ca miền Trung

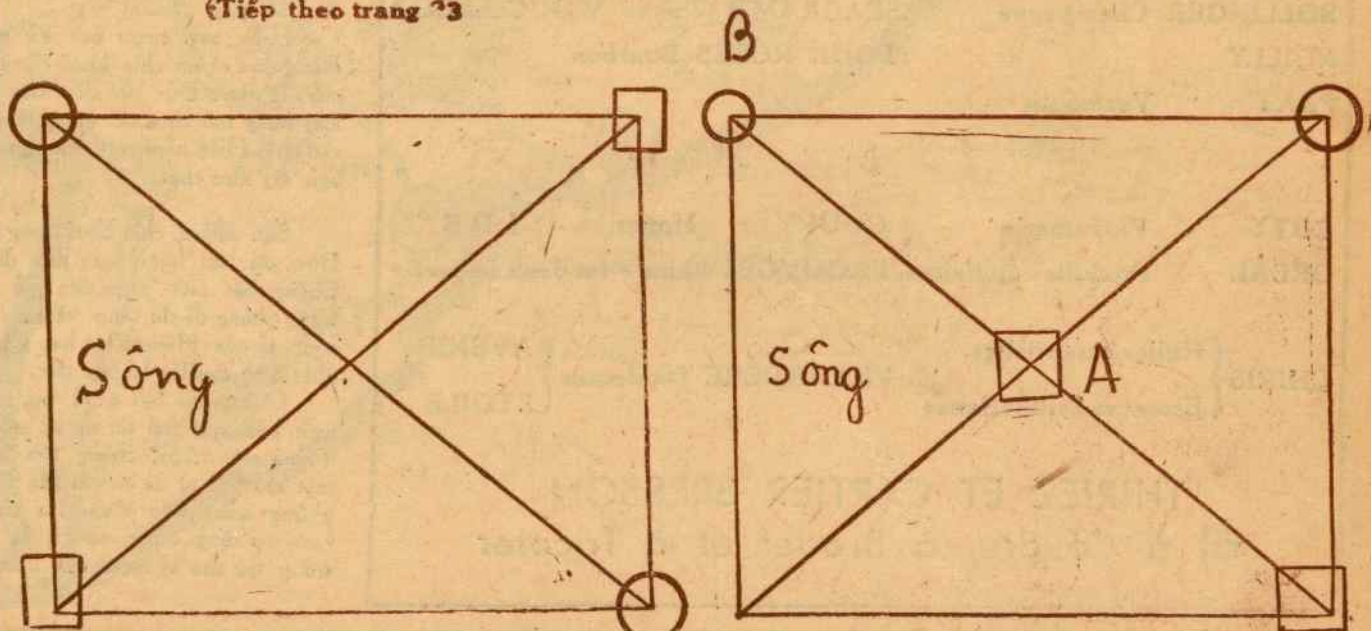
Nhìn lại trong năm vừa qua, nền Tân nhạc dù có thu hoạch được kết quả khả quan, nhưng không vượt nổi vấp ngã từ năm 57 do những sự việc diễn hình kể trên.

Tuy nhiên, sau khi nghiên cứu và đặt lại vấn đề, với những bộ óc thiện chí và nhất là sự nỗ lực không ngừng của toàn thể anh, chị em nghệ sĩ, tin tưởng bước sang năm tới, chúng ta sẽ hoan hỉ « Dựng lên một mùa hoa » thắm tươi cả cánh vườn nghệ thuật, để làm quà cho một mùa Xuân huy hoàng nhứt trong lịch sử Tân nhạc.

PHONG TRẦN VŨ

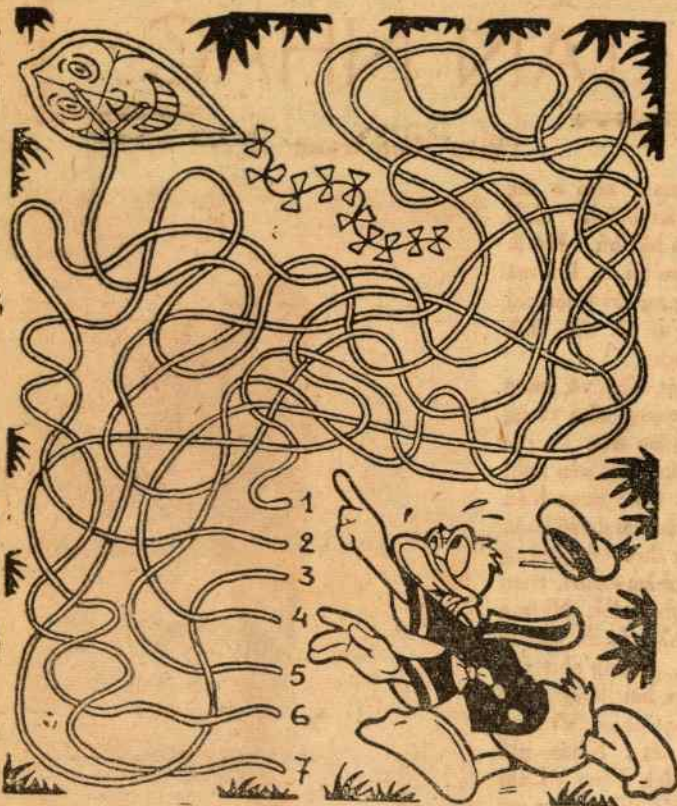
Đề giải trí trong dịp đầu năm...

(Tiếp theo trang 9)

HÌNH 8 : Cờ chắn chố

HÌNH 9 : Quân tròn bên B hết lối đi, chịu thua

(Xem giải đáp bên trang 24)

— Đến sáng mai, anh sẽ nhận được một bức thư... chúc Tết. Bức thư ấy sẽ làm cho anh vui vẻ suốt năm...

Chàng mở hết ô tù nọ, đến gần kéo kia, tìm tòi rất kỹ lưỡng. Trong một ô kéo, chàng tìm thấy một tập thư từ đã cũ của Hi n. Cả những mảnh báo đăng tin chàng cưới vợ cũng được chàng cất giữ trong tập thư kỷ niệm của Nàng.

Chàng hối hận vì đã gết oan Hân. Khi Hân chết rồi, chàng mới hiểu rõ lòng nàng : Nàng vẫn một lòng yêu chàng tha thiết t. hơn mười năm trời vô vọng đến nay !

HOÀNG-KIỀU-GIANG

Compagnie Générale de Commerce
(L. RONDON & Co LTD)

30-32, đường Pasteur — SAIGON

Téléphone : 21.081/82 — Boite Postale : 318

Son service **Importation Générale**

MARTELL	Cognac		
GRANTS	Whisky (Scotch)	FERREIRA'S	Porto
NEGRITA	Rhum	SEAGRAM'S	Gin
BOLLINGER	Champagne	SEAGRAM'S Whisky	V.O. (Canadian)
NOILLY		FOUR ROSES	Bourbon
PRAT	Vermouth		

COTY Parfumerie GOUVY Houes L D B
OREAL Produits capillaires PROUVOST Laine « les deux béliers »

CHIRIS { Huiles essentielles
Essences synthétiques

VILLARDERE Tondeuses { AVENIR
ETOILE

THIRIEZ ET CARTIER BRESSON
Fil à Coudre, à Broder et à Tricoter

1959
XUÂN
KỶ HỢI

Cuộc đua hào hứng

Vòng CỘNG-HÒA

— Tùy theo lệ làng, khi tới đích những người thắng cuộc sẽ được thưởng như thế nào. Thí dụ : làng có 5 người, mỗi người góp 4 cái kẹo $4 \times 5 = 20$ cái kẹo, làng đề riêng ra 4 cái thưởng cho ai thắng các chặng Đà-lạt, Cà mau, còn lại 16 cái, làng chia ra cho người nhất 8 cái, người nhì 4 cái, người ba 2 cái, còn lại 2 cái chia cho những người thua cuộc, mỗi người 1 cái an ủi.

— Thế là đã xong một vòng đua, các bạn vừa nhai kẹo vui vẻ vừa sửa soạn xuất quân vòng khác, ngày xuân còn dài, các bạn cứ vui chơi cho thỏa thích nhất là cuộc đua này vừa là một môn giải trí lành mạnh, hữu ích, vừa là một dịp để các bạn làm một cuộc du lịch trên khắp ngã đường đất nước vậy.

— Đây là một cuộc chơi giải trí trong các gia đình trong dịp Xuân về. Môn giải trí này vừa có tính cách nêu cao tinh thần thể thao, vừa giúp cho các em nhỏ hiểu thêm về địa lý nước nhà.

— Cuộc chơi phải có từ 2 người trở lên, càng nhiều càng sôi nổi, hào hứng.

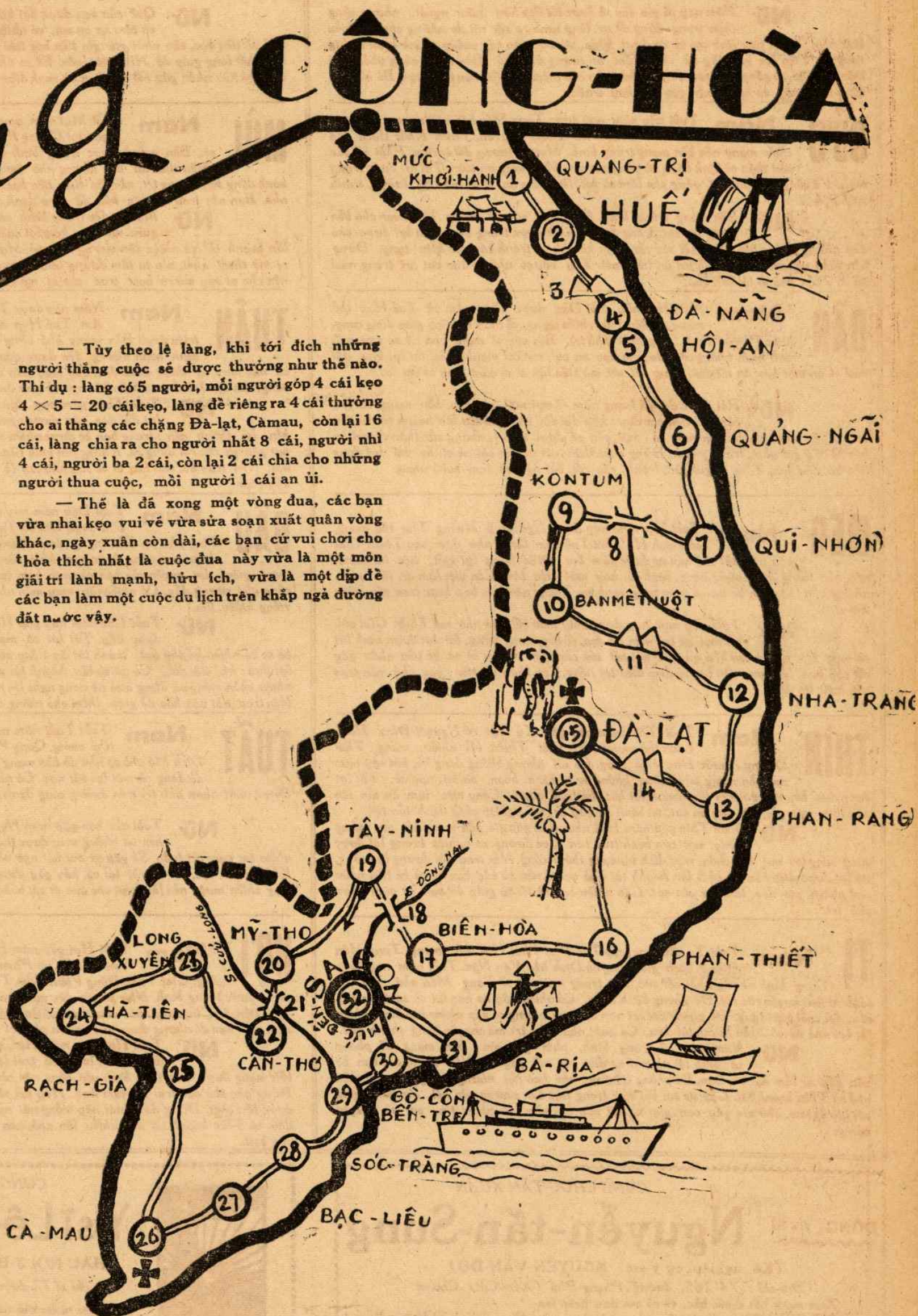
— Lệ chơi rất dân dị, bạn có thể góp bằng kẹo, bánh, thuốc lá, hoặc không góp gì cũng được.

— Mỗi người chơi nên làm một lá cờ nhỏ dán vào một cái danh ghim hoặc dùng một cái gì nhỏ nhỏ như hạt ngô, hạt đỗ cũng được.

— Mức khởi hành từ Quảng-trị và mức đến là Thủ-đô Saigon, đánh theo số thứ tự 1, 2, 3.... Những ô tròn là các thị trấn, từ ô nọ đến ô kia là một chặng đua. Những chỗ có vẽ hai trái núi tức là đèo, những chỗ vẽ cầu là có sông, những chỗ ghi dấu chữ thập là nơi có treo giải thưởng địa phương, và những chỗ có một mũi tên chỉ đi nước rút.

— Trước hết các bạn định xem ai đi trước, ai đi sau bằng cách rút thăm hoặc « oản tù ti » v.v đoạn từng người một bạn đổ quân súc sắc, xem mình bắt được số mấy (chỉ có đến số 6 là cùng) nếu bạn bắt được số 3 thì bạn sẽ được nhảy 3 chặng và cầm cờ của bạn vào ô thứ 3. Nếu bạn rút thế hoặc bắt thăm bị số 0 thì bạn sẽ phải nghỉ đi một lượt.

— Nếu bạn đi đủ bước mà dừng lại ở một ô tròn thì bạn cứ dừng lại đó và chờ đi lượt sau, nếu bạn dừng lại ở chỗ có 2 trái núi (tức là đèo), bạn phải tụt lại 2 ô, nếu bạn dừng lại ở một cái cầu (tức là có sông) thì bạn phải nghỉ đi một lần và đưa cây cờ của bạn về chỗ cũ, trái lại nếu bạn đến trước nhất ở một ô có ghi dấu chữ thập (tức là bạn thắng chặng địa phương) bạn sẽ được một phần thưởng tùy theo lệ làng, sau cùng nếu bạn dừng bước ở ô có một mũi tên chỉ đi (bước rút) bạn sẽ được nhảy thêm 2 nước nữa.

TỬ VI SUỐT NĂM CỦA BẠN

Bản tử vi về tiểu hạn kết hung năm Kỷ-Hợi có kèm theo quẻ diệt và quẻ nhâm Đại Gia Cát Không-Minh của Nam và Nữ

LỜI NÓI ĐẦU.— Năm Kỷ-Hợi một năm rất khá đẹp và tương đối có nhiều may mắn hơn các năm khác. Năm Kỷ-Hợi rất lợi cho các tuổi Tý, Dần, Thìn, Ngọ, Thân, Hợi.

CÁC GIỜ : TÝ trung bình, SỬU kiết, DẦN kiết, MỆO hung, THÌN kiết, TỶ hung, NGỌ kiết, MÙI trung, THÂN hung, DẬU hung,

TUẤT trung, HỢI trung. Bởi vậy ngày mồng 1 Tết phải xuất hành vào các giờ SỬU, DẦN, THÌN, NGỌ là những giờ kiết.

của LƯƠNG-QUI-NHƠN

TÝ Nam Tuổi Tý năm Kỷ-Hợi này cung Thái-Dương thủ mạng, Tử Vi Long-Đức chiếu mạng, Hồng-Loan Nguyệt-Đức phò vệ... Bởi thế số khá đẹp suốt trong năm. Tài lợi được vượng, có 5 lần hoạnh tài trong năm và người trên giúp đỡ. Phần gia đạo được an vui và trong năm sanh quý tử. Bệnh hoạn không có gì đáng kể nhưng phải thận trọng về các bệnh cảm mạo và những bệnh thường. Con đường công danh sự nghiệp đều thành tựu được khá quan còn việc làm ăn được như ý.

NỮ Năm nay về gia đạo sẽ được tốt đẹp hơn năm ngoái, nhưng cũng thận trọng đừng dễ sự lòng sanh ra rắc rối do những chuyện hiểu lầm nhau. Năm nay sinh quý tử và được khỏe mà mẹ tròn con vuông. Bệnh hoạn không đáng kể. Tiền bạc khá đầy đủ. Việc làm ăn tương đối khá. Bồn mạng cũng phải thận trọng nhiều và gắng sức trau dồi văn hóa cho cao thêm để tiền mau lên được. Bỏ hết các lánh nóng nảy và không nên gặp sau hay trước.

SỬU Nam Tuổi này năm nay được Tang Môn bảo vệ thủ mạng, nhưng bị Thiên Cầu, Đẩu Khách phá tán, Thiên Khốc Bạch Hổ chiếu mạng nên bồn mạng trung bình. Mọi sự tương đối êm ả. Phải hết sức cẩn thận về bệnh hoạn và cũng sao cho bồn mạng an toàn. Tài lợi được trung bình. Về công việc phải cố gắng cho lắm và hết lòng làm ăn, tính toán kỹ lưỡng, tránh sự hùn hạp.

NỮ Bồn mạng trung bình. Phải hết sức đề phòng bệnh hoạn cho bồn mạng an vui. Công việc làm ăn được trung bình. Tài lợi được vào đều nhưng không lớn lắm. Hết sức cẩn thận kẻ thù và tránh các việc kiện tụng. Đừng nên sanh sự với ai và tránh lời ăn tiếng nói. Tuy vậy có những tin vui tới trong năm và có 2 lần hoạnh tài lớn khá.

DẦN Nam Năm Hợi này tuổi Dần được Thái Âm và Tuế-Hạp thủ mạng, Thiên Đức chiếu mạng, có thần và công giao đồng cung, được Phước Tinh Long Đức phù trì. Bởi vậy số mạng khá tốt về mọi mặt, bệnh hoạn không có gì lo, gia đạo an vui, con cái mạnh khỏe, tài lợi khá dồi dào. Còn việc làm ăn tốt đẹp, gắng hết sức mà tiền lần dần vì năm nay có đại lợi.

NỮ Rất được đẹp đẽ trong năm về mọi mặt, gia đạo, bồn mạng, tài lợi, tâm sự, tiền bạc được khá dồi dào và có nhiều lần hoạnh tài và tiền bạc có đều luôn, nếu làm ăn buôn bán một vốn sẽ được ba lời, nhưng cẩn thận về mọi kẻ bạn bè cố ý gạt gẫm, tranh giành. Đừng chơi thân với ai lắm bất cứ ai, họ chỉ lợi dụng tiền bạc của bạn. Tâm tư giữ gìn, tránh rắc rối, bất ngờ và làm buồn nhau.

MỆO Nam Tuổi Mẹo năm nay được Ngũ Quỷ Hoàng Thụ thủ mạng, có Bạch Hổ Thái Tuế xâm lăng, nhờ được sao Thiên-Giải phù trì. Bởi thế mọi sự được đầm ả. Điều hung lại kiết, việc hư thành nên, bồn mạng được vững vàng, bệnh cũ hay mới tiêu tán. Còn việc làm ăn tấn phát, nhưng cẩn thận bạn bè và có kiện tụng, sanh sự, không nên hùn hạp hoặc trao vốn riêng cho ai.

NỮ Tuổi này năm nay được may mắn bất ngờ nhờ sao Thiên-Giải phù trì mọi sự trở nên tốt đẹp, về bồn mạng vững, tài lợi được sanh lời và công việc phát triển khá quan. Phải hết sức cẩn thận về bạn bè và kẻ tiểu nhân gây rối cho bạn, lợi dụng tiền bạc và đem điều tai tiếng. Cẩn thận về tiền bạc, chớ nên trao vốn hoặc tin ai.

THÌN Nam Tuổi Thìn năm nay gặp Kỷ-Hợi có Nguyệt-Đức, Hồng Loan thủ mạng Sách Việt Thiên Hỉ chiếu mạng, Thái Dương Phước Đức triều cung. Có sát nhưng không đáng kể, bởi vậy năm nay bồn mạng vững vàng, không sợ gì bệnh hoạn và tai nạn cả. Tài lợi được điều hòa và có nhiều lần hoạnh tài bốc phát khá quan. Công việc làm ăn tấn lên như điều gặp gió, gia đạo an vui, và sanh ra quý tử, sự nghiệp công danh tấn tới.

NỮ Tuổi Thìn gặp năm Hợi như điều gặp gió, bồn mạng hết sức vững vàng, mọi cơn bệnh tiêu tan. Con đường sự nghiệp tương lai được vững vàng tốt nơi tốt chốn, mục đích hy vọng thành công. Nên trau dồi đường lý tưởng, tài lợi được điều hòa và có 3 lần hoạnh tài khá quan, nên xa các bạn bè và kẻ tiểu nhân phá phách, gia đạo, tâm sự yên vui. Gặp nhiều bạn bè tốt và giúp đỡ bạn, có quết nhơn phù trì.

TỶ Nam Tuổi Tỵ năm nay gặp Tuế Phá Thái Huế thủ mạng, Tang Môn Đẩu Khách giao công và Dịch Mã Văn Ngu. Tuổi năm nay được trung bình nhưng phải hết sức thận trọng mọi mặt về Tang Môn phá bạn mà sanh nhiều chuyện rắc rối. Đề phòng bệnh hoạn. Có nhiều gây ra hao tài và sanh sự gay gắt, đôi chút kiện tụng. Đề phòng các tai nạn bất ngờ nhưng số gặp nhiều hên được nhiều tài lợi nhỏ và có 2 lần hoạnh tài lớn. Có quết nhơn phù trì mà chuyển hung thành kiết.

NỮ Năm nay số trung bình, phải giữ gìn bồn mạng, đề phòng các bệnh tật và những điều rắc rối xảy ra. Nên tránh các bạn bè xấu gây sự làm hại cho bạn. Đề phòng tiền bạc khá hao hụt nhưng cũng có may mắn nhỏ và 3 lần hoạnh tài. Gặp sự vui bất ngờ trong tình bạn nhưng nên hết sức hành động cói lương tâm, chớ nên gây oan gia nghiệt báo sau này, có nhiều tin vui và truyền mừng.

NGỌ Nam Tuổi Ngọ năm nay được Tử Vi Long Đức thủ mạng, Thái Dương chính chiếu, Thái Âm phò vệ nhưng có Đào Họa Nặng Sách xâm phạm. Quẻ thật hoàn toàn tốt, bồn mạng vững chắc. Tật bệnh thuyên giảm, quân sự bạn được thắng thế, con đường công danh sự nghiệp tiến cao, được bước lên nhiều nấc như thăng chức thăng trật và được người trên giúp đỡ.

NỮ Quẻ của bạn được đại kết đố nên bồn mạng an ổn, tài lợi dồi dào và tâm sự an vui, có nhiều lần hoạnh tài trong năm và có may mắn nhỏ và tiền bạc, cần nhất giữ gìn tiền bạc tiêu xài phải cách và đáng. Có nhiều người trên hết lòng giúp đỡ. Hết sự tới lui. Sẽ có nhiều bạn mới nhưng cũng nên thận trọng vì sẽ có kẻ tiểu nhân gây rối cho bạn và sanh điều tai tiếng, cần thận tránh khỏi.

MÙI Nam Tuổi Mùi năm nay được Bạch Hổ Thiên Khốc thủ mạng, Ngũ Quỷ Quang Phù giao công, Hãm Cãi tướng tinh phò vệ. Bồn mạng được trung bình nhưng hết sức đề phòng về bệnh hoạn. Có nhiều điều tai ách nhưng nhờ âm đức thoát khỏi. Phải làm lành lánh dữ và hành động hợp lương tri, nên lần tiền tiền bạc. Coi chừng tai nạn và đều kém vui trong nhà. Bạn nên trau dồi văn hóa để công danh sự nghiệp được tiến lên.

NỮ Mọi sự đều trung bình và khá tốt về những tháng trong đầu năm, giữa năm hơi kém lại cuối năm đề phòng tiền bạc. Tuy vậy có 3 lần hoạnh tài và nhiều lần vượng tài nhỏ. Mọi tai ách đều được âm đức bên ngoài phù vệ mà thoát khỏi, nên tu tâm dưỡng tánh, bạn phải hết sức thận trọng về tiền bạc không nên cho ai vay mượn hoặc trao cho ai mà kém thất, tránh gây gở và miệng.

THÂN Nam Năm nay được Thiên Đức Phước Tinh thủ mạng, Thái Âm Tuế Hạp chính chiếu, Thái Dương Nguyệt Đức triều ứng. Bồn mạng khá vững và mọi sự yên vui suốt trong năm. Có bệnh hoạn nhưng đều được qua khỏi. Công việc làm ăn rất khó tiến tới và mọi mưu sự được phát đạt, gặp may mắn và quết nhơn phù trì. Gia đạo được vững vàng, êm đẹp lại có may mắn bất ngờ là nhờ âm đức khá được về bên nội ngoại.

NỮ Tuổi Thân năm nay được mọi điều tốt đẹp không có bệnh hoạn lợi dồi dào gặp được người giúp sức. Có những chuyện suai thành hên, hư thành nên; trong bạn bè được nhiều người tốt, nhưng có vài kẻ tiểu nhân phá hại gây sự rắc rối đáng kể. Không nên giao liên bạc cho ai cũng nên tránh khi sanh điều hại. Nên trau dồi văn hóa vì về sau này tuy là phụ nữ đường công danh của bạn vẫn đình sản.

DẬU Nam Tuổi Dậu năm nay tuy Sát Đẩu Khách thủ mạng, Quang Phù Ngũ Quỷ và Tang Môn giao công, Có Tam Thai Tướng Tinh phù vệ. Bồn mạng được trung bình và nhiều điều gặp may mắn. Có hoạn nạn cũng được qua khỏi, bồn mạng được vững vàng, có người gây sự, tranh giành lợi quyền của bạn và sanh kiện tụng gây gở nhưng họ sẽ thất bại. Tài lộc cũng khá vượng đấy. Có nhiều lần may mắn nhỏ và 4 lần hoạnh tài trong năm, có buồn riêng nhiều lần.

NỮ Tuổi Dậu năm nay gặp Hợi: nếu gà heo cùng ăn một chầu thì được đầy. Tài lợi và mọi điều đẹp đẽ, cần thận trọng hàng bạn bè vì có nhiều kẻ phá hại, tránh lời ăn tiếng nói và sự kiện tụng đôi chút gây gở. Tài lợi được khá dồi dào. Có nhiều lần hoạnh tài và được quết nhơn giúp nhưng cũng có nhiều buồn riêng và đừng quá nể nang nghe lời ngon ngọt hãy nghĩ đến hạnh phúc chung. Nên trau dồi văn hóa để giúp thêm cho chồng con sau này trong công việc làm ăn.

TUẤT Nam Tuổi Tuất năm nay gặp tay sát Thiên Cầu Đẩu Khách thủ mạng, Quang Phù Ngũ Quỷ, Tang Môn giao công, Tam Dịch Mã phò vệ nhờ đó bồn mạng được vững vàng, các bệnh đều thoát khỏi dễ dàng và mọi lợi bất ngờ. Có nhiều lần hoạnh tài và gặp bạn tri kỷ. Được quết nhơn phù trì trên đường công danh sự nghiệp nhưng có ưu sầu riêng.

NỮ Tuổi của bạn gặp năm Hợi khá tốt lắm đấy, những cái suai thành hên và không may được thành tốt đẹp. Bồn mạng khá vững và lại gặp nhiều tin may tới lui. Sẽ gặp sự vui bất ngờ và có nhiều lần hoạnh tài cùng tài lợi nhỏ. Không lo tiền bạc, cứ hết rồi lại có, hãy gây dựng tương lai ngày càng tiến cao. Nếu gặp lòng phiền muộn nên lần lượt cho qua vì cái buồn không đáng kể. Đừng nghĩ kỹ lẫn nhau.

HỢI Nam Tuổi Hợi gặp năm Hợi, heo cùng heo chung một chầu. Có Thái Tuế Kim Phong thủ mạng, Phá Hào Bạch Hổ giao công, Giải Thần Đổng Viên, Tam Thái Tướng Tinh phò vệ. Bởi vậy bồn mạng được trung bình. Nhờ phúc đức nội ngoại mà các điều tai hại qua khỏi, bệnh hoạn tiêu tan, tuy vậy phải cẩn thận nhiều mặt về kẻ thù thì nhiều lợi có tiểu nhân đơm ngố bạn đó nhưng được quết nhơn phù trì nạn đó tốt đẹp, tài lợi lại khá quan.

NỮ Tuổi Hợi gặp năm Hợi, nhờ Kỷ-Hợi mà không kỵ tuổi cho nên đừng buồn lo gì cả trái lại hi vọng tràn trề. Có nhiều may mắn, bồn mạng được hoàn toàn bình yên, cũng nên cẩn thận kẻ thù, kẻ tiểu nhân đơm ngố. Đừng gây thù oán trái vót tâm tình. Hãy hết sức trung kiên, trau dồi hạnh phúc chung được bền chặt. Đừng đứng núi này trông núi nọ mà có tai hại, những tài lợi được dồi dào, có 5 lần hoạnh tài và nhiều lần nhỏ, nên trau dồi văn hóa cần thiết cho lý tưởng của bạn.

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

ĐÔNG Y - SĨ

Nguyễn-tấn-Sung

(Kế nghiệp cụ y-sư: NGUYỄN-VĂN-ĐỘ)

Địa-chỉ: 74/265, đường Phong-Phú (Xóm-Củi) Cholon

Xem mạch hết thuốc bắc, và có cao đơn hoàn tán.

CHUYÊN TRỊ: Bệnh trẻ em ban trái, ho suyễn, Phụ nữ kinh kỳ không đều, có thai sản hậu. Bệnh trí phong tình giang mai, phong thấp tê bại cảm mạo thương hàn v.v...
Chú nhơn kính cáo

Số 19 H.Đ.K.D. Ngày 19-1-59

CUNG CHÚC TÂN XUÂN

Y-sĩ Lê-văn-Hiển

CHÁU NỘI 3 ĐỜI CỦA Y-SĨ LÊ-VĂN-ĐÀ

Địa-chỉ số 72 đường Phong-Phú (Xóm củi) Cholon

Chuyên trị các bệnh trẻ em người lớn, về các thứ ban trái, và có bán đủ các thứ thuốc cao đơn hườn tán, của thầy Hải-Đà rất thần hiệu.
Chú nhơn kính cáo

NHÂN: CÂY SUNG

— In tại nhà in NGUYỄN-ĐỨC, 39 Phạm-ngũ-Lão, Saigon —

— TRANG 32 —

PHỤ

LUỘC

THỌ

"Phụ nữ Ngày Mai" mừng bạn đọc
Đồng con lắm của lời nhiều lộc
Nhà nhà phước đến thầy vui tươi
Thọ sánh non cao, cao chót vót